Şevvâl 1433

tevhid

"Tağut'a kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık Eğitim ve Siyasi Bakış Dergisi | EYLÜL 2012 | YIL: 1 | SAYI: 8 | FİYATI: ₺5

دمشق

Şam

SİYASİ GÜNDEM '??

SURİYE'nin Öğrettikleri

EDİTÖR'DEN ÖNEMLİ BİR NOT

ŞEVVAL 1433
EYLÜL '12 SAYI: 8

Hamd Allah'a, salat ve selam Rasûl'üne olsun…

Bir Ramazan ayı ve bayramını daha geçirdik. Allah *subhanehu ve teâlâ* bu ayda bizleri mağfiretine nail olan kullarından yazsın. Amin.

Dergimiz, siz okuyucularımızın bildiği üzere ilk çıktığı günden bu yana sizlerin değerli öneri ve eleştirilerinizle bu hale gelmiştir. Zira öneri ve eleştiri ne kadar haklı ve yapıcı olursa, o kadar değeri artar ve yanlış görülen yerlerin düzeltilmesi daha da kolaylaşır.

Son zamanlarda birçok farklı yerden dergi ile ilgili oluşan bir algının dile döküldüğüne şahit olduk. Bu algı da, yazıların bir çoğunluğunun, hatta büyük bir kısmının tek kalemden çıktığıdır. Bunun aslı böyle olmamakla beraber, bu algının oluşmasındaki temel etken üslupların, kalemlerin benzeşmesidir. Daha açık bir ifade ile hocanın yazdığı yazı ile talebelerinin yazdığı yazılar ile arasında benzerlik bulunuyorsa, bunun sebebi hoca-talebe ilişkisinden kaynaklanmaktadır. Bunu gerek şu anda, gerekse de herhangi bir asırdaki hoca ile talebe arasındaki hukuka baktığımızda anlamamız gayet mümkündür. Hoca ders veren konumunda olduğu için öğrenci onun ders anlatımını, ilmi kaynaklarla iştigal etme şeklini ve yazı üslubunu direkt hoca merkezli oluşturmaktadır. Bu yüzden üslupların benzeşmesi talebe için ilk etapta gayet normaldir. Zira sürekli olarak belli bir kısım alimlerin kitabını okuyanların dahi üslupları onlarla aynı olmaktadır. Bunu dikkatli bir gözlem ile görebilmemiz mümkündür.

Yazı üsluplarının benzeşmesinden dolayı oluşabilen ve oluşabilecek bu algı konusunda açıklama yapmayı uygun gördük. Ayrıca bir husus daha söz konusudur.

Derginin son kısımlarında 'İktibas Yazı' başlığı altında farklı gazete, dergi, internet sitelerinden alıntı yazılar yayınlanmaktadır. Bundaki amaç, sadece istifade edilmesi içindir. Yoksa bu bizim inancımızı, düşüncemizi asla yansıtmaz. Okuyucu bakış açısını o yazı ile farklılaştırsın, içindeki yazılanlardan istifade etsin diye koymaktayız. İçerisinde kişinin herhangi bir küfür ve şirki serdetmesi ne dergiyi, ne de dergi yazarlarını bağlar. Yaptığımız alıntılardan birçoğu gazete ve dergilerdendir. Söz konusu içlerinde aynı inancı paylaştığımız kimseler de genelde olmamaktadır.

Örneğin, bu ay Pedagog Adem Güneş'in bir yazısı bulunmaktadır. İçerisinde bir takım isimler görmekle beraber, övücü sözlerine de şahit olacaksınız. Bunlar söylediklerimize canlı birer örnektir. Zaten yazıların tamamını benimsesek "İktibas Yazı/Alıntı Yazı" yazmamış olurduk.

Bu, aynı zamanda ayın kitabı konusunda da geçerlidir. Genelde tevhid içerikli kitapları yayınlamakla birlikte, bazen istifade edilebilecek bir takım kitapları da tanıtacağız. Bu, tanıtacağımız kitaplarla aynı inancı paylaştığımızı da göstermeyecektir. Nasıl ki bir gazete almamız ve okumamız, o gazeteyi tasdik etmek manasına gelmiyorsa bu da böyledir.

Sözümüzün uzaması, yanlış anlaşılmalara mahal vermemek içindir.

Bir sonraki sayıda görüşmek duası ile.

İÇİNDEKİLER

tevhid

Aylık Dergi
Şevval 1433
Eylül 2012
Sayı: 8
Fiyatı: 5₺

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Emre UYAR
Yayın Türü:
Yaygın Süreli

Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.com
www.tevhiddergisi.com
Adres: Barbaros Mh. 9/2 Sk.
No:12A-B Bağcılar/İSTANBUL
Abonelik İçin: 0 534 086 95 76

Yazışma Adresi: Emre UYAR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İstanbul

Basım: Kültür Sanat Basımevi
Litros Yolu 2. Mat. Sit. No:ZB7
Topkapı / İstanbul.
Tel : (212) 674 00 21

EBU HANZALA

-4-

Allah'a **Adanmış Gençlikler**

Kalpte oluşan ve sahibini helak eden kibir, öfke, kin, riya, zan ve Allah'tan başka varlıklara gönül bağlama sıkıntısının şifasını bu kitapta buluyorlardı. Onlar da insandı...

Bizleri Ramazan'a eriştirmekle fırsat sunan Rabbi'mize layıkıyla hamd olsun. Salat ve selam O'nun güzide Nebisine, pak aline ve ashabına olsun.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Mekke'de iyice daralmıştı. Her geçen gün işkencelerin dozajı artıyordu. Büyük destekçisi olan amcası ve eşini kaybetmişti. Çevre illere müracaat etmiş, davetini sunmuş, kovulmuş ve dışlanmış olarak Mekke'ye dönmüştü. Kendi yurduna giremiyordu, şayet birinin emanı olmasa öldürülecekti. Hüzün, keder ve sıkıntı... İşte böyle bir ortamda Allah Medineliler'in kalbini İslam'a açmıştı. Onlar Rasûlullah'ı *sallallahu aleyhi ve sellem* dinlemiş, onun davetine icabet etmiş, Medine'de bulunan kavimlerine İslam'ı arz etmişlerdi. Bizler için pek anlam ifade etmese de, sahabe ve Allah Rasûlü için bu çok önemli bir gelişmeydi. İslam'ın ensara ihtiyacı vardı. Allah onlara yardımcı olacak bir zümrenin gönlünü İslam'a açmıştı.

Cabir *radıyallahu anh* şöyle diyordu:

'Medine'de şöyle demeye başladık: 'Ne zamana kadar Rasûlullah'ı bu hal üzere bırakacağız? O Mekke dağlarından kovulup, korku içinde mi yaşayacak?' Bizden yetmiş insan hac mevsiminde ona gittik ve: 'Ey Allah Rasûlü sana biat etmek istiyoruz' dedik.' [1]

Bu taife, Rasûlullah'ın içinde bulunduğu sıkıntılardan rahatsız olmuşlardı. Lisanı halleri şöyle diyordu adeta: *'Biz Medine'de rahat içerisindeyiz. Dilediğimiz gibi davet yapıyor, Rabbimiz'e kulluk ediyoruz. Allah Rasûlü* sallallahu aleyhi ve sellem *ve kardeşlerimiz ise bu emniyet ve rahatlıktan mahrumdur.'* İşte bu düşünce ikinci akabe beyatının gerçekleşmesine sebep oldu. Allah Rasûlü, amcası Abbas'ı yanına alarak Ensar'la sözleştiği mekana gitti.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* onların biat talebine şöyle cevap vermişti:

" 'Bana canlılık ve tembellik halinde işitmek ve itaat etmek, darlık ve bollukta infak etmek, iyiliği emredip, kötülükten nehyetmek, Allah hakkında hiçbir kınayıcının kınamasından korkmadan konuşmak, bana yardımcı olmak, şayet beldenize gelirsem nefislerinizi, eşlerinizi ve çocuklarınızı koruduğunuz şeylerden beni de korumak üzere biat ediniz.' Bizler biat etmek için ayağa kalktık. ***Esad b. Zurare*** *Rasûlullah'ın elinden tuttu* ***–o yaş olarak onların en küçüğüydü-;***

- Yavaş olun ey Yesribliler! Siz biliyorsunuz ki, Allah Rasûlü'nü Mekke'den çıkarmak tüm

1. Ahmed, Hakim, İbni Hibban

Arapları düşman edinmek, seçkinlerinizin öldürülmesi, kılıçların size musallat olmasıdır. Eğer buna sabrederseniz ecriniz Allah'adır, korkarsanız bunu beyan edin, sizin için özür olur...

Bizler;

- Çekil önümüzden ey Esad! Biz bu beyatı bırakmayız, dedik ve Allah Rasûlü'ne biat ettik.

Abbas bir köşede oturmuş olanları izliyordu. Allah Rasûlü'ne şöyle diyordu,

*- **Ben ehli Yesrib'i tanırım ama bunları tanımıyorum. Bunlar kavminden yeni –genç- olanlardır."*** [2]

Konuşmaları okunduğunda, *'bu sözleri ancak kabile yönetmiş, hayat tecrübesi olan insanlar söyler'* diye düşünülebilir. Ancak konuşan da, biat eden ve Medine'de rahatsızlık duyup Allah Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem* davet eden de **gençlerdi**.

Önceki yazılarımızda ısrarla altını çizmiştik. Biz, gençlerinin sorun değil, ensar olduğu bir ümmetiz; biz, gençlerinin cahil değil, alim olduğu; korkak değil, mücahid olduğu; içine kapanık, kendi sorunlarıyla uğraşan değil, davetçi olduğu bir ümmetiz... Biz, gençleri ilaçlarla ayakta duran, yük bir ümmet değil; insanlığı kurtarmaya yeminli gençlerden müteşekkil bir ümmetiz. Bu din ne zaman ensara ihtiyaç duymuşsa hep gençler ön saflarda olmuştur.

Bu İslam için böyle olduğu gibi, cahiliye için de böyledir. Tüketen, sapıtan, eğlenen, küfrün değerlerini koruyanlar da hep gençlerdir.

Genç Kardeşim!

Dün Mekke'de *'Rabbim Allah'tır'* dediği için korkutulan, kovulan insanlar vardı. Ve Medine'de bulunan gençler, bu duruma rıza göstermediler. Yapabileceklerini yapmak için yola koyulmuşlardı.

Bugün ise; Dünya'nın doğusunda ve batısında İslam ehli kovulup korkutuluyor; bir cephede savaşan yiğitler yardım istiyor, bir başka cephede esirler... Bir cephede can ve mal güvenliği

Biz gençlerinin sorun değil, ensar olduğu bir ümmetiz; biz gençlerinin cahil değil, alim olduğu; korkak değil, mücahid olduğu; içine kapanık, kendi sorunlarıyla uğraşan değil, davetçi olduğu bir ümmetiz...

olmayan davetçiler nida ediyor; bir başka cephede kimsesiz kadın ve çocuklar... Tüm dünya parçalayıcı hayvanın avına üşüştüğü gibi İslam ehlinin üzerine üşüşmüş vaziyette. İnsanlığın öğretilerinde barış ve huzur aradığı necis Budistler dahi kinlerini kusuyor, Müslüman olarak bildikleri kavimlere. İslam'ı yaşıyor olmaları veya olmamaları hiç önemli değil onlar için. İslam'a müntesip olmaktan öte İslam'la bağı olmayanlar dahi, bu kin ve düşmanlıktan nasibini alıyor.

Yani sana ihtiyaç var, hem de hiç olmadığı kadar... Senin rahatsız olman ve silkelenmen gerek. *'Bir sorun, bir dert de ben olmamalıyım'* diyerek, *'Bana düşen nedir?'* bilinciyle hareket etmen gerek. *'Tüm dünya dört bir koldan benden yardım beklerken, ben ne ile meşgulüm?'* sorusunu çokça sormalısın nefsine. *'Hayallerimde ne var? Ben de Cabir ve o dönemin gençleri gibi; 'Bu böyle olmaz, kardeşlerimizi ne zamana kadar bu hal üzere bırakacağız?' '* diye dertlenmelisin.

Sen de biliyorsun ki fıtrat boşluk kabul etmiyor. Temiz ve pak olanla meşgul olmayan kalpler, çirkin ve kirlenmiş olanla meşgul olmaya mahkumdur.

Yol arıyorsak yol bellidir. Allah'ın adaklarını kabul ettiği, adlarına Kur'an indiği ve Allah'tan razı olup, kendilerinden razı olunan gençler gibi olmaktır hedef. Onları bu sevgiye ulaştıran özellikleri tespit edip, bu sıfatlarla ahlaklanmaktır. Ve kendimize tekrar tekrar hatırlatmaktır.

Onları örnek yapan Rasûlullah'ı *sallallahu aleyhi ve sellem* görmüş olmaları değildi. Nice namazda ayağını onun ayağına, omuzunu onun omuzuna dayayan gençler, münafık olarak helak olup gittiler. Huneyn günü kavmini kayırmakla, onlara ganimetten fazla vererek adaletsizlikle itham ettiler. Öyleyse görme, tanıma, bilme işi değildir. Bu Allah'ın kitabında Rasûl'ün sünnetinde belirlediği özellikleri hayata geçirme ve bu konuda dertli olma meselesidir.

---

2. Ahmed, İbni Hibban, Hakim

Her genç bilmelidir ki: Allah'a adanmayan gençlik vebaldir. Ve adandığı yer hüsrandır. Gençlik hareket ve güç çağı, yerinde durmayan enerji misalidir. Allah'a yönlendirilmezse ya şeytana ya cahiliyeye *–ki bu küfürdür-* ya da zahiri Allah'a batını dünyaya ve masiyetlere adanan bir çağ olur ki, bu da nifaktır. (Allah muhafaza)

Bizlere örnek olan gençlerin en belirleyici özelliklerinden biri: **Kur'an ile aralarında özel bir bağ olmasıydı.**

Kur'an'ı en iyi okuyan kim dediğimizde, gençleri görürüz.

En meşhur hafızlar gençlerdir.

Kur'an'ın tefsirinde söz sahibi olan sahabeler;

Ebu Bekir *radıyallahu anh* döneminde Kur'an'ı toplayan, Osman *radıyallahu anh* döneminde çoğaltan; abid olup, Kur'an'ı vird edinenler yine genç sahabilerdir.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdular:

"Kur'an'ı dört kişiden okumayı talep edin: Abdullah İbni Mesud, Salim, Muaz bin. Cebel, Ubey bin. Ka'b." [3]

Kur'an hususunda o kadar ilerlemişlerdi ki, bir çok büyük sahabi (Ebu bekir, Ömer, Osman *radıyallahu anhum*) bu sahabelerden Kur'an okumaya teşvik edilmiştir.

Bunlardan ilki;

Abdullah İbni Mesud: Yirmi yaşlarında İslam'la tanıştı. Yaşının çok altında bir görüntüsü vardı, bedeni zayıftı.

Onunla Kur'an arasında özel bir bağ vardı. Allah Rasûlü insanları ondan Kur'an öğrenmeye teşvik ettiği gibi, kendisi de *sallallahu aleyhi ve sellem* ondan Kur'an dinlemeyi seviyordu.

Abdullah İbni Mesud *radıyallahu anh* anlatıyor:

'Allah Rasûlü bana Kur'an oku dedi. Ben 'Sana indirildiği halde mi, sana okuyayım?' dedim. O: 'Onu başkasından dinlemeyi seviyorum' dedi. Ve ben ona Nisa suresini okudum." [4]

İbni Mesud Kur'an'la olan münasebetini anlatıyor:

'Kendisinden başka ilah olmayan Allah'a yemin olsun ki, Allah'ın kitabından hiçbir sure yoktur ki, ben onun nerede, kim hakkında indirildiğini bilirim. Şayet Allah'ın kelamını benden daha bilen birini bilsem ve ona ulaşmak mümkünse mutlaka ona giderdim...' [5]

Onun Kur'an hakkındaki düşüncesi, nefsini tezkiye babından söylenmiş bir söz değildi. Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* şahitliği eşliğinde söylenmişti.

Allah Rasûlü, Ebu Bekir ve Ömer'le beraberdi, Abdullah İbni Mesud namaz kılıyor ve Nisa suresini okuyordu. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*:

"Kim Kur'an'ı indirildiği gibi okumak isterse Abdullah'ın kıraati üzere okusun." [6]

buyurdu.

Kur'an İbni Mesud'a şu sözleri söyletmişti:

'Kur'an'ın taşıyıcısı, insanlar uyurken geceyi ihya edişiyle, insanlar yerken gündüzü orucuyla, insanlar sevinirken hüznüyle, onlar gülerken ağlamasıyla, onlar konuşurken susmasıyla, onlar kibirlenirken huşusuyla bilinmek zorundadır...' [7]

3. *Buhari*
4. *Muttefekun Aleyh*
5. *Buhari*
6. *Ahmed, İbni Mace, Hakim*
7. *İbni Kayyım, Fevaid*

Salim: Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* ashaba *"Kur'an'ı öğrenin"* diye tavsiye ettiği bu genç; henüz ergenlik çağındaydı. Huzeyfe'nin *radıyallahu anh* azatlı kölesi idi...

'Aişe radıyallahu anha bir gün hüzünlenmişti. Allah Rasûlü bu durumun sebebini sordu, 'Şimdiye kadar duyduğum en güzel Kur'an okunmasını işittim' dedi. Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem Kur'an okuyanı görmek için mescide çıktı. Okuyanın Salim olduğunu görünce: "Senin gibilerini ümmetimden kıldığı için Allah'a hamd olsun" buyurdu.' [8]

Ergenlik dönemine Medine'de ulaşmış bir genç... Allah Rasûlü'nün, varlığından dolayı, Allah'a hamd ettiği bir insan... Sebepi ise Kur'an okuyuşu...

Kur'an'a olan bağı Salim'i öyle yüceltmişti ki Ömer *radıyallahu anh* vefat ederken şöyle diyecekti: *'Şayet Ebu Ubeyde b. Cerrah veya Huzeyfe'nin azatlı kölesi Salim yaşıyor olsaydı,* ***hilafeti ona devrederdim****...'*

Onca büyük sahabe yaşıyorken, Ömer *radıyallahu anh* gönül rahatlığıyla hilafeti bir gence devredeceğini söylüyor. Bu gencin en belirgin özelliği **Kur'an'la arasında olan özel bağ.**

Bu bağ öyle bir bağdır ki şehadet öncesi ona şu sözleri söyletmiştir: '*Şayet savaştan kaçarsam, Kur'an taşıyıcıları arasında en kötü ben olayım.'* Kaçmamak için bir çukur kazdı ve onun içinde savaşıp şehit oldu. Zor bir savaştı, insanlar kaçmaya başlamıştı. Salim okuduğu, tefekkür ettiği Kur'an'ın ayetlerini hatırlamış ve Kur'an ehline kaçmanın yakışmayacağını düşünmüştü.

Muaz b. Cebel: Yirmili yaşlarda Allah Rasûlü'ne iman etmişti. O da Kur'an'la arasında özel bağ olan sahabelerdendi. Allah Rasûlü onun ilmine şahitlik etmişti. Ve bu genci ashabına *"Ondan Kur'an öğrenin"* diye adres göstermişti.

Ciltler dolusu tefsirlerin olmadığı, kitap bir yana ayetlerin yazılacağı kağıt parçalarının altın değerinde olduğu bir dönemde yetişmişti Muaz. Ve Allah Rasûlü:

"Muaz kıyamet günü alimlerin önünde olacaktır." [9] demişti.

Ubey b. Ka'b: Allah Rasûlü'ne iman ettiğinde henüz bekar bir gençti. Ve uzun süre evlenmedi. Allah Rasûlü'nden Kur'an dinliyor, hıfz ediyor ve yazıyordu. Kur'an'la bağı öyle kuvvetliydi ki, Allah *subhanehu ve teâlâ* ismini anmış ve inen ayetlerin ona okunmasını emretmişti.

Enes *radıyallahu anh* şöyle rivayet etti:

'Beyyine suresinin ilk ayeti indiğinde Allah Rasûlü Ubey b. Ka'b'ı çağırdı ve: "Ey Ubey Allah bunu sana okumamı emretti" dedi. Ubey: 'Allah benim ismimi mi zikretti?' diye sorunca, "Evet" diye cevap verdi. Bunun üzerine Ubey ağladı.' [10]

O *radıyallahu anh* Allah'ın kelamına o kadar bağlı ve bu kelamla irtibatlıydı ki Allah *subhanehu ve teâlâ*, Rasûlü'ne onu ismiyle zikretmiş ve inen ayetleri ona okumasına istemişti. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* ona:

" 'Kur'an'daki en büyük ayet hangisidir?' diye sormuş, Ubey: 'Ayet-el'kürsi'dir'" diye cevap verince onu ilminden dolayı tebrik etmiştir. Allah'ın anması, Rasûlü'nün kendisini ilminden dolayı tebrik etmesi... Sebebi ise Kur'an'la arasında olan bağ.

Kur'an tefsiri denince akla ilk gelen sahabi **Abdullah İbni Abbas** *radıyallahu anh* sahabenin en gençlerinden biriydi. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* vefat ettiğinde henüz buluğ çağındaydı. Bedir ashabının olduğu meclislerde bulunuyor, Ömer *radıyallahu anh* emsali sahabiler ona Kur'an ayetlerine dair sorular soruyordu. Henüz on sekiz yaşındayken tüm İslam alemine fetvalar veren, Kur'an ayetlerine dair soruları cevaplayan bir gençti. Kur'an'ın tercümanı, ümmetin mürekkebi, alimi lakaplarıyla anılan Kur'an talebesi...

Allah Rasûlü onu bağrına basmış ve:

"Allah'ım ona kitabı öğret." [11] diye dua etmişti.

Ömer *radıyallahu anh* onu Bedir ashabından yaşlıların olduğu meclislere yanında götürürdü.

8. *Ahmed*

9. *Hakim*

10. *Buhari, Müslim*

11. *Buhari, Müslim*

Bazıları bundan rahatsız olmuştu: *'Sen bu* ***genci*** *bizim meclislerimize getiriyorsun. Bizim onun yaşında çocuklarımız var'* demeye başladılar. *Ömer radıyallahu anh o mecliste bulunanlara: "Allah'ın yardımı ve fetih geldiği zaman..." (Nasr suresi) ayetlerini sordu. Verdikleri cevapları dinledikten sonra İbni Abbas'a radıyallahu anh: 'Sen bu ayet hakkında ne diyorsun?' diye sordu. İbni Abbas: 'Fetih: Mekke'nin fethidir; "Rabbi'ni hamd ile tesbih et" ayeti ise Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem ecelini haber vermişti. Ömer radıyallahu anh: 'Ben de senin bildiğinden başkasını bilmiyorum.'* [12] demişti.

Kur'an'ı toplayan sonra çoğalmasında görevli olan **Zeyd b. Sabit** ashabın genç olanlarındandı. Ebu Bekir *radıyallahu anh* ona bu görevi verirken şu hakikati dillendirmişti: *'Sen genç ve akıllı bir adamsın, Allah Rasûlü'ne vahiy katipliği yaptın. Kur'an ayetlerini bir araya topla.'* [13]

O gençlerden biri de **Abdullah İbni Ömer**'di. Nafi'ye, onun evdeki hali soruldu: *'Siz onun yaptığına güç yetiremezsiniz. Her vakit için abdest alır ve iki namaz arasında sürekli Kur'an okurdu.'* [14]

Bu örnekler yeter sanırım. Bu gençlerin Kur'an'la okuma, anlama ve tefsir yönünden çok kuvveti bir bağları vardı ve onları asırlara örnek yapan özelliklerden biri de buydu.

Çünkü;

"And olsun ki size içinde sizin zikriniz olan (size şan ve şeref olacak), bir kitap indirdik, akletmez misiniz?" [15]

Bu kitap Allah'ın kelamıdır. İnsanı yaratanın en iyi bildiği ve tanıdığı varlığa yol göstermesidir. Onu hakkıyla okuyanlar, içinde kendilerini bulurlar. *'Hayır nedir?', 'Hayrın önündeki engeller nelerdir?', 'İnsanda olup da, insanı kulluktan alıkoyan özellikler nelerdir?', 'Bu olumsuz yönler nasıl terbiye edilir?'*... İnsanın Allah'a kulluk yapabilmesi için gerekli olan her şey bu kitaptadır. Bu kitapta insan vardır. Onunla alakalı, ona dair her şey.

12. *Buhari*
13. *Buhari*
14. *İbn-u Sa'd*
15. *21/Enbiya, 10*

Çünkü;

"Şüphesiz, bu Kur'an, en doğru yola iletir ve salih amellerde bulunan mü'minlere, onlar için gerçekten büyük bir ecir olduğunu müjde verir." [16]

Bu Kur'an en doğru olana iletir. Örnek almak isteyen muttakilere imam, salihlere göz aydınlığı olacak nesiller bu kitapla yetişir. Zorlu dönemlerde en donanımlı, hayırda öncü kadrolar bu kitapla arasında bağ olanlardan olur. Bu *"en doğru"* belli bir zamanla kayıtlı değildir. Onlarca asır sonra gelenler dahi bu *"en doğru yola iletilmiş"* insanlarla hayat bulur, onların yol göstericiliği ve örnekliğiyle mücadele ederler.

Çünkü;

"Bu bir kitaptır ki, Rabbinin izniyle insanları karanlıklardan nura, O güçlü ve övgüye layık olanın yoluna çıkarman için sana indirdik." [17]

Bu kitap onları karanlıktan çıkarmıştı. Kendileri aydınlanınca insanlarda aydınlık ve yol gösterici oldular. Onların yaşında insanlar klinik vakalar olarak kendilerine, çevrelerine, aile ve arkadaşlarına dünyayı zindan(karanlık) ederken, onlar bu kitapla nur olup ışık saçtılar çevrelerine.

Çünkü;

"Ey insanlar, Rabbinizden size bir öğüt, sinelerde olana bir şifa ve müminler için bir hidayet ve rahmet geldi." [18]

16. *17/İsra, 19*
17. *14/İbrahim, 1*
18. *10/Yunus, 57*

Onlar insanı hayırdan alıkoyan tüm olumsuzlukların dermanını, bu kitapta buldular. Bu kitap onlara öğüttü. Unuttuklarında, daldıklarında Rabb'lerinin rahmeti, asilere tehdidi onlara öğüt olup, onları tevbeyle Rabb'lerine yönlendiriyordu. Kalpte oluşan ve sahibini helak eden kibir, öfke, kin, riya, zan ve Allah'tan başka varlıklara gönül bağlama sıkıntısının şifasını bu kitapta buluyorlardı. Onlar da insandı... Kibre kapılıp öfkelenebiliyorlardı. Ancak onların en samimi dostu olan mushafa bakınca; insanın basitliği, Allah'ın yüceliği, insanın Allah'a muhtaç oluşu gibi ayetler onları durduruyordu. Yeme, içme, insanlarla gereksiz beraberlik, çok konuşma gibi kalbi öldüren ve kalpte hastalıklar meydana getiren günlük yaşamın şifası Kur'an'dı.

Rahmetin enginliğini bu kitapta buldular. Gençlik hata dönemidir. Muhakemenin zayıf, duyguların aktif, tecrübenin az olduğu bir kesittir hayattan. Hatalar... Hatalar... Kulları incitme, masiyetle Allah'ın gazabını çekme dönemidir. Onlar bu kitapta birçok gencin helak olduğu noktada hayat buldular. Şeytanın gençlere en tehlikeli oyunu, önce soldan sonra sağdan yanaşmasıdır. Önce günaha düşürür. Sonra sağdan yanaşıp *'Sen ne biçim insansın, her defasında aynı şeyleri yapıyor, Allah'a isyan ediyorsun, çocuk oyuncağı mı bu?'* diye Allah'a karşı su-i zan oluşturur. Ve Allah'ın rahmet ettikleri müstesna birçok genç bu noktada helak olur.

Kur'an her okuyanı, her dinleyeni değiştirip, ıslah etmez. Onun, onu okuyanla ilişkisi kayıtlıdır.

"Elif, Lam, Mim. Bu öyle bir kitaptır ki, onda hiçbir şüphe yoktur. Takva sahipleri için bir hidayettir."
(2/Bakara, 1-2)

Örnek gençler bu kitapta rahmetin derinliklerini hissettiler. Onların hata ve günahı ne kadar çok olursa olsun, Allah'ın rahmetinden fazla olamazdı. Ve onlar Allah'ın, hidayetin sahibi olduğunu; O hidayet ettikten sonra hiçbir şeyin kula zarar verip saptıramayacağını bu kitapta bulmuşlardı. Öyleyse dua, yalvarma, fakr ve zillet içinde Allah'tan hidayet istemeli, hidayetin kaynağı olan bu kitaba dört elle sarılmalıydı.

Genç Kardeşim!

Doğal olarak zihninde şu soru belirebilir:

'Kur'an'ın bu sıfatlara sahip olduğuna yakinen inanıyoruz. Rabbi'miz öyle diyorsa muhakkak doğrudur. Ayrıca Kur'an'ın bu sıfatlarıyla terbiye ettiği bir nesil var. Çocuğu, genci, yaşlısıyla kökten değişmiş ve ideal toplum seviyesine ulaşmış binlerce insan...

Ancak bugün de Kur'an okunuyor, meal-tefsir çalışmaları yapılıyor. Müslümanların evlerinde, işyerlerinde, arabalarında sürekli Kur'an dinleniyor. Güzel sesli kâriler arasında, İbni Abbas veya Muaz b. Cebel gibi asırlara örnek ve şahitlik edecek gençlere rastlamıyoruz.'

Bu haklı sorunun cevabı yine Kur'an'da mevcuttur. Kur'an her okuyanı, her dinleyeni değiştirip, ıslah etmez. Onun, onu okuyanla ilişkisi kayıtlıdır.

*"Elif, Lam, Mim. Bu öyle bir kitaptır ki, onda hiçbir şüphe yoktur. **Takva sahipleri için bir hidayettir.**"* [19]

Daha Kur'an'ın girişinde Allah *subhanehu ve teâlâ* bu hakikate dikkat çekiyor. Allah'tan korkmayan, O'ndan sakınmayan, bu bilinçle Kur'an'ı eline almayanlara Kur'an hidayet olmaz. Şifa, öğüt, rahmet olarak etki etmez.

*"Sen ancak **Kur'an'a tabi olan** ve gayb da (kimsenin görmediği anda) Allah'tan korkanları uyarırsın."* [20]

Allah'tan korkmayan, gözlerin ondan uzaklaştığı anda Rabbi'ne karşı gönlünde bir şey hissetmeyene Kur'an'ın uyarıcı olması, onu çekip dönüştürmesi muhaldir. Hatta sakınmak için değil de başka nedenlerle Kur'an'a yaklaşanlara Kur'an sadece zarardır. İleride zikredeceğimiz gibi güzel okumak, insanlar tarafından beğenilmek, onunla cedel yapıp insanlara üstünlük sağlamak niyetiyle yaklaşanların **hastalıklarını arttırır**. Hastalıkla başlayan süreç, küfür üzere ölmeye kadar varabilir.

"Bir sûre indirildiğinde onlardan bazısı: 'Bu, hanginizin imanını arttırdı?' der. Ancak iman edenlere gelince; onların imanını arttırmıştır ve

---

19. 2/Bakara, 1-2
20. 36/Yasin, 11

onlar müjdeleşmektedirler. Kalplerinde hastalık olanların ise, iğrençliklerine iğrençlik (murdarlık) ekleyip-arttırmış ve onlar kafir kimseler olarak ölmüşlerdir." [21]

Anlıyoruz ki mesele Kur'an'ı okumak değil, ona yaklaşım tarzı, bakış açısıdır. Kimileri bu Kur'an'ı okudukça yükseldiler. Öyle ki onların isimleri ya Kur'an olup semadan indi ya da Kur'an'ın anıldığı her yerde onlar da anıldılar, yazımızda örnek verdiğimiz bir çok genç sahabi bunlardan birkaçıydı. Kimiyse bu Kur'an'la helak oldu. Okudukça kalbinde bulunan hastalıklar arttı ve küfürle ölüm gibi dünya ve ahiret hüsranına düçar oldular. Allah muhafaza...

Şu ayet üzerine düşünelim:

"Şayet Biz bu Kur'an'ı bir dağın üzerine indirmiş olsaydık, andolsun onu Allah korkusundan saygı ile baş eğmiş, parça parça olmuş görürdün. İşte biz, belki düşünürler diye, insanlara böyle örnekler veririz." [22]

Ayetin son cümlesi dikkat çekicidir. Verilen misal insanlar düşünsün diyedir. Kıyas yapıp, paylarına düşen mesajı almaları gerekir. Şayet aklı olmayan bir dağ dahi Kur'an'ın ayetleri üzerine indiğinde bu hale girecekse, Kur'an'ın en direk muhatabı olan ve akılla yaratılmış insan nasıl olmalıdır? Allah böyle bir hassasiyetle Kur'an'a muhatap olunmasını istiyor. Onda kendini arayan, azap ayetlerine kendi suretini yerleştirip kalbi parçalanan, rahmet ayetlerinde *'Rabbi'm ben layık olamasam da lütuf ve keremінle, ihsan ve fazlınla beni merhamete eriştir'* diye yalvaran insanlar... Ayetleri hakkıyla tilavet eden, ahiretten sakınan, Rabbi'nin rahmetini uman okuyucular... Bu ayetle insana anlatılmak istenen işte budur. Sakınarak, hassasiyetle Kur'an'ı okuyun. İşte o zaman dağları parçalayacak bu Kur'an, sizleri dönüştürecek, karanlıklardan çıkarıp aydınlatacak, sapkınlıklarda size hidayet olacak, günahların oluşturduğu hastalıklar şifa ve öğüt olup, Rabbin rahmetine kavuşturacak.

Kur'an Okuma Adabı

Yukarıda zikredilen hakikatten yola çıkılarak, İslam alimleri Kur'an okuyanın, ondan istifade

21. 9/Tevbe, 124-125
22. 59/Haşr, 21

edebilmesi için bazı hususlar zikretmişlerdir. Bunlar kitap ve sünnetten, Kur'an'ın üzerlerine etkisi tartışmasız olan selef-i salihinin Kur'an okuma şekillerinden derlenmiştir. [23]

1. Hazırlık yapmak

İnsanın bir şeye hazırlanması ona verdiği önemi gösterir. Sevilen, sayılan bir varlığın huzuruna hiçbir hazırlık yapmadan girmeyiz. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kelamını okumak, O'nunla konuşmak, O'nun kelamına muhatap olmaktır. Bunun için hazırlık Kur'an sevgisini ve değerini kalpte arttırır. Bunlar;

- **Zihni hazırlık:** Kütüphaneden çekilip alınan sıradan bir kitap gibi olmamalı Kur'an okumamız. Veya herhangi bir yerinden okunmaya başlanan ve vakit öldürdüğümüz bir roman... Dağlara inse onu parçalayacak ve Allah'ın kelamı olan bir kitabı okumaya başladığımıza zihnen bir hazırlık yapmalıyız. Ameller kalpte ve zihinlerde oluşan tasavvurlara bağlıdır.

- **Abdest almak:** Kur'an abdestsiz okunabilir. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* okumuş, ashabına okutmuştur. Ancak bu tercih edilip efdal olan değildir, caiz olduğunun beyanı için yapılmıştır. Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem*:

"Ben Allah'ı temizlik üzere zikretmekten hoşlanırım." buyurmuştur.

23. Tafsilat için bakınız: Gazali/İhya-ı Ulumuddin, Kur'an Okuma Adabı; Suyuti, İtkan fi Ulum el-Kur'an; 35. Nev, Onu Okuma ve Okuyanın Adabı; İmam Nevevi, Tibyan; Bu konuda Pınar yayınlarından çıkan 'Kur'an'ı Anlamaya Giriş ve Yol Haritamız Kur'an' kitabından istifade edilebilir.

Kur'an zikirlerin en efdalidir. Onun kendini etkilemesini ve terbiye etmesini isteyen insanın, ona abdestle yaklaşması ruhi olarak hazırlık yerine geçecektir.

- **Uygun bir zaman ve mekan seçmek:** Kur'an her vakitte okunabilir. Okunmalıdır da. Cahiliye ehli ellerinde telefonlar her ortamda müzik, video vb. fuhşiyatla meşgul olurken Müslüman da Rabbi'nin kelamıyla meşgul olmalıdır. Her hâlükârda okuyan ecrini ve kalbinin gıdasını alacaktır. Bununla beraber ayetleri hissetme, tedebbür, gözden ve sesten kalbe yol açmak için uygun bir ortam gereklidir. Temiz, düzenli, ses olmayan bir ortam ve zihnin duru olduğu bir zaman. Kur'an ilk nesli terbiye ederken *'gece okuyuşuna'* dikkat çekmiştir.

"Doğrusu gece neşesi (gece ibadeti, insanın iç dünyasında uyandırdığı) etki bakımından daha etkili, söyleyiş olarak daha sağlamdır. Zira gündüz vakti, sana uzun bir meşguliyet var." [24]

"Daha etkili", "söyleyiş olarak daha sağlamdır". Bunun zıddı gündüz okumasıdır. Onun içinde *"gündüz vakti, sana uzun bir meşguliyet var"* buyurulmuştur. Elbette efdal olan geceyi Kur'an okuyarak geçirmektir. Buna imkan bulunmazsa gündüzün uygun bir zamanı tercih edilmelidir.

- **Beden temizliği:** Özellikle ağız temizliğine dikkat etmek. Ali *radıyallahu anh* Rasûlullah'tan *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle rivayet etmiştir:

"Ağızlarınız Kur'an'a giden yollardır. Onu misvakla temizleyiniz." [25]

2. Başlarken istiaze ve Besmele'ye riayet etmek

"Öyleyse Kur'an okuduğun zaman, kovulmuş şeytandan Allah'a sığın." [26]

Genç Kardeşim

Sen Kur'an'ı seni terbiye etmesi için okuduğunu unutmamalısın. Senin yaşlarında bir nesli ihya ve inşa etmiş, tarihe örnek olarak miras bırakmıştır. Kur'an insanı iki adımda terbiye ve ıslah eder:

a. Düşünmek ve hayata bakış açısı kazandırmak için 'kavramlar' belirler. Onunla ıslah olmak isteyenlerin hayatına kavramlar yerleştirir. Müslüman yaşadığı toplumun değer ve kavramları ile değil, Kur'an'ın kavramlarıyla düşünüp, konuşmaya başlar. Örneğin: Toplum herkesin memnun olduğu, ilişkilerinde güvenilir insanları *'adam gibi adam'* veya *'düzgün insan'* diyerek tanımlar. İdeal ahlak ve yaşantı toplumda budur. İslam *'salih Müslüman', 'müstakim insan'* vb. kavramlarıyla bunu ifade eder.

b. Kavramların içini doldurur... Yaşanmış hadiseler, tarihi olaylar, emirler ve nehiyler, olması gereken vasıflar üzerinden Müslümanın dil ve zihin dünyasına kazandırdığı kavramları doldurur.

Kur'an dil ile konuşup, onun kavramlarıyla düşünmek... Çünkü amel tasavvura tabidir. Doğru düşünemeyen, doğru bir noktadan kendine ve varlığa bakamayanlar salih amel yapamazlar.

Kur'an'ı Rabbi'ne adanmak için okuyan gençlerimiz bu iki noktaya dikkat etmelidir. Kur'an'ın dili ile konuşup, onun kavramlarıyla düşünmek. Çünkü amel tasavvura tabidir. Doğru düşünemeyen, doğru bir noktadan kendine ve varlığa bakamayanlar salih amel yapamazlar. Kavramlar gözlük gibidir. Güneş gözlüğü takan bir insan dünyayı gözlüğün renginden görür. Kavramlar da böyledir.

Şeytan, Kur'an'ı tahrif edemez. Önceki kitaplara musallat olduğu gibi ayetlerle oynayamaz. Onları silip yerine kendi ayetlerini koyamaz. Bu kitap Allah tarafından korunmuştur.

İnsanı saptırmaya yeminli ve işinde mahir olan bu varlık, Kur'an'ın yanlış anlaşılması için elinden geleni yapar. Onu mushafta tahrif edemese de, insan zihninde tahrif etmeye çalışır. **Bundan dolayı, onun şerrinden Allah'a sığınmalı ve '*Besmele*' ile başlamalıyız...** Allah'ın

24. *73/Müzzemmil, 6-7*
25. *Bu hadisi İbni Mace ve İmam Beyhaki Şuabu'l-İman'da rivayet etmişlerdir. Allah Rasûlü'nden sallallahu aleyhi ve sellem nakledildiği gibi (merfu), Ali'den radıyallahu anh sözü olarak da nakledilmiştir (mevkuf)*
26. *16/Nahl, 98*

adıyla. O'nun *subhanehu ve teâlâ* adı ki:

"O'nunla beraber yerde ve gökte hiçbir şey zarar vermez." [27]

Bu gerçek Kur'an'la sonradan tanışmış insanlar için özellikle dikkat edilmesi gereken bir husustur. Cahiliyenin tasavvur ve önyargılarıyla, kavram ve kalıplarıyla harap olmuş bir insanın Kur'an'ı, Allah'ın muradı üzere anlaması çok zordur. O Rabbi'nin kelamını okurken, şeytan ona yaklaşacak ve cahili kavramları zihninde canlandıracaktır. Bu durum çok tehlikeli olduğu ve çoğu insanı saptırdığı için Allah Kur'an okurken şeytanın şerrinden Allah'a sığınmayı emretmiş, her surenin başına *'kendi adını'* koyarak, kulu kendinden yardım alarak başlamaya irşad etmiştir.

3. Kur'an'ı belli periyodlarla ve ağır ağır okumak

Düzen ve süreklilik kulluğun esaslarındandır. Herhangi bir ibadetin şer'i ve manevi faydalarını elde etmek isteyen kişi, onda süreklilik göstermeli, sebat etmelidir.

İnsanın Kur'an'a karşı soğukluğu, onu düzenli okuyamaması selefin korktuğu meselelerdendi. Çünkü bunu *'Allah'ın kuldan yüz çevirmesinin alameti, kendini ve kendini hatırlatacak şeyleri kula unutturması'* olarak görüyorlardı.

Kalpte Kur'an'a dair sevgi ve iştiyakın olmaması, Kur'an'dan sıkılmak onlar için nifak alametiydi. "

- **Tertil üzere okumak:** Kur'an okumaktan gaye, okumuş olmak değildir. Onu anlama, hissetme insanın hayatına müdahale etmesini sağlamaktır. Bunun için okuma şekli kitap ve sünnet tarafından belirlenmiştir.

"Kur'an'ı tertil üzere oku." [28]

Tertil etmek: Düzenli, hakkını vererek, tane tane okumak demektir.

Allah Rasûlü ve sahabe Kur'an'ı bu şekilde okudular. Kur'an'ı tertil etmeyen, tane tane okuma ilkesine uymayanları uyardılar.

27. Ebu Davud, Tirmizi
28. 73/Müzzemmil, 4

Ümmü Seleme *radıyallahu anh*: Rasûlullah'ın Kur'an okuyuşunu: *'Tefsir edilmiş bir kıraatti, harf harf okurdu'* [29] şeklinde vasfetmiştir.

Yani harf harf okurdu ki, onu dinleyen tefsir ediyor gibi anlardı Kur'an'ı...

Enes'e *radıyallahu anh* Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* kıraati soruldu: *'Allah Rasûlü uzatarak okurdu. 'Allah' lafzını uzatır, 'Rahman' lafzını uzatır, 'Rahim' lafzını uzatırdı.'* [30]

Abdullah İbni Abbas *radıyallahu anh* Kur'an'ı hızlı okuyan bir adama: '*Onu öyle okumalısın ki, kulağın onu dinlesin, kalbin onu anlayıp ezberlesin.'* [31] dedi.

Abdullah İbni Mesud *radıyallahu anh*: *'Kur'an'ı şiir okur gibi okumayınız. Onun acayip ayetlerinde durunuz, onunla kalplerinizi harekete geçiriniz, düşünceniz bir an önce surenin sonuna ulaşma olmasın.'* [32]

Kur'an'ın okuma şekli ve düzenli olmasının anlama ve hayata müdahale yönünden etkisi tartışılmazdır. Bundan dolayı okuma esnasında ağlamak, hüzünlü bir ses tonuyla okumak, bunları yapamadığımız takdirde sesimize bu hali vermek tavsiye edilmiştir. Çünkü insanın zahiri hali, batını haline etki eder. Zahiren al-

29. Ahmed, Ebu Davud, Tirmizi
30. Buhari
31. Zadu'l-Mead
32. İbni Ebi Şeybe

dığı hal belli bir süre sonra iç dünyasına yansır. Ağır ağır, ağlama ve hüzün olan bir ses tonuyla okuma. [33]

Hadiste: *"Kur'an okurken ağlayınız, ağlayamazsanız dahi ağlar gibi yapınız."* [34]

buyurulmuştur.

4. Düşünmek ve anlamak

Kur'an'ı düşünmek, ayetler üzerinde tefekkür ve onu anlamaya/idrak/fehm/şuur/akletmeye çalışmak farzdır. Kur'an bunun için indirilmiştir. Cahiliyenin, din tüccarlarının insanları saptırmada;

İlk kaidesi: 'Bu Kur'an'ı biz anlayamayız'dır.

İkinci kaideleri: 'Falanca çok daldığı için delirdi'

şeklindedir. Bu cahili zihniyetten ve sahiplerinden Allah'a sığınırız. Kur'an onu düşünmeye ve anlamaya davet ettiği gibi bunu yapmayanları ağır bir dille kınamış, çirkin sıfatlarla zikretmiştir.

"Öyle olmasa, Kur'an'ı iyiden iyiye düşünmezler miydi? Yoksa birtakım kalpler üzerinde kilitler mi vurulmuş?" [35]

"(Bu Kur'an) Ayetlerini, iyiden iyiye düşünsünler ve temiz akıl sahipleri öğüt alsınlar diye sana indirdiğimiz mübarek bir kitaptır." [36]

"Andolsun Biz Kur'an'ı zikr (öğüt alıp düşünmek) için kolaylaştırdık. Fakat öğüt alıp-düşünen var mı?" [37]

Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* okuması böyleydi. O ayetleri düşünür, tüm benliğinde hissederdi. Rahmet ayetlerinde durur ve ister, azap ayetlerinde Allah'a sığınırdı. Gözlerinden yaşlar boşalır, sinesinde tencere kaynıyormuş gibi uğultular işitilirdi. Bir ayetin üzerinde durur defalarca tekrar ederdi.

Bunlar hep düşünme ve anlamaya bağlı şeylerdir. Onu düşündükçe kalp Kur'an'a açılır, kulak, göz, ağız, duygular adeta ayetlerin içine yerleşir.

Seleften kimi, Kur'an'ı okurken kalbini hazır hissetmezse okuduğu ayeti tekrar okurdu, onu hissedinceye dek. [38]

Burada dikkat çekmek istediğim bir nokta şudur: İmam Gazali *rahimehullah* Kur'an okumanın batıni edeplerini sayarken:

'Kur'an'ı anlamaya engel durumları atmak' şeklinde başlık açar. Bu başlık altında, günümüzde de ciddi problem olan bir noktaya değinir: *'Kişinin kalbinin, harflerin mahreçlerine yönelmesi ve onunla meşgul olmasıdır.'*

Birçok insan Kur'an'ı güzel okumak, sesini güzelleştirmek, onunla insanların beğenisini kazanmak için harcadığı enerjiyi onu anlamaya, düşünmeye, yaşamaya harcasa Kur'an'la ihya olacaktır. Farklı farklı okuyan kariler, ilginç makamlar insanlara cazip geliyor. Bu şeytanın Allah'a verdiği sözün bir gerçeğidir. ***"Onlara söyleyeceğim"*** yani hiçbir şeyin özünü, hakikatini talep etmeyecekler. Süs mahiyetinde olan zahire takılacaklar. Kur'an'ın özü olan anlama ve yaşamayı değil, güzel sese önem verecekler. Namazın özü olan huşu, namaz da Allah'ın huzurunda hissetme, kalbin ve zihnin okunanda toplanmasıyla değil de, huşuluymuş gibi boyun bükme, nizami hareketler kısmıyla ilgilenecekler.

Maalesef, bu durum zahiri olarak görülüyor.

Tavsiyemiz; bu hususta dikkatli olunması ve Kur'an gibi insanı ihya ve eşrefi mahlukat kılmak için inen bir kitabı, insanı riya ve nifak bataklığına sürükleyen bir kitap haline getiril-

Birçok insan Kur'an'ı güzel okumak, sesini güzelleştirmek, onunla insanların beğenisini kazanmak için harcadığı enerjiyi onu anlamaya, düşünmeye, yaşamaya harcasa Kur'an'la ihya olacaktır.

33. *Bu yalnız olunan ve kimsenin şahit olmadığı haller için geçerlidir. Aksi halde amellerin en şerlisi olan riyaya kapı açılır.*

34. *İbni Mace*

35. *47/Muhammed, 24*

36. *38/Sad, 29*

37. *54/Kamer, 17*

38. *İhya*

memesidir.

5. Yaşanmak için okumak ve kendini ayetlere muhatap görmek

Sahabe Kur'an'ı bu niyetle öğrenip, bu niyetle okumuştu. Bu niyet onlarda iman ve salih amelin oluşmasına sebep olmuştu.

Tabiinden Abdurrahman bin Sullem: *'Bize Kur'an okutanlardan Osman radıyallahu anh ve Abdullah İbni Mesud radıyallahu anh gibiler haber verdi ki: 'Biz Allah Rasûlü'nden on ayet öğrendiğimizde, ondaki ilmi ve ameli öğrenmeden yeni ayetler öğrenmedik. Böylece Kur'an'ı ilmi ve ameli bir arada öğrendik.' '* [39]

Abdullah İbni Mesud *radıyallahu anh*: *'Biz Kur'an'dan öğrendiğimiz on ayeti hayatımıza geçirmeden yenisini öğrenmezdik. Kur'an insanlar onunla amel etsin diye indirilmiştir. İlk nesil onunla amel etmek için onu okudu, siz ise baştan sona okuyorsunuz ama onunla ameli terk ediyorsunuz.'* [40]

Kur'an'ı okuyan kendini ona muhatap görmelidir. Emirleri üzerine alınmalı, Allah'ın nehiyleri onun şahsına yöneliyormuş gibi hissetmelidir. Ancak bu surette Kur'an'la bütünlük sağlayabilir.

Gençliğini Allah'a Adamaya Talip Genç Kardeşim

Bu Kur'an ve onunla oluşan özel bağ senin yaşındaki gençleri tarih sahnesine çıkardı. Onların her biri Kur'an'ın ehliydiler. Bu Kur'an'ın nesil yetiştirmek için var olan sıfatları (nur, hidayet, şifa, rahmet, öğüt) bakidir. Kur'an var olduğu müddetçe var olacaktır.

Aynı niyet, aynı üslup, aynı adapla ona yaklaşanlar, aynı etkiyi hissedecektir. Kur'an'ın ceplerde, evlerde, ezberde, elektronik aletlerde olması insanı ıslah etmez. Hatta kalbindeki hastalıkları attırıp onu helak edebilir.

Kendine bir süre belirleyip bu adaplara riayet ederek Kur'an okumalısın. Etkilerini gördükçe Kur'an senin için *'olmazsa olmaz'* azıklar arasında yerini alacaktır. Kur'an'a adabıyla yaklaştıkça, Kur'an kendini açıp insanın hayatına müdahil olmaya başlar. İnsanı hayra teşvik edip, kötülükten alıkoyar. Masiyetin sıcaklığı bedeni kapladığında, adabıyla okunan bir Kur'an ayeti bir tablo misali göz bebeklerini doldurur. Nefis tembelliğe meyledip, hayırdan kaçınca Allah'ın rızasının kullarını karşılaması, genişliği yerler ve gökler misali cennetler insanı taate çeker. Kur'an hayata müdahil olup, kalpleri rıza-i ilahi yönünde harekete geçirdikçe, kulda ona karşı iştiyak oluşur. Onu sorumluluk duygusuyla okuyup, onunla ihya olmaya çalışan insan, gönülden gelerek okumaya başlar. Sorumluluk duygusu yerini lezzete bırakır.

Osman bin. Affan *radıyallahu anh*: *'Sizlerin kalbi temiz olmuş olsa, Kur'an'a doyamazdınız'* demiştir.

Seleften Sabin el-Bennani: *'Yirmi yıl Kur'an okurken zorlandım, sonrasında yirmi yıl onunla nimetlendim (lezzet alarak okudum).'*

Allah *subhanehu ve teâlâ* bizleri bu kitabın güzelliklerine muvaffak kılsın. Kalplerimizi kelamıyla diriltsin, Allahümme amin.

Selam ve Dua ile Ebu Hanzala

39. *Taberi*
40. *İhya*

Suriye'nin Öğrettikleri

Bir avuç Müslüman yaklaşık otuz yıldır savaşıyorlar. Her defasında planları alt-üst ediyorlar. Afganistan ve Irak bunun en güzel örneği... Şimdi de Suriye'de sahneye çıktılar, istenmiyorlar ama varlar.

Suriye de yaşanan zulüm onsekiz aydır devam etmekte... Bu süre zarfında gündemin ilk maddesi Suriye oldu. Ölü sayısının onbinlerle ifade edilmesi, kitlesel göç ve perde arkasında çok daha büyük bir savaşın devam ediyor olması, bu uzamanın ve gündemi meşgul etmenin temel nedenidir.

Olaylar neticelenmeden son sözü söylemek mümkün değildir. Gelinen süreç ve gidişat –Allah en doğrusunu bilir- zulmün bir müddet daha devam edeceğini gösteriyor. Bu, bölgede yaşanan hareketliliğin, tevhid ehlinin gündeminde olmasının bunun dışında nedenleri de vardır. Elbette zulmün olduğu insanların kula kul kılınmak istendiği her coğrafya bizim gündemimizde olmalıdır. Bununla beraber Suriye, Irak, Ürdün ve Filistin'in oluşturduğu coğrafya Şam bölgesidir. Bu bölgede yaşanan hareketlilik sıradan veya toplumsal hareketlilik ve başkaldırılardan farklıdır. Bu topraklar Allah'ın bereketli kıldığı, Rasûlullah'tan *sallallahu aleyhi ve sellem* önce gönderilen birçok Peygamberin yurdudur.

"Onu ve Lut'u kurtarıp içinde, alemler (insanlık) için bereketler kıldığımız yere (ülkeye) çıkardık." [1]

"Süleyman için de, fırtına biçiminde esen rüzgara (boyun eğdirdik) ki, kendi emriyle, içinde bereketler kıldığımız yere akıp giderdi. Biz herşeyi bilenleriz." [2]

Allah *subhanehu ve teâlâ*, Rasûl'ünü bir gece bu topraklara getirmiş ve orada kendinden önce gelen Peygamberlere imamlık yaptırmıştır. Sonra göklere yükselmiş ve Rabbi'yle görüşmüştür.

"Bir kısım ayetlerimizi kendisine göstermek için, kulunu bir gece Mescid-i Haram'dan, çevresini bereketlendirdiğimiz Mescid-i Aksa'ya götüren O (Allah) yücedir. Gerçekten O, işiten-

1. 21/Enbiya, 71

2. 21/Enbiya, 81

dir, görendir." [3]

İsra ve miraç hadisesi sayısız hikmetler barındırır. Bunlardan konumuzla alakalı olanını zikretmekte yarar vardır. Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* gökyüzünde görüşüp, tanışacağı halde Şam bölgesinde bereketli kılınmış topraklarda Rasûllere imamlık yaptı ve topluca namaz kıldılar. Bu da Peygamberlerin davet ve misyonunun Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* ümmetinin komutasında bu topraklarda dirileceğine işarettir.

Bu nokta, İsa *aleyhisselam* bu bölgeye ineceği, bu bölgede Mehdi'nin *aleyhisselam* arkasında namaz kılacağı ve Deccal ve ordusuyla bu bölgede savaşacakları eklenirse daha iyi anlaşılacaktır.

"Ümmetimden bir topluluk kıyamete kadar hak üzerinde savaşmaya devam edecektir. İsa bin Meryem inecek ve onların emiri (ümmetin emiri o gün Mehdi'dir): 'Gel bize namaz kıldır' diyecektir. İsa: 'Hayır, sizler Allah'ın bu ümmete ikramı olarak birbirinizin üzerine emir olursunuz' dedi." [4]

Ebu Davud ve İbni Mace rivayetinde Ebu Umame el-Bahili İsa'nın *aleyhisselam* inişinin, Deccal ve aralarında geçen mücadelenin Şam ve Irak arasında olacağını tafsilatlı olarak rivayet etmiştir. Sahabeden biri bunun üzerine: *"O gün Araplar nerdedir Ey Allah Rasûlü?' diye sordu, 'Onlar o gün azdır, çoğu Beytu'l-Makdis'te (Kudüs) olacaktır' buyurdular."*

İmam Müslim'in Nevas bin Sem'an'dan rivayet ettiği hadiste: *"İsa, Dimeşk'in doğusundaki, beyaz minareye iner."* buyurulmaktadır.

Sünnetullah gereği, üzerinden müddet geçen toplumların kalpleri katılaşır, vahiyle oluşan hassasiyetlerini yitirler... Bunun istisnası ise Allah tarafından desteklenen mübarek taifedir. Et-Taifetu'l-Mansura...

Allah Rasûlü bu taifenin Şam'da olacağını ve bu taifenin ifsadı durumunda, ümmette hayır kalmayacağını haber vermiştir.

"Ümmetimden bir taife kıyamete dek hak üzerinde savaşacaklardır. Onlara muhalefet eden ve onları yardımsız bırakanlar onlara zarar veremeyecektir. Allah'ın emri gelinceye dek (kıyamet) onlar bu hal üzere olacaktır." [5]

İmam Buhari'nin rivayetinde şu ziyade vardır: Malik İbni Yuhamir; *"Ben Muaz bin Cebel'i işittim: 'Onlar Şam'dadır' dedi."*

Muaviye İbni Kurre babasından: Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* buyurdu ki: *"Şam ehli bozulunca sizde hayır kalmaz. Ümmetimden bir grup kıyamete kadar Allah tarafından desteklenecektir. Onlara muhalefet edenler ve yardımsız bırakanlar zarar veremeyecektir."* [6]

Bütün bunlar Suriye'de ve içinde bulunduğu Şam bölgesinde yaşanan hareketliliği önemli kılan unsurlardandır. Yaşanan sürecin bize öğrettiklerini sıralayacak olursak:

Ayaklanan insanlar ölümü, sakatlanmayı göze alıp meydanlara çıkan insanlardır. Bu, doğru yönlendirilen bir toplumsal hareketle mücadeleye katkı sağlanabileceğini gösterir.

1. Halka Yönelik Davet Çalışmasının Önemi

Özelde Suriye, genelde Ortadoğu'da zulme başkaldırının asli unsuru toplumdur. Ayaklanan insanlar ölümü, sakatlanmayı göze alıp meydanlara çıkan insanlardır. Bu, doğru yönlendirilen bir toplumsal hareketle mücadeleye katkı sağlanabileceğini gösterir. Bununla beraber, dünyanın dört bir yanında verilen mücadele de halk desteğinin önemi göz önünde bulundurulmalıdır. Afgan cihadı gibi önce Rusya sonra ABD... Dünyada iki süper güç olma iddiasındaki iki devlet, Afgan cihadında yenildiler. Biri kovulmuş ve kınanmış halde kaçıp giderken, diğeri kağıt üzerinde tescillenmeyi bekleyen bir hezimeti yaşıyor.

Kastımız; içinde yaşadığımız toplumun

3. 17/İsra, 1
4. Müslim
5. Muttefekun Aleyh
6. Tirmizi, İbni Mace

-mevcut haliyle- İslami kabul edilmesi veya mücadeleye iknası değildir... Müslüman cemaatlerin tevhidi davette halkı önemsiz görüp, belli insanlara daveti özelleştirme probleminden kurtulmasıdır. Allah'a hamd olsun ki, ülkenin her yanında mevcut cahiliyeyi tanımış *'Rabbim Allah'tır'* diyerek tevhidi muhafaza eden Müslümanlar mevcuttur. Bu kardeşlerimizin topluma yönelik davet çalışmasını önemsemeleri gerekir. Kendisini ve davetini anlatamayan insanlar, başkalarının dilinden tanınmaya mahkumdur. Unutulmamalıdır ki, yeryüzünün varisleri Müslümanlardır... Allah'ın vaadi haktır. Müslümanların yeryüzüne varis olması, seçkin bir zümrenin hakta sebat etmesiyle olabileceği gibi, kitlelerin mücadeleye iştirakıyla da olabilir. Bu bizim için gaybtır. Ancak Müslüman yaşadığı olaylardan ders alan ve mücadeleye tecrübe olarak aktarandır. *'Bu insanlardan hiçbir şey olmaz'* kibriyle bir anda davet sorumsuzluğuna mazeret bulma ve psikolojik rahatlama yanlışından kurtulmalıyız. Musa'ya *aleyhisselam* gelinceye dek Allah müminleri azınlık olarak yeryüzüne varis kıldı. Toplumları helak ediyor, azınlık olan Müslümanları kurtararak galip kılmış oluyordu.

Onların gündemi, yaşadıkları vakıada insanları Allah'a davet ve buna engel olanlarla mücadeleydi. Yaşanan olaylardan haberdar olmaları ve olaylara dair öngörüleri olmakla beraber asla değişen olayların altında gündemlerini yitirmediler.

Musa *aleyhisselam* ile beraber mücadelenin ve yeryüzünün varisi olma yönteminin değiştiğini görüyoruz. Allah cihadı emrediyor ve kalabalık bir toplumu yeryüzüne varis kılıyordu.

Musa'dan *aleyhisselam* sonra İsa *aleyhisselam* gönderilmiştir. O ve ona ensar olmayı kabul eden havariler şirk toplumunun içinde azınlıktı.

Sonra Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*... O ve ashabı her geçen gün sayı olarak artmışlardı. Raşid hilafet bitinceye dek yeryüzüne varis olanlar kalabalık bir topluluktu.

Bu nesil hangi surette varislikle rızıklandırılır onu bilemeyiz. Bildiğimiz tek ve değişmez hakikat Allah'ın müminleri arzına varis kılacağıdır. Bizlere düşen, sebepleri meydana getirmektir... Özel bir kitlenin oluşması şart olduğu gibi, davetin toplumun tüm katmanlarına ulaşması da şarttır.

2. Gündem Okumaya Dair 'Fıkıh' Sahibi Olmanın Önemi

Müslümanlar çevrelerinde yaşanan olaylardan haberdardır. Bulundukları dönem ve mekanı ıslah etmekle yükümlü insanlar için başkası da düşünülemez. Davetin ilk yıllarında Rumlar ve Farslar arasında yaşanan savaş, sahabenin bu duruma ilgisi ve inen ayetler bunun gösteren en açık delildir.

"Elif, Lam, Mim. Rum (orduları) yenilgiye uğradı. Yakın bir yerde. Ama onlar, yenilgilerinden sonra yeneceklerdir. Birkaç yıl içinde. Bundan önce de, sonra da emir Allah'ındır. Ve o gün mü'minler sevineceklerdir." [7]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* Muaz b. Cebel'i *radıyallahu anh* Yemen'e yollarken: *"Şüphesiz sen ehli kitap olan bir kavme gidiyorsun. Onları ilk davet ettiğin şey, Allah'a ibadet olsun, şayet kabul ederlerse..."* [8] buyurmuştur.

Islahı için uğraştığı toplumları tanıyor, davetçilerini ona göre yolluyordu. Bu noktada İslami camiada yeterli hassasiyet mevcuttur... Bir farkla... Allah Rasûlü ve ashabı gündemi mutlak takip etmiyor, bazı önemli hususları gözetiyorlardı. Bugün bu hususlara dikkat edilmediği için, Müslümanlar gündemi değil, gündem Müslümanları yönlendiriyor.

Ana gündemden kopmamak: Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* ve ashabı çevrelerinde yaşanan gelişmelere karşı duyarlı olmakla beraber, hiçbir zaman ana gündemden kopmuyorlardı. Onların gündemi, yaşadıkları vakıada insanları Allah'a davet ve buna engel olanlarla mücadeleydi. Yaşanan olaylardan haberdar olmaları ve olaylara dair öngörüleri olmakla beraber asla değişen olayların altında gündemlerini yitirmediler. Bugün durum farklılık arz ediyor. Hassasiyet iddiasında olanlar kendi gündemlerini, yitirdiklerini sadece konuşup hem meşgul oldukları gündemlere hakkî anlamda katkıda bulunmadıkları, hem de yaşadıkları vakıanın

---

7. *30/Rum, 1-4*
8. *Buhari, Müslim*

vacibini ihmal ettiklerini göremiyorlar.

Bu fıkha sahip olmayanların gündeme ilgisi, ümmetçiliklerinden(!) kaynaklı değil entellektüellik sevdası ve sorumluluktan kurtulma çabasıdır. Bazen ironik durumların yaşanması da kaçınılmaz oluyor. Tunus, Libya, Mısır ve Yemen'de İran devriminden(!) otuz yıl sonra(!) etkilenip müstekbirlere *'ve'l-fecr'* diyerek kıyam eden kutsal mustazaflar, Suriye'de hain oluverdiler... Oysa kutsadıkları ve kerameti kendilerinden menkul devrimlerinin etkisiyle kafa kaldıran halkları kıyam nedenleri Suriye'de fazlasıyla mevcuttu. Zulüm, yokluk, onursuzluk ve kutsallara saldırı... Ancak velayeti elinde bulunduran fakihler, Suriye halkına değil Esad'a göz kırpmıştı!

Yetkin insanların konuşması: İslam, Müslümanların vakıadan haberdar olmasını ister. Vakıaya dair görüş bildirecek olanlar ise herkes değil, istinbat ehli olanlardır. Çünkü İslam, zihni duru Müslümanlar oluşturmayı hedefler. Zihinleri duru olmayan, bakış açıları farklı insanların amelleri ve İslam'a takdim edecekleri hizmetleri de duru olmaz.

"Kendilerine güven veya korku haberi geldiğinde, onu yayarlar. Oysa bunu peygambere ve kendilerinden olan emir sahiplerine götürmüş olsalardı, onlardan 'sonuç-çıkarabilenler,' onu bilirlerdi. Allah'ın üzerinizdeki fazlı ve rahmeti olmasaydı, azınız hariç herhalde şeytana uymuştunuz." [9]

Cahiliyenin yeni yüzü ve şeytanın insanları sesi, kışkırtması, piyadeleriyle aldattığı[10] medya bu hakikati ters yüz etti. Bilgiyi tüm halka arz ediyor, olayları anlama ve içyüzünü araştırmadan yoksun insanlar, masabaşı yorumcularının ve Bebek'te ikamet eden nevzuhur ortadoğu uzmanlarımızın engin yorumlarıyla zihni erozyona uğruyor... En basit olayda dahi binlerce farklı ses ve yorum... Bu da hiçbir kıymeti olmayan insanların, Müslümanları ilgilendiren umumi meselelerde konuşmasına kapı aralıyor. Allah Rasûlü şöyle buyurdu:

"Sizin üzerinize aldatıcı seneler gelecek. O yıllarda doğrular yalanlanacak, yalancılar doğrulanacak, hainlere güvenilip, emin olanlar hain görülecek. Ve ruvaybida olanlar konuşacak. Sahabe: 'Ruvaybida kimdir ey Allah Rasûlü?' diye sorunca. 'Kıymeti olmayan ve umumu ilgilendiren meselelerde konuşandır' buyurdu..."

Komplo teorilerinden Allah'a sığınmak: Şeytanın, gecenin, şerrin ve sair fitnelerin şerrinden Allah'a sığındığımız gibi Rabbi'mize sığınmak... Komplo teorileriyle gündemi okumak menheci bir arıza olmaktan ziyade akidevi bir arızadır. Rabbi'nin isim ve sıfatlarından habersiz, O'nun güç ve kuvvetine tevekkül etmemiş, O'nu hakkıyla takdir edemeyenlerin içine düştüğü bir durumdur.

Kendini ve ehlini televizyonla zehirlemekten tatmin olmayanların, bir de sinema filmleriyle zehrin dozunu arttırdıkları bir meshur (büyülenmiş) topluluğun vakıayı okumaya çalışması tam bir felakettir.

Tek bir kahramanının dünyayı fethettiği, her yerde gözü olan, Ortadoğu'da bulunan, takım elbiseli ajanlarıyla örgütleri yöneten, yüzbin yıllık planları olan ve el-Aziz (kimsenin galip gelemeyeceği), el-Hakim (herşeyi yerli yerine koyan) sıfatlarına sahip, dünyayı yöneten devletler!!!

Müslüman Rabbi'ni isim ve sıfatlarıyla tanır, kainatta olan herşeyi ilahi iradenin bir parçası olarak okur... Çünkü O'nun yüce sıfatları ve güzel isimleri bunu gerektirir.

İsim ve sıfatta 'modern şirk' diyebileceğimiz bir durumla karşı karşıyayız. Allah'a ait tüm sıfatları eksiksiz bir şekilde egemen(!) devletlere

9. *4/Nisa, 83*
10. *17/İsra, 64*

Ömer'i radıyallahu anh katleden Mecusi Lu'lue'nin İran'daki türbesinin(!) girişi ve oradaki yaptıkları kutlama...

atfeden, kainatta kıpırdayan her yaprağın arkasında bu güçleri(!) arayan ve hiçbir haya belirtisi göstermeksizin kendine '*Müslüman*' diyen insanlar bunlar.

Gündem ve vakıa fıkhıyla hareket etmek isteyen Müslümanlar bu itikadi arızadan şiddetle kaçınmalıdır. Bilmeliyiz ki, yaşanan olaylar Sünnetullah'ın gereğidir. Bireyin eceli olduğu gibi toplumlarında eceli vardır. Eceli gelen toplumları ve iktidarları Allah *subhanehu ve teâlâ* götürür, yerine uygun gördüklerini getirir.

"Her ümmet için bir ecel vardır. Onların ecelleri gelince, ne bir saat ertelenebilirler ne de öne alınabilirler (tam zamanında çökerler.)" [11]

"Allah'ın gökleri ve yeri hak ile yarattığını görmüyor musunuz? Dilerse sizi giderir-yok eder ve yeni bir halk getirir. Bu, Allah'a göre güç değildir." [12]

"(Hem de) Yeryüzünde büyüklük taslayarak ve kötülüğü tasarlayıp düzenleyerek. Oysa hileli düzen, kendi sahibinden başkasını sarıpkuşatmaz. Artık onlar öncekilerin sünnetinden başkasını mı gözlemektedirler? Sen, Allah'ın sünnetinde kesinlikle bir değişiklik bulamazsın ve sen, Allah'ın sünnetinde kesinlikle bir dönüşüm de bulamazsın. Yeryüzünde gezip dolaşmıyorlar mı ki, kendilerinden öncekilerin nasıl bir sona uğradıklarını görsünler; üstelik onlar kuvvet bakımından kendilerinden daha güçlüydüler. Göklerde ve yerde Allah'ı aciz bırakacak hiçbir şey yoktur. Şüphesiz O, bilendir, güç yetirendir." [13]

Özellikle son ayet, üzerinde tefekkür/tedebbür edildiğinde vakıamızı ve gündemimizi meşgul eden ayaklanmaları tefsir ettiği görülecektir.

3. Rafizilik ve Şia

Günümüz şiilik problemi; sahabe arasında yaşanan çekişmede haklı tarafta bulunan ve sonrasında hak iddiasında bulunduğu için ümmet içinde ayrı bir grup olma meselesi değildir. Ki o durum siyasidir ve o gün şia denen insanlar hakka en yakın taifedir. Ehli beytin zulme uğradığı Ali *radıyallahu anh* meşru halifeyken, ona isyan edildiği, çocuklarının genç şehitlerin efendisi olup zulmen ve ğadren katledildiklerinde kim ihtilaf eder ki. Onlar ki, sevgileri iman, buğzları nifaktır. Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* bizlere emanetidir. Ancak şiilik bunları savunmak değil, bundan çok daha ötesidir. Kaldı ki bunları savunmak ta şiilik değil, imani ve ahlaki vecibelerdir.

Günümüz Şiiliği/Rafizilik

- Vahiyle problemi vardır... Elimizdeki Kur'an'ın tahrif edildiğini, üçte birinin sahabeler tarafından gizlendiğini iddia eder. Gizlenen ve saklanan kısım onların inancını anlatan kısımdır. [14]
- Allah'ın razı olduğu insanlarla problemi vardır... Parmak sayısınca sahabeyi istisna kıldıktan sonra, kalanların kafir olduğunu iddia eder. Allah'ın onlardan razı olmasını hiçe sayarlar. Ebu Bekir ve Ömer'e *radıyallahu anhum* lanet ve tekfir ibadettir. [15]

---

11. *7/Araf, 34*
12. *14/İbrahim, 19-20*
13. *35/Fatır, 43-44*
14. *Şia kaynaklarının en meşhur ve güvenilir (!) hadis kitabı olan El-Kâfi isimli kitabın yazarı Kuleynî, söz konusu hadis (!) kitabında şu rivayete yer verir: El-Kafi'nin, Ebu Abdullah (a.s)'dan rivayet ettiği hadiste: "Andolsun ki biz de Fatıma (a.s)'ın Kur'an'ı vardır. Fatıma (a.s)'ın Kur'an'ını onlara bildiren de nedir dedi. Bende: Fatıma (a.s)'ın kur'anı da nedir dedim ve O'da dedi ki: "Sizin şu Kur'an'ınız gibi üç misli (büyük bir) Kur'andır. Allah'a yemin ederim ki onda sizin şu Kur'an'ın'ızdan bir harf bile yoktur."el-Kafi: 1/239*
15. *Kafi'de İmam Rıza'dan gelen bir hadiste: dedi ki: Şüphesiz ki bizim şiamız (yani Ali'nin taraftarları) babalarının ve kendilerinin isimleriyle bir yerde yazılıdır. Allah bizden ve onlardan söz almıştır. Onlar ki bizim geldiğimiz yoldan gelirler ve bizim gittiğimize giderler. Biz ve bize uyanların dışında hiç kimse İslam'dan değildir! Bizler kurtuluşun dostlarıyız! Bizler vasiyet edilmişlerin oğullarıyız!" el-Kâfi: 223 Söz konusu kaynakta Ebu Bekir, Ömer, Osman ve diğer tüm sahabeleri ve müslümanları –Allah onlardan razı olsun- Ali'den radıyallahu anh öncekileri halife saydıkları için açıkça tekfir etmektedirler.*

    Yine Şii imamlarının önde gelenlerinden Muhammed Bakır El-Meclisi Hakku'l Yakin kitabında şöyle der: "Bizim Şia olarak

- Yeni ilahlar uydurur... '*Her imam masumdur*' sözü hüccettir. Kainatta bulunan her zerrede hükmetme yetkisine sahiptir. Hiçbir Nebi veya melek onların seviyesine çıkamaz. [16]

- Yeni iman esasları uydururlar; İmamlara iman dinin aslıdır. Buna inanmayanlar malı, canı ve kanı mübah olan kafirlerdir. [17]

- Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* şahsıyla problemleri vardır. Zina edenin Aişe *radıyallahu anha* olduğunu, bunun kesin olup beraati inenin ise o olmadığını savunurlar...

Bu ve benzeri küfürlerinden dolayı uydurulmuş vahdet hastalığına müptela insanlar onları aynı dinden, kardeş görsede şianın aynı bakış açısına sahip olduğunu söylemek mümkün değildir. Dün böyle olmadığı gibi bugün de böyle değildir.

Ömer'i *radıyallahu anh* katleden mecusinin İran'da ziyaret edilen bir türbesi olduğu; Haçlıların Kudüs'ü alması ve İslam alemine girişlerinde şii/fatımilerin oluşu, Tatarları İslam alemine sokan vezirin şii oluşu ve kabrinin İran'da türbe olması, günümüz Afgan cihadında Amerika'nın bölgedeki siyasetine hizmet edişi....

Irak işgalinde göstermelik bir mukavemetten sonra işgal güçleriyle anlaşmaya varmaları vs.

Hama'da onbinler katledilirken Baba Esed'in yanında olmaları... Ve nihayet Suriye de onbinler katledilirken oğul Esed'in yanında yer alışları...

İran devriminden bu yana bu durum açıktır. Devrim sonrasında başlamak üzere sünniler hapsedilmiş ve öldürülmüştür. Devrime iştirak etmiş hiçbir sünni kanaat önderi ve cemaat devrim sonrasında görülmemiştir.

Mısır, Libya, Tunus, Yemen vb. ülkelerde yaşanan ayaklanmalara göstermelik destek versele de, Allah *subhanehu ve teâlâ* onları ve hainliklerini bir kez daha izhar etmiş oldu. İlginçtir, tarihte Müslümanlara yönelik yapılan toplu kıyımlarda ya şia aktiftir ya da sevincini ve tarafını çok net belli etmiştir. Suriye olayı, şianın/rafizilerin gerçek yüzünü bir kez daha açığa çıkarmıştır. Şia'nın tutumunu siyasi olarak açıklayanların hali ise içler acısıdır. İslam tarihine bakıldığında bunun ne ilk ne de son olmadığı/olmayacağı görülecektir. Bu inanaca sahip insanların sünni kesime düşmanlık etmesi, küfrü daha hafif zümrelerin yanında yer alması normaldir. Aslında İran devriminden bu yana bu durum açıktır. Devrim sonrasında başlamak üzere sünniler hapsedilmiş ve öldürülmüştür. Devrime iştirak etmiş hiçbir sünni kanaat önderi ve cemaat devrim sonrasında görülmemiştir. İran'ın bunu gizleme gibi bir derdi de yoktur. Ancak içimizden sefihler ısrarla; *'Hayır siz öyle demek istemiyorsunuz', 'Sizin bu sözlerinizin ve inancınızın tevili vardır', 'Siz Filistin davasına destek vermekle sünnileri tekfir etmediğinizi gösterdiniz', 'İmam hep derdi ki; 'Birleşmeliyiz' '* diyerek bu hakikati görmezden geliyorlar. İlginçtir, sünnilerle birleşmekten en çok söz ettiği iddia edilen Humeyni, İran'da bulunan hiçbir sünniyle birleşmemiştir.

4. Karışıklık ve Karışıklığın Tasavvuru Kirletmesi

Netlik olmayan sözlü veya fiili karışıklık durumu İslam'da fitnedir. İnsanların nasıl düşüneceğini ve buna bağlı olarak nasıl davranacağını bilmediğimiz bir haldir. Suriye'de taraflar göz önünde bulundurulduğunda bu durum daha iyi anlaşılacaktır.

Bir tarafta hakikati sadece İran, Rusya ve Çin'e kapalı tüm dünyaya açık Esad ve avenesi...

Bir yanda Cuma namazlarıyla beslenen, aylarca ölümü göze alıp meydanlarda direnen

---

"Dört Put" Hakkındaki akidemiz: Biz onlardan teberi ederiz: Onlar Ebu Bekr, Osman, Ömer, Muaviye ve kadınlardan Aişe, Hafsa, Hind ve Ummu'l-Hakem'dir. Biz onların hepsinden ve onlara tabi olanların tamamından beriyiz. Zira onlar yeryüzünde Allah'ın en şerli kullarıdır. Kesinlikle şu iyi bilinmelidir ki: onlardan teberi etmeden/uzak olmadan Allah'a Rasulü'ne ve İmamlara iman tamamlanmaz..

16. *Humeynî denilen imamları(!) "el-Hukumetu'l İslamiyye" adında ki meşhur kitabında diyor ki: "İmam için övülmüş bir makam vardır. Âlemin hükümranlığı, kainatın tüm zerreleriyle imamların velayetine ve egemenliğine boyun eğer. Mezhebimizin inanç gereklerinden bir tanesi de; imamlarımızın bir makama sahip olması ve o makama ne yaklaştırılmış meleklerin ne de resullerin, nebilerin ulaşamamasıdır." el-Hukumetu'l İslamiyye: Sayfa: 52*

17. *Kendi aralarında Sadûk lakabıyla tanınan muhaddislerinin reisi Muhammed b. Ali b. el-Hüseyin b. Babaveyh el-Kummî, Risâletu'l-İ'tikâd, s.103'te şunları kaydetmiştir: "Müminlerin emiri Ali b. Tâlib aleyhisselâm'ın ve kendisinden sonra gelen diğer imamların aleyhimusselâm imâmetini inkâr eden kimse hakkındaki itikadımız bütün peygamberlerin nübüvvetini inkâr eden kimse hakkındaki gibidir. Müminlerin emirini ikrar edip de ondan sonra gelen imamlardan birini inkâr eden hakkındaki inancımız ise, bütün peygamberleri ikrar edip de Muhammed sallallâhu aleyhi ve âlihî'nin nübüvvetini inkâr eden konumunda olduğudur.")*

halk...

Bir yanda Özgür Suriye Ordusu ve onun aracısız hamiliğini üstlenen CIA, Suud, Katar, Türkiye...

Bir yanda Allah'a canlarını satmış ve tek dertleri Şeriat-ı Ğarra-i Muhammediye'yi ikame etmek olan yiğitler... Hamd ve minnet Allah'adır.

Böyle bir tablo, normal olarak kafa karışıklığına neden olacaktır. Sadece Âl-i Suud'un panoda isminin olması yeterli değil midir? İslam ümmetinin Ebu Rigâl Suud... Bir yerde Suud ve onun siyasetini destekleyen belamlar zümresi varsa, kapıda saldırıya hazır modern Ebreheler'in olduğu bilinmelidir.

Esad'ın ordusunda on yıllardır zulüm yapan, akla hayale gelmez işkencelere katılan ve haberdar olan subaylar... Bu da, üzerinde ayrıca düşünülmesi gereken bir durumdur. Hama katlimaında baba Esad'a destek veren Thlas'ların, oğul Esad'ın zulmünde halkçı olup muhaliflere katılması da... Tarihin en zalim ve haksız paylaşımcı tağutu ve diktatörü Suud'la can ciğer olan CIA'in, zulmün zevali için bu kesime silah ve para yardımı yapması da...

Yıl 570'ler... Dünya da iki güç var, biri Roma'lılar diğeri Fars'lar... Tüm siyasete onlar yön veriyor, güç savaşı veriyorlar... Tarih sahnesine Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* ve onun güzide ashabı çıkıyor, hiç önemsenmiyorlar... Bir avuç insan... Süper güçler kapışmaya ve güç gösteresine devam ediyor... Bu yeni oluşum sessiz ama etkili bir şekilde büyüyor... Onbeş yıl içinde tüm siyaseti alt-üst ediyorlar. Yine anlaşılmıyorlar... Dertleri toprak, para, haraç veya kale değil, masaya oturmak mümkün değil. Çünkü '*Ya Allah'a kul olup her insan gibi O'nun ahkamı önünde eşit olacaksınız ya da Allah aramızda hükmedinceye dek sizinle savaşırız' diyorlar.* Ve otuz yıl sonra iki süper güçte bu küçümsedikleri, sonra anlaşmak isteseler de anlaşamadıkları insanlar karşısında hezimite uğruyorlar. Otuz yıl içinde soy ve dünyevi güç, jeopolitik konum ve coğrafik şartlar yönünden kendilerinden fersah fersah geride olan insanlara köle ve cariye oldular.

Ve günümüz...

İki süper güç ABD ve Rusya/Çin ve onların hizmetkarı İran... Her karışıklıkta güç gösterisi yapıyor, kendileri dışında kiç kimseyi önemsemiyorlar. Bir avuç Müslüman yaklaşık otuz yıldır savaşıyorlar. Her defasında planları alt-üst ediyorlar. Afganistan ve Irak bunun en güzel örneği... Şimdi de Suriye'de sahneye çıktılar, istenmiyorlar ama varlar. Tüm Müslümanlardan dua bekliyorlar. Allah'ın sahabeye nasip ettiğini, onlara nasip etmesini ve sürecin İslam'ın zaferi olarak sonlanmasını, mazlumların çektiği zulmün onların eliyle son bulmasına dair dua talep ediyorlar.

"Sabret senin Rabbi'nin vaadi haktır. Yakin ehli olmayanlar seni aceleciliğe sürüklemesin." [18]

Medyanın bu karmaşada onları karalaması, çirkin görüntüler eşliğinde vermesine karşın, onları ve amaçlarını temiz ve net bir dille insanlara anlatmak bizim görevimizdir...

18. 30/Rum, 60

BIRAK GÜNLERİNİ DİLEDİĞİNİ YAPSIN

Bırak günleri dilediğini yapsın
Razı ol hükmedince kader
Gecelerin musibeti sabrını taşırmasın
Baki değil dünyadaki zorluklar

Güçlü bir adam ol, korkuların üstünde
Ahlakın müsamaha ve vefa
Kusurların çoğalsa da tüm mahlukatta
Örtüsü olması sevindirir seni yine de

Cömertlikle setret ki her ayıbı
Örter denilir cömertlik
Sakın gösterme düşmanlarına zillet
Beladır üzüntünle onları sevindirmek

Cimriden yardım umma
Ateşte, susayan için su yok
Rızkını eksiltmez ağırdan alış
Ve artırmaz hırsla çabalamak, yorulmak

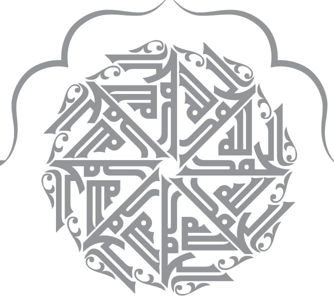
Ne hüzün devam eder ne sevinç
Ne sıkıntı ne rahatlık
Eğer kalbin kanaatkarsa
Farkın yok, başkası dünyaya sahip olsa

Kimin inerse meydanına ölümler
Ne gök korur onu ne de yer
Allah'ın mülkü geniştir ama
Feza daralır hümettiğinde kader

Aldırma vefasız günlere hiç
Fayda vermiyor ölüme ilaç.

İmam Şafii rahimehullah

Ebu Nuseybe

Allah Senden Razı Olduğunda...

O'na sarf ettiğin ibadetlerinde kolaylık sağlıyor, bu ibadetlerde hiçbir zorluk çekmiyorsan, bu Allah'ın senden razı olduğunun en büyük alametidir.

Cennetteki nimetler tarif edilemeyecek derecededir. Cennet ehli, büyük hesap bitip, cehennem ehlinden ayrıldıktan sonra cennete doğru yol alırlar. Onlar için her şey bitmiştir. Yeryüzünde tüm müstekbirlerin, müstebit kafirlerin küfrünü dayatmalarına karşılık, vakitlerini, ömürlerini, gençliklerini, evlatlarını, mallarını, ticaretlerini kısacası her şeylerini bu dine feda etmişler, onlara kulluğun zerresini sarf etmemişlerdi. Bunun karşılığı olarak da dünyayı ahirete tercih eden cehennem ehlinden ayrılmışlardı.

Evet, şimdi naim cennetlerine doğru bir seyirdeler… Acaba onları bekleyen nimetler ne idi? Hangi nimet onlar için muazzamdı? Onlar Rableri ile konuşup, dünyada hiç kimseye vermediği nimetleri isterler. Lakin Allah *subhanehu ve teala* onlara en büyük nimetlerden birini onlara verecektir. Bunlardan birisi de şüphe yok ki Allah'ın rızasıdır.

Müslüman, muvahhid kardeşim! Dünya hayatında küfür ehlinden birçok eza göreceksin. Dünya, mal, kadın, çocuk vb. metalarla imtihana tabi tutulacaksın. Belki bu imtihanın şiddeti imanın oranında artacak, katlandıkça katlanacak açlık, hapis, işkence göreceksin. Lakin bunların hepsi muakkat dünya ile nihayete erecek. Ahirette ise ibadetinde ve hayatının her sahasında birlediğin Rabbinden mükafat bekleyeceksin. İşte bu mükafatın en muazzam olanlarından birisi hiç şüphesiz ki Allah'ın rızasıdır. Allah senden razı oldu ise onca acıyı, derdi, kederi unutacaksın. O gün müjde sanadır! O gün senin günündür! O an, insan saadet doruğundadır. Hiçbir lezzet bu lezzetin üstüne çıkamaz.

Peki Allah'ın rızasını bu dünyada elde etmenin yolu nedir? Bu dünyada Allah'ın rızasını nasıl anlarız? O bizden razı olduğunda O'na karşı muamelemiz nasıl olmalı?

Allah'ın Senden Razı Olduğunu Nereden Bileceksin?

İnsanların kimisi, Allah'ın razı olmasını olur olmadık bir takım dünyevi hususlara bağlar. Örneğin, kişi Müslüman olması ile beraber Allah'ın *subhanehu ve teala* birçok nimetine kavuşmuştur. Allah ona istediği birçok şeyi vermiştir. Mal, mülk, para, araba vs… Hatta kişinin hayatına bakıldığında hiçbir imtihan, bela, musibet ile karşılaşmamıştır. Karşılaşsa da bunu rahatça atlatmıştır. Böyle kimselere bakıldığında sanki Allah bu dünyada rızasını ona tecelli ettirmiş gibi bir algı oluşmaktadır. Halbuki durum böyle değildir! Allah'ın rızasının ölçüsü hiç dünyalık metalar olabilir mi? Allah'ın sevgisine ulaşmak bu tip ölçülerle kıyas edilebilir mi?

Eğer durum zannedilen gibi olsa, yani Allah'ın rızasının alameti dünya ve içindekiler olsa, Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem* hiç hasırda yatıp, hasır yüzünde iz yapar mıydı? O alemlere rahmet olan Peygamber hiç açlıktan karnına taş bağlar mıydı? Ölçü dünya olsa, kafirler bu dünyayı Müslümanlardan daha iyi yaşamaktadırlar. Hâlbuki bu dünyanın Allah katında zerre-i mis-

kal değeri yoktur.

"Eğer dünya Allah'ın yanında sivri sineğin kanadı kadar değer taşısaydı, tek bir kâfire ondan bir yudum su içirmezdi." [1]

O halde Allah'ın bizden razı olduğunun alametini öğrenmek gerekir. Ta ki bizler bu ölçüye göre hayatımızı, ibadetlerimizi tanzim edelim.

Kardeşim! Allah'ın rızasının alametini bilmek aslında çok zor değildir. Eğer Allah sana O'na sarf ettiğin ibadetlerinde kolaylık sağlıyor, bu ibadetlerde hiçbir zorluk çekmiyorsan, bu Allah'ın senden razı olduğunun en büyük alametidir. Buna paralel olarak Allah'ın haramlarını terk etmeyi çok kolay başarıyor, sürekli Allah'a olan imanın, yakınlığın çoğalıyorsa bu Allah'ın senden razı olduğunun ve rızasının kat kat çoğaldığının göstergesidir.

Aslında durum gördüğün gibi basittir. Eğer biz taat üzere isek, Allah'ın bizden şu anda hoşnut, razı olduğunu anlarız. Lakin burada bir şart var. O da kişinin Allah'a karşı ricada (umut) bulunması ve hüsnü zan beslemesinin yanında asla gururlanmaması gerekir. Bunu daha da açacak olursak; kimileri var ki Allah'ın fazlını, ihsanını hissettiği zaman bununla aldanır. Örneğin, kişi iman etmiştir ve bu iman nimetinin bunca müşrik, muasır putperestlerin yanında kendisine verilmesi ile sanki kendisinin yedi kat semadan cennet ehli olduğunu zannederek aldanır. Kendisini Allah'ın seçkin kullarından zanneder, Müslümanların avamından dahi göremez kendisini. Artık Allah'a karşı aldananlardan olmuştur…

"Ey insan! Seni kerem sahibi Rabbine, karşı aldatan/gururlandıran nedir?" [2]

Buradan şunu anlamalıyız ki, Allah'ın bize verdiği hidayet, ihsan, lütuf vs. hepsi tamamen Allah'a aittir. Bizim bunda hiçbir payımız yoktur. Biz bunu hakkettiğimiz için değil, O bize lütfettiği içindir.

"Onlar İslâm'a girdikleri için seni minnet altına sokuyorlar. De ki: Müslümanlığınızı benim başıma kakmayın. Eğer doğru kimselerseniz bilesiniz ki, sizi imana erdirdiği için asıl Allah size lütufta bulunmuştur." [3]

Şöyle bir düşünce zihnine takılmış olabilir: Ben Allah'ın bana kızmasında, gazaplanmasında onunla nasıl muamele etmem gerektiğini bilmem gerekir. Zira O'nun azabından korkuyorum. Fakat Allah'ın benden razı olduğunu biliyor ve bunun alametlerini görüyorsam, neden onunla nasıl muamele edeceğimi bilmeliyim? Bundan daha başka bir şeye ihtiyacım nasıl olabilir?

Aslında burada Allah ile muamelene çok daha fazla dikkat etmelisin. Şunu unutma kardeşim, Allah'ın rızasına ulaşmak bir şey, onu muhafaza etmek apayrı bir şeydir. Allah'ın rızasına ulaşmak kolaydır. Zira Allah kulundan çok zor razı olmaz. O Kerîm ve Rahîm'dir. Asıl mesele Allah'ın rızasında sebat göstermendir.

"Allah Teâlâ sağlam sözle iman edenleri hem dünya hayatında hem de ahirette sapasağlam tutar. Zalimleri ise Allah saptırır. Allah dilediğini yapar." [4]

İman da böyle değil midir? Nice topluluklar Allah'a iman etmiş, bu dinin izzetli kapısından girmiş, fakat azımsanmayacak derecede bir çoğu bu dini terk etmiş, zillet kapısında dilenci olmuştur. Dün tağutu en sert söylemlerle inkar edenler, bugün tağuti rejimlerin zirvesinde boy göstermişlerdir. Bunun sebebi de ayet de geçtiği üzere, samimiyetsizlik ve sağlam sözle bu dine girmemeleridir. Kısacası sebat edecekleri yerde kayıp gitmişlerdir.

1. *İbn Mâce, Zühd; Tirmizî, Zühd*
2. *82/İnfitar, 6*
3. *49/Hucurat, 17*
4. *14/İbrahim, 27*

Evet kardeşim! Bu sebeple, kendini bu dinde sabit kılacak etmenler belirlemelisin. Bu hayatta seni Allah'a, dinine bağlayacak bir çok dalın olmalıdır. Biri çürüse, diğeri senin için kurtarıcı rol oynayacaktır. Ne kadar bağın olursa, o kadar çok bu dine bağlı olacaksın. Eskilerin yolunu takip edip, onların gerisin geriye girdiği zillet dehlizine girmemeye gayret etmelisin.

Allah'ın rızasını muhafaza etme konusunda sana bir örnek vereceğim. Bir kişi, hiç tanımadığı müdürün yanına girecek. Oraya girmeden önce müdürün nelerden hoşlanıp hoşlanmadığını, hangi vakitlerde müsait olup olmadığını öğrenmek ister. Hatta birisi ona sen şunları şunları hazırlamadığın için onun yanına giremezsin dediği zaman sen de tereddütsüz kabul ediyorsun. Artık bunları hazırlamaya önem gösteriyorsun. Artık o sana bir makam ve mevki verdiği zaman da onu kaybetmek istemiyorsun.

Şunu unutma ki rıza organların ameli gibi değildir. Bu, kalbin amelidir. Kalp ameli ise, organ amelinden hem daha faziletli, hem daha önemlidir.

Allah için en güzel misal vardır. Aynı şekilde bizler de Allah'ın rızasını istiyorsak, bu konumu korumamız, kaybetmemiz gerekmektedir.

Allah'ın Rızasını Muhafaza Etmek İçin Ne Yapmak Gerekir?

İlk olarak; O'nun senden razı olduğu gibi senin de O'ndan razı olman gerekir.

"Allah onlardan razı olmuştur. Onlar da Allah'tan razı olmuştur" [5]

Kendisinden başka ilah olmayan Allah'a kul olmaktan, ona itaat etmekten, onun söylediklerinden, emredip, yasakladıklarından razı olmalısın. Sen bunu yapıp, O'nun her şeyinden razı olduğunda ne olacak biliyor musun?

"Kim Rab olarak Allah'tan, din olarak İslam'dan, peygamber olarak Muhammed'den (sallallahu aleyhi ve sellem) razı olursa, cennet kendisine vacip olur" [6]

İşte böyle ol kardeşim. *"Rabbim bana emrettiğin her şeye, bana yasaklamış olduğun her şeye razıyım. Seni razı edecek olan her şeyden ben razı olmakla beraber senin sevdiğini sever, senin buğzettiğin her şeye buğzederim"* yakarışı dilini ıslak tutsun.

Sadece bununla da yetinme kardeşim. Senin payına düşen her şeye razı ol. Kendi cismine, ailene, çocuklarına, az da olsa geçimliğine razı ol. Sen hayırlarını çoğaltmak istersen, dilediğince, gücün yettikçe çoğalt. Fakat sonunda Allah'tan razı olarak yap.

Şunu unutma ki rıza organların ameli gibi değildir. Bu, kalbin amelidir. Kalp ameli ise, organ amelinden hem daha faziletli, hem daha önemlidir.

İbni Kayyım rahimehullah der ki: *"Allah kuluna rızıktan az bir şey verse kul da Rabbinin verdiği bu az rızka razı olsa, Allah subhanehu ve teâlâ buna karşılık kulunun az ameline razı olacaktır. Öyle ki azıcık amel yapacak ve cennete girecektir. Zira kişinin göreceği karşılık, yaptığı amelin türüne göredir."*

Ne hikmetli bir tespit! Senin az bir geçimliliğe olan rızan, yine sana dönecek ve senin az bir amelini buna mukabil Allah kabul edecektir…

İkinci olarak; Allah senden razı olduğunda onunla olan muamelendeki en önemli husus, Allah'ın razı olduğu her şeye sabır göstermendir. Allah'ın emrettiklerine, yasakladıklarına, takdir ettiği acı olaylara vb. her şeye sabır göstermelisin. İnsanlar dünyada birçok hususa sabretmektedirler. İşyerlerindeki patrona, sorumlusuna sabretmektedirler. Sorumlusu razı olsun diye işyerinde her gün sabah erkenden hazır bulunmakta, işlerini hızlıca yapmaktadır.

Allah'a yemin olsun ki, bu durum Allah'ın rızası söz konusu olduğunda daha evladır. Allah'ın rızası için daha fazla sabretmemiz, onun rızasına daha fazla süratle koşmamız gerekmektedir.

Musa'ya aleyhisselam bak kardeşim. O yaptığı

5. *58/Mücadele, 22*

6. *Müslim*

taatlerde acele etmekle beraber Rabbine şöyle diyor:

"Rabbim sen razı olasın diye sana acele ile geldim" [7]

Musa *aleyhisselam* en faziletli peygamberlerden olmasının yanında Allah'ın rızasını kazanmak için acele etmektedir.

Kardeşim, Allah senden razı olsa dahi senin Allah'ı razı edecek amelleri arayıp, acele ile onu yapman gerekir. Bazı ameller var ki senin ve benim gözüme basit gelebilir. Lakin burada Allah'ın rızası olduğunu unutma. Anne babanın gönlünü hoşnut etmek dahi Allah'ın rızasını celbetmende rol oynar.

Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmaktadır: *"Rabbin rızası, anne babanın rızasındadır. Rabbin öfkesi de anne babanın öfkesindedir."* [8]

Yemek yedikten sonra hamd etmek… Çok normal görünen bir amel gözükür. Lakin Allah'ın rızasını bir anda kazanmanın yollarından bir tanesidir.

"Şüphesiz Allah yemek yedikten sonra hamd eden kulundan razı olur." [9]

Allah'ın birçok kimseye vermediği bu rızayı muhafaza etmeye azimli ol. Hiçbir ameli küçümseme. Nasıl ki her küçük günah büyük günahlara kapı açıp, seni Allah'ın gazabına bir adım daha yaklaştırıyorsa, her küçük görülen amel de daha büyük amellere kapı açıp, Allah'ın rızasını kazanmaya sebep olur.

İnsana yeryüzünde koca bir arazi verseler, onu kaybetmemek için elinden geleni yapar. Hatta Firdevs-i Âlâ'dan bir parça bu dünyada verilse onu bırakmamak için, onu muhafaza etmek için canını dişine takar. Onu bile bile bırakması imkânsızdır.

Allah'ın rızası cennetin hepsinden daha faziletli, daha üstündür. Allah bunu cennetin nimetlerinden bahsettikten sonra buyurmaktadır:

"Allah, mümin erkeklere ve mümin kadınlara, içinde ebedî kalmak üzere altından ırmaklar akan cennetler ve Adn cennetlerinde güzel meskenler vâdetti. Allah'ın rızası ise hepsinden daha büyüktür. İşte büyük kurtuluş da budur." [10]

Evet kardeşim! Allah'ın rızasının tüm bu nimetlerden daha büyük olduğunu düşündün mü? Allah'ın rızasını sımsıkı tutun. Sakın şeytanın senin elinden almasına bir an olsun dahi müsaade etme. O şeytan ki, Allah'ın senden razı olduğunu bildiği anda, içinde gazap, haset ateşini tutuşturacaktır. Seni o yoldan çevirmek için türlü dünyevi arzularla aklını karıştıracaktır. Hatta sen bunun rıza olduğunu düşüneceksin, lakin Allah'ın suhtu/öfkesi olduğu aklından dahi geçmeyecektir. O, çok uzun zaman önce seni bundan alıkoymak için ahdetmiş. Ahdeden bir düşman karşısında tedbirini almadan nefes dahi alma. Zira senin ensende soluyan bir düşmanın var! Düşmanını da kızdıracak her türlü amele aceleyle koş. Zira Allah *subhanehu ve teala* düşmanlarını öfkelendiren kullarından hoşnut olur:

"Muhammed, Allah'ın Rasûlüdür. Onunla beraber olanlar, inkârcılara karşı çetin, birbirlerine karşı da merhametlidirler. Onların, rükû ve secde hâlinde, Allah'tan lütuf ve hoşnutluk istediklerini görürsün. Onların secde eseri olan alametleri yüzlerindedir. İşte bu, onların Tevrat'ta ve İncil'de anlatılan durumlarıdır: Onlar filizini çıkarmış, onu kuvvetlendirmiş, kalınlaşmış, gövdesi üzerine dikilmiş, ziraatçıların hoşuna giden bir ekin gibidirler. Allah, kendileri sebebiyle inkârcıları öfkelendirmek için onları böyle sağlam ve dirençli kılar…" [11]

Mutluluğun son durağı olan Allah'ın rızasını kazanan, onu muhafaza eden ve bu halde kendisine ulaşan kullarından yazılmak duası ile…

7. 20/Taha, 84
8. Tirmizi, Birr
9. Müslim, Tirmizi
10. 9/Tevbe, 72
11. 48/Fetih, 29

Enes Yelgün

Müşriklerin Dünya Hayatındaki Zindanı: Taklitçilik

İşte taklitçilik budur! Her dönem kendinden bir sonraki döneme yeni ibadet türleri, ayinler ve törenler miras bırakır. Yeni nesil gözlerini, önceki kuşakların ona yüklediği farklı farklı ibadet şekilleri altında ezilerek açar.

Siyer kitaplarında *'Nuh kavminin putları'* diye bilinen birtakım putlar mevcuttur. Allah *subhanehu ve teâlâ* Nuh Suresi 25. ayette bunların isimlerini zikretmektedir.

Bir rivayette ise şöyle geçer: *'Nuh'un aleyhisselam kavminin putlarının gömülü olduğu yeri, cinler Amr Bin Luhayy'a haber vermiş; o da onları oradan çıkartmıştır. Daha sonra da hac mevsiminde Mekke'ye gelen Arap kabilelerine bu putları dağıtmıştır.'*

Ortaya çıkış şekli nasıl olursa olsun, sonuç itibari ile Araplar, İbrahim'in *aleyhisselam* davetinden yüz çevirmişler ve her geçen gün sapıklıklarına sapıklık ekleyip tevhitten uzaklaşmışlardı.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dini ile aralarına mesafe girdikçe de, taptıkları şeylere niye taptıklarını bilmez bir halde hayatlarını sürdürmeye devam etmişlerdir.

Notlar

Hamd, Alemlerin Rabbi olan Allah'a, salat ve selam O'nun Rasûlüne olsun.

Geçen yazımızda, taklitçi cahili toplumun vasıflarından olan, *'İnançlarında Şüphe İçindedirler'* ve *'Gerçek Güçten Yoksundurlar'* maddelerini incelemeye çalışmıştık. İnşaallah bu yazımızda da, şuursuz bir şekilde yaptıkları ameller nedeniyle, müşriklerin kendilerine ağır bir yük yüklemelerini anlatmaya çalışacağız.

Taklitçi cahili toplumun üçüncü vasfı ise şudur:

3. Omuzlarında Büyük Bir Yükle Yaşarlar

İslam şeriatının en önemli özelliklerinden bir tanesi de bağlılarına dünya hayatında kolaylık vaad etmesidir. Bu durumu ifade eden Nisa suresi 28. ayette Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Allah ağır yükümlülükleri sizden hafifletmek ister."

Aynı şekilde:

"Allah'tan gücünüz yettiği kadar korkun" [1]

emri,

"Biz kimseye gücünün yettiğinden başkasını yüklemeyiz" [2]

buyruğu ile bunlara bağlı olarak müminlerin:

"Rabbimiz! Güç yetiremeyeceğimiz şeyleri bize yükleme!" [3]

duaları şeriatın kolaylık olduğunu göstermesi açsından değerlendirilebilecek diğer bazı naslardır.

Şeriatın insana zorluğu emretmemesinin hikmetini, Nisa suresi 28. ayetin devamı açıklamaktadır:

"Zaten insan zayıf yaratılmıştır."

İnsanın yaratılışının dikkate almadan, fıtratını gözetmeden ortaya konacak bütün emir ve yasaklar, onun hayatında hiç umulmadık sonuçlara neden olacaktır. Yarattığını en iyi bilen Allah da *subhanehu ve teâlâ* bu nedenlerden ötürü kullarına, itikadi ve ameli sahada kolaylığı lütfetmiştir.

Bu durumun tam zıttı ise cahili toplumlarda mevcuttur. Taklitçi zihniyetin hakim olduğu bu toplumlar, Allah'a şirk koşarak ibadet ederler. İnsanoğlunun birçok ilaha taptığı dönemlerde İslam, onu bu halden kurtarmak için gelmiş ve beşeriyeti tek bir ilaha kulluğa yönelterek rahatlatmıştır. O yüzden mümin kul sadece Allah'tan korkarak, O'nu sevip, O'nun rızasını kazanmak için uğraşırken, müşrikler birçok ilaha bunları yapmakla yükümlü tutmuşlardır kendilerini.

Mesela mümin Karib olan Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ellerini kaldırdığı anda ulaşacağını, bu çağrısına Mucib olan Rabbi'nin cevap vereceğini bilir.

Müşrik toplumlar ise Allah'a dua edebilmek için kendi kafalarından ortaya çıkarttıkları sahte ilahları memnun etmenin gerekli olduğuna inanırlar. Güya Allah'a ulaşmada aracılık edecek bu putlara, kimin koyduğunu dahi bilmedikleri bir yığın ibadet sunarlar, adaklar adarlar.

Aynı şey ameli alanda da kendini göstermektedir. Mekkeli müşriklerin ataları bazı hayvanları kendilerine haram kılmışlardı. Bu yasak onlardan çok sonraları yaşayan ve Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ile aynı dönemi paylaşan torunlarına da miras kaldı. Onlar da ataları gibi bu hayvanlara karışmıyor, onların etlerinden, sütlerinden faydalanmıyorlardı.

Acaba, kandil günleri de dahil olmak üzere senenin hepsinde her türlü şirk ve fısk ile içli-dışlı olan bu toplumun, bir bakıma günah çıkartma ayini olarak gördükleri bu gecelerin faziletini, sahabe ve ondan sonraki en hayırlı nesiller bilmiyor muydu?

Ama ilginç olan şu ki; niye böyle yaptıklarına dair geçerli bir gerekçeleri, öne sürebilecek bir delilleri yoktu. Tek dayanak noktaları atalarının böyle yapıyor olmasıydı.

Halbuki Allah onlara, yasakladığı birkaç hayvan dışında geri kalan bütün hayvanları helal kılmıştı. Yasakladığı hayvanlardan dahi, zaruret ortaya çıktığında ihtiyaç miktarı kadar kullanılabileceğini söyleyerek, insanların üzerindeki rahmetini bir kez daha tecelli ettirmişti. Öyleyse Allah'ın kolaylaştırdığını kim, niye zorlaştırır?

Kabeyi tavaf etme sırasında yapılması gerektiği söylenen şeyler de, atalardan miras alınıp omuzlara yüklenen fazlalıklardandı. Kureyşliler, Mekke'nin dışından gelip de tavaf yapmak isteyenlere ancak çıplak bir şekilde tavaf yapabileceğini söylüyorlardı. İkinci bir ihtimal ise bu kişinin, Mekke'den alacağı bir elbise ile tavaf yapabilmesi idi.

Peki bu kuralları kim koymuş? Ataları! Niye koymuş? **Cevap**: Heralde onlar da atalarından görmüş! Başka bir yanıt almak mümkün değil.

1. *64/Tegabun, 16*
2. *6/En'am, 152*
3. *2/Bakara, 286*

Çünkü dayandıkları sahih bir kaynak mevcut değil.

Allah ise hem ibadetler de hem de normal zamanlarda insan fıtratına en uygun olan şeyi, yani örtünmeyi emreder. Örtünmenin fıtrattan olduğunu gösteren delil ise Adem *aleyhisselam* ile Havva annemizin cennetten çıkarılma hadisesidir. Onlar cennette yaşarken Allah'tan, avret yerlerini kapatmalarına dair bir emir almamışlardı. Çünkü orada bir ağaca yaklaşmama nehyi dışında hiçbir emir ve yasakla muhatap değillerdi.

Cennetten çıkarıldıkları anda üzerlerindeki elbiseler sıyrıldı. Avret yerlerinin açığa çıkması ile hemen örtünmek için birşeyler aramaya başladılar.

İşte bu örtünmenin fıtrattan olduğunun en bariz göstergesidir. Ne var ki asırlar geçtikçe cahiliyenin karanlık dönemleri bazen Mekkeli müşriklerin yaptığı gibi '*din*' kılıfı altında, bazen de günümüz müşrikleri gibi cağdaşlık safsataları ile çıplaklığı övmekte ve emretmektedir.

İşte taklitçilik budur! Her dönem kendinden bir sonraki döneme yeni ibadet türleri, ayinler ve törenler miras bırakır. Yeni nesil gözlerini, önceki kuşakların ona yüklediği farklı farklı ibadet şekilleri altında ezilerek açar. Bu neslin önünde iki yol vardır: Ya taklitçiliğin gereğini yapıp geçmiş ile gelecek kuşak arasında kötü bir taşıyıcı olacak ya da Rahman'a yönelip fıtratına uygun bir şekilde huzurlu olarak.

Mekkeli müşriklerden bahsedip de günümüz cahiliyesini örnek vermeden geçmek olmaz. Mekkeli müşrikler de olduğu gibi günümüzde de en önemli ibadet türleri, Allah'a yaklaşmak için aracı olarak görülen kimselerin kabirlerinin başında gerçekleşmektedir. Elbette tıpatıp şeklî bir benzerlik yok. Fakat şirkin mantığı aynı. Mekkeliler salih olduğuna inandıkları kimselerin putlarını yapıyor ve onlara dua ediyorlardı. Günümüz müşrikleri ise mübarek olduğuna inandıkları kimselerin kabirlerini mabede çeviriyorlar.

Herhangi bir sıkıntısı olduğunda ellerini kaldırıp Allah'a yalvarmak varken, bu taklitçi toplum ne yapıyor? Türbelere veya kutsal bilinen bazı mekanlara çaput bağlıyor. Dileğini yazdığı kağıdı, türbenin içine atıyor. Ziyaret sırasında kutsal adledilen sayılarda birşeyler okuyor. Kabirde yatan zat için kurban kesiyor.

Ve daha birçok şey! Tabi bu saydıklarımız şu anda var olan türbelerin hemen hemen hepsinde gerçekleşen ibadet çeşitleri. Bununla birlikte bazı mekanlar var ki onların ayrıca kendilerine has ibadet şekilleri mevcut. Hepsini anlatmamız mümkün olmadığı için bir tanesini örnek vermekle yetineceğiz:

Çanakkale'de *'Bayraklı Baba'* adında bir tür-

be var. Adından da anlaşılacağı üzere buradaki ibadetlerin temelini bayrak oluşturuyor. Bir kimse dilekte bulunmak istediğinde bir türk bayrağı alıyor ve türbeye asıyor. Sonra da dileklerini sıralıyor! Yanlış anlaşılmasın, burası iki-üç tane delinin arada sırada uğradığı bir yer değil! Günlük en az 1000 (bin) kişinin ziyaret ettiği bir yer ve yakın bir zamanda Türkiye'nin en çok satan gazetesi burayı dini turizmin(!) önemli mekanlarından birisi olarak tanıttı. Ama, bırakın birazcık ayet ve hadis bilenleri, hiçbir şey bilmeyen temiz bir fıtratın dahi kabul edemeyeceği bu şirke, kimse en ufak bir tepki göstermedi!

Sahih itikad sahibi müminler zaten bu toplumdan herhangi bir tepki beklemez. Çünkü bilirler ki bu toplum şirk toplumudur. Doğusundan batısına, kuzeyinden güneyine kadar her tarafında bu vb. şirkler varlığını sürdürmektedir.

Taklitçi cahili toplumun kendine yüklediği ağırlıklar bununla sınırlı değil elbette! Kandil günlerine has olacak şekilde ortaya konan ameller de bu çerçevede değerlendirilebilir... Yapılan amelleri meşru göstermeye çalışanlara sorarak başlayalım!

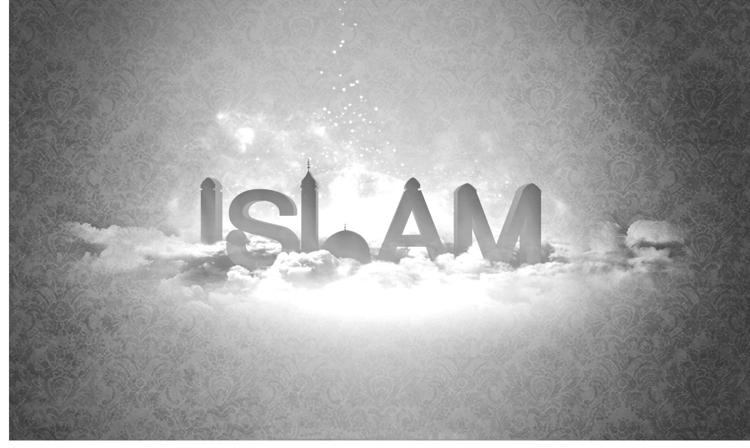
Acaba, kandil günleri de dahil olmak üzere senenin hepsinde her türlü şirk ve fısk ile içli-dışlı olan bu toplumun, bir bakıma günah çıkartma ayini olarak gördükleri bu gecelerin faziletini, sahabe ve ondan sonraki en hayırlı nesiller bilmiyor muydu? Yoksa bu dini sahabeden daha iyi bilen birileri mi var? Biz sizin kendi kendinize yüklediğiniz bu yükten beriyiz. Rabbi'mizden, nerede bir hayır varsa var gücüyle onu yapmak için çabalayan ve sizin kandil kutlaması adı altında gerçekleştiğiniz fiillerden uzak sahabe ile beraber bizi haşretmesini dileriz.

Günümüz cahiliyesinin çizdiği rotayı izlersek tevbe etmek de bayağı zor. Direkt Allah'a yalvarıp istiğfarda bulunmak kimin haddine?! Böyle birşeye kalkışan kişilerin şu cümlelerle karşılaşması gayet doğaldır!: *'Sen kimsin ki o günahkar ellerinle Yaratan'dan bir şeyler talep ediyorsun? İlk olarak git, mübarek(!) zatların dizinin dibine çök! Sana tevben için aracı olsunlar. Bir işe girerken dahi işyerinin sahiplerinin sevdiği kimseleri devreye sokuyorsun. Böylece daha rahat kabul ediliyor iş başvurun. Dünyadaki işlerde bile böyle iken, Allah'tan günahlarını bağışlamasını istediğin bu durumda salih(!) zatlar olmadan nasıl muvaffak olursun?'*

Subhanallah! Şeriat ölüm hali olmadığı müddetçe insanın Allah'a yalvarıp, istiğfarda bulunmasının tevbe için yeterli olacağını söylerken, şu taklitçi zihniyetin insanı soktuğu dolambaçlı yollara bakın! Sanki insanların tevbe etmemeleri için özel uğraş veriyorlar.

Aynı yönde daha bir çok örnek vermek mümkün. Fakat toplumun halini az da olsa zihnimizde canlandırması açısından bu kadar örnek yeter sanırım.

Yaşadıkları toplumların manevi hastalıklarının doktorları olan davetçiler, hastalarını iyi tanımalıdırlar. Bu vb.vasıfları iyice tetkik ettikten sonra uygulayacakları tedaviyi belirlemelidirler. Böyle bir incelemeden sonra ortaya konacak yöntem, öylesine yapılan bir davet çalışmasından daha faydalı olacağı muhakkaktır.

Bu yazımızda anlatmaya çalıştığımız hastalığın özel tedavi yöntemi -Allah-u Alem- insanlara, İslam'ın, beşerin yaratılışına en uygun olan hayat sistemi olduğunu, Allah'ın kullarının yüklerini hafifletmek için bu dini gönderdiğini; taklitçiliğin ise dünyada kaldırılamayacak bir yüke, ahirette de elim verici bir azaba yol açacağını anlatmaktır.

Duamızın sonu Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

Özcan Yıldırım

Yeniden İman Çağrısı -2-

Kişi, teessür/üzüntü halini yitirmekle beraber Allah'ın haramlarına karşı kayıtsız kalmaya başlar. Bu da iman eksilmesinin/eskimesinin tezahürü niteliğindedir. Allah'ın yasakladığı her türlü haram artık merhale merhale kişinin hayatında yer etmeye başlar.

İmanın eskimesi bir hakikattir. Fakat bu eskime, iman dengesinin bozulmasına, taatlerin verdiği nurun zulumata dönmesine, tadılan lezzetlerin son bulmasına götürmemelidir. İmanın bir kalpte eskimesinin/eksilmesinin veya imanın zayıfladığının bir takım alametleri vardır. Kul, bu alametleri müşahede ettiği zamanlarda bunu yerine tekrardan getirecek devaları sağlaması gerekir.

Aslında burada bir çok belirtiden bahsedebiliriz. Fakat bahse konu olan en güzel kıstaslardan birisi ile başlamak daha uygun olur. Belki bu kıstası eline alan kişi hayatındaki tüm sahalarda uygulamak için gayret gösterebilir, onlarla ölçebilir. Allah'a kulluk, Allah'ın dinine hizmet, bir yapıda hareket ederken bir menhece binaen yaptıklarını bu kıstas ile değerlendirme fırsatı olacaktır.

Bugün aslında sorunlarımızdan bir tanesi, yaptığımız çalışmalarımızın bir ölçüye, bir kıstasa göre değerlendirmeye göre yapılmamasıdır. Ölçüsü olmayan, kriterleri tahdit edilmemiş/sınırlandırılmamış hiçbir hareket kendi otokontrolünü yapamaz. Böylece menhecine ve istikametine zarar verecek her fikre, her amele açık kapı bırakır.

Buna bir örnek verelim. Allah'ın dinini, tağutlarının tahakkümü altında ve onların despotluğuna rağmen yaymaya çalışan bir cemaatin ölçüsü, sadece hakkın varlığı ve buna göre hareket olmalı, amacı Allah'ın razı olacağı din ve korkusu da sadece yine Allah olmalıdır. Bu kıstasın ötesine geçilip, iş Allah'ın rızasından çıkıp insanların rızasına kaymaya başladığı anda dini tasavvurlarının, hareketlerinin o anda bittiğini görebiliriz. Zira artık davet yaparken Allah'ın dini merkezli bir davet değil, insan merkezli olan *'insanlar ne der?', 'insanları ürkütmemek lazım'* gibi dinin hiçbir kapısından girmeyen avamın küfrüne eşdeğer ölçüler girmeye başlamıştır. Fakat ölçüsü belli olsa, bunun dışına çıkmasa sapması, eğrilmesi mümkün değildir. Bunun diğer ferdi anlamda da düşünebiliriz. Kişinin Allah ile arasındaki bağı, dini tasavvuru, ibadi ve ameli boyutu vs.

Aslında ölçüsüzlük süzgeci olmayan bir duruma benzer. İçeriye neyin girdiği belli değildir. Ayrıştırmak, yararlı olanı zararlısından ayıklamak da çok zordur.

İmanlarımızın Eksildiğini Nereden Anlarız?

Salih zatlardan biri diyor ki; *'Kişinin imanının eksilmesi; kişinin Allah'ın emrettikleri ve yasakladıklarını yerine getirmediğinde müteessir olmaması (üzülmemesi) ve kendisini haramlardan alıkoymamasıdır.'*

Adeta mihenk taşı görevi gören bir ölçü vermiş bizlere. Kalplerimizin Allah katında değerli olup olmadığını anlamamızı sağlayan bir kriter

vermiş.

Ölçünün birinci ayağına baktığımızda şunu kendimize sormalıyız. Allah'a olan kulluğumuzda, sosyal hayatta ailemize, çocuklarımıza olan sorumluluğumuzda, cemaaî bir yaşantıda cemaate ve diğer ilgilenilen insanlara karşı yükümlülüklerimizde, Allah'ın bizleri yeryüzünde halife görevlendirdiği hususta, emri bi'l maruf nehy-i anil münker konusunda vb. tüm taşıdığımız sorumluluklarda, bize yüklenen işleri yapmadığımız, yerine getirmek için gayret göstermediğimiz veya alelade, sadece yapmak için yaptığımız amellerde nefse dönüp, üzülebiliyor muyuz?

Örneğin, tevhidin direği, temel iskeleti, Allah'a olan kulluğun simgesi namaz eylemi… Vaktinde eda etmek bir yana, içerisinde hiçbir itici gücü barındırmayan bir namazı, içi boşaltılmış bir şekilde eda etmek bizleri üzüyor mu? Dinin temel amelini dahi boşaltmış bir halde İslami bir davaya hizmet etmek, İslami bir davanın eri olmak ne kadar da kof kalıyor… Belki bu sadece bir örnek. Ya diğerleri? Ya o yorgun argınlıktan tek nasibini alan sabah namazı? Derin, çirkin, cahilane uykularda kalınan sabah namazları ve akabinde yatak serabı…

Ali *radıyallahu anh* sabah namazına kalkamadığı için o günü ona zindan olup, kalbinde depremler oluştururken, tesirin zerre etkileri bizlere uğramaması ne denli tutarlı bir iman iddiasıdır?

İbadi bir çok noktada örnekler verebiliriz. Buna davet sahasından bir örnek daha verelim.

Kişinin yanında boğazına kadar şirke batmış, var olan şirklerini din diye telakki etmiş, din tasavvuru tamamen şirk ile kaynayan bir kişi yanımıza gelir. Ona sadece iş güçten, siyasetten, ekonomiden vs. bahsederiz. Lakin gaflet öyle bir boyuta gelmiştir ki, Allah'ın bizlere yüklemiş olduğu davet emanetini, insanları bununla ihya düşüncesini tamamen unuturuz. Kişi yanımızdan pak davetin zerre-i miskalinden istifade etmez. Biz de hiçbir şey olmamış gibi oradan ayrılır gider, bir sıkıntı dahi duymayız. Rasulullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* çadır çadır dolaşıp, ortam hazırlamak için *"Kum Fe Enzir"* [1] düs-

turuyla tüm cehdini ortaya koyarken, ayağımıza kadar gelen birine *'La ilahe illallah'* davasından bir parça vermeden gönderiyoruz.

Davetçi bir bireyin kahrolacağı yerde, hiçbir şey olmamış gibi normal davranması kadar üzücü bir durum olamaz.

Bir keresinde cezaevi açık görüşünde idik… Görüşe gelen benden büyük ağabeyimdi. Defaaten davet yapmıştım. Nasıl olsa artık kabul etmiyor saiki ile normal havadan-sudan, işten-güçten konuşuyorduk. Görüş başladıktan on-on beş dakika sonra aynı durumda olan tutuklu bir kardeşim de kendi ziyaretine gelen ağabeyi ile masamıza geldi. Yaklaşık iki buçuk-üç saate yakın olan görüş, sonunda bitmiş ve koğuşumuza geri dönmüştük. Kardeşimin moralinin bir hayli bozulduğunu gözlemlemiştim. Yanına gidip, bir durumun olup olmadığını sorduğumda bana utanacağım şeyler söylemişti. Aslında kendisine hayıflanıyordu, lakin ben kendime çok büyük ders çıkarmıştım. Bana *'Ağabeyin geldi tam iki-üç saat tek kelime İslam'dan bahsetmedik, onu İslam'a davet etmeden yolladık. Ona moralim bozuldu'* dedi. Allah ayaklarına sebat versin. Ben kardeşimin üzüntüsünden kendime ders çıkardığım gibi, onun gibi dini dert edinen kardeşler aramızda olduğu için Allah'a hamd ettim.

Basit bir olay gibi görünüyor. Lakin belki benim gibi niceleri vardı… Allah'ın dinini bir kere tebliğ edip veya etmeden sadece insani ilişkiler

1. *Kalk ve uyar*

çerçevesinde konusunu, muhabbetini oluşturan niceleri vardı… Rabbim bizleri gafletten uzaklaştırsın, İslami davet bilinci versin.

Teessür/Üzüntü, elimizden kayıp giden değerlere had safhada olurken, Allah'ın bizlere verdiği en değerli şeylere neden olmadığı gayet açıktır. Elimizdeki en değerli dünya metalarımız kaybolduğunda uykularımız kaçıyor, Allah'ın değerlerine, şiarlarına aynı durum söz konusu değilse, salih zatın dediği gibi bizde imanın eksildikçe eksildiğinin göstergesidir.

"Kim Allah'ın şiarlarını yüceltirse, şüphesiz ki bu kalplerin takvasındandır" [2]

Dinin hangi alanında olursa olsun, Allah'ın razı olduğu bir amel kişinin ellerinden kayıp gidiyor, Allah'ın ecir dolu fırsatını elinin tersi ile itiyor, heva ve hevesin, rahatlığın hesabını yapıyor ve bundan dolayı hiçbir sıkıntı ve üzüntü hissetmiyorsa, kalbindeki imanına sineklerin üşüştüğünü, önceden misk kokan imanının, şimdi itici bir koku halini aldığını gösterir. Durum öyle bir hal almıştır ki artık kokusundan kişinin kendisi dahi rahatsız olmaya başlamıştır.

Süslü ve Çirkin Merhale

Kalbin içindeki iman eksildiği oranda yeni bir merhale kişide zuhur etmeye başlayacaktır. Artık kalbin içi batını amellerden yoksun bir hale büründüğü için kınanma vb. dışarıdan gelecek eleştirilere karşı savunma mekanizması oluşturacaktır.

İç dünya harap olduğu için içten bir mekanizmanın varlığından söz etmek artık mümkün olmayacaktır. Bu defa zahiri/dış amellere yönelen kişi, bununla kendisini koruma altına alacağını düşünmeye başlar. Zahiren insanların yanında amelleri yapacaktır. İbadete dair ne varsa yapacak lakin içinde hayrın zerresi olmayacaktır. Zira kişi süsünü içerde, kalbinin derinliklerinde şekillendireceği yerde zahirinde yapmaya başlar. Öyle ki sanki en hareketli, en azimkar, bu dava için en çok yorulan bir haldedir. Lakin yaptıklarını Allah *subhanehu ve teâlâ* açığa çıkardıkça, içerdeki küf kokusu camlardan dışarıya sızmaya başlamıştır.

İşin aslı insanın tarihteki en büyük düşmanı şeytandan kaynaklanmaktadır.

"(İblis): 'Rabbim! Beni azdırmana karşılık, andolsun ki yeryüzünde kötülükleri onlara güzel göstereceğim...' dedi" [3]

Şeytan, kişiye zahiri amellerini kendisine süsleyecek ve böylece kişi bununla avunacaktır. Yaptığı tüm ameller dış cepheden bakılınca harikulade gözükecek ve bu kişiyi dininde fitneye düşürecektir. Artık yaptığı hiçbir amel, işlediği hiçbir taat ona lezzet vermeyecektir. (Allah bizleri şeytanın bu adımlarından muhafaza etsin. Amin)

Kişi, teessür/üzüntü halini yitirmekle beraber Allah'ın haramlarına karşı kayıtsız kalmaya başlar. Bu da iman eksilmesinin/eskimesinin tezahürü niteliğindedir. Allah'ın yasakladığı her türlü haram artık merhale merhale kişinin hayatında yer etmeye başlar.

Önceden şiddetle karşı çıktığı bir hassasiyet, artık içinde olduğu bir duruma dönüşmeye başlamıştır. Belki okuduğu onca kitapta, aldığı onca derste gıybet, yalan, iftira, dedikodu, haram mal yeme gibi bir çok haramdan uzak durulmasını anlamış ve anlatmıştır. Lakin imanın lezzetlerinden boşalan kalbi, fıskın, günahın, haramın zehirli şerbeti doldurmaya başlamıştır. Nefisi Allah ile, dini ile, İslami dava ile mutmain edemeyip, ondan uzaklaştırınca, nefis alternatif itminan arayışına geçecek ve bunu fısk ile dün iğrendiği amellerle doldurmasını isteyecektir. Sonunda Allah'tan, O'nun zikrinden yüz çevirecektir. Allah'ın zikrine icabet etmeyen de, dünyanın zikrine müptela olmaya mahkumdur!

Haramlara müptela olan, Allah'ın dinine karşı hassasiyeti kalmayan bir kalpte neler olacağını, bunun daha açık belirtilerini maddeler halinde bir sonraki yazımızda ele almaya gayret edelim inşallah.

Allah'ım sana hamd ederek seni tüm noksanlıklardan tenzih ederim. Senden başka hakkıyla ibadete lâyık hiçbir ilah olmadığına şehadet ederim. Senden bağışlanma diler ve sana tevbe ederim.

2. *22/Hacc, 32*

3. *15/Hicr, 39*

Taşın Altına Elini Sokanlar, **Taşın Altında Kalma Tehlikesi ile Karşı Karşıyadır**

Şeytan onları asla rahat bırakmaz. Hayrın merkezinde oturup, kantarlarla ecir almalarına müsaade etmesi düşünülemez. Onun varlık sebebi bu duruma müsaade etmez.

Bizleri İslam'la şereflendirdikten sonra dini için çalışmaya muvaffak kılan Allah'a hamd olsun. Allah'ı, kulluğu, müminlere kardeşliği, davaya hizmeti en güzel şekilde bizlere öğreten Allah Rasûlü'ne salat ve selam olsun.

Sorumluluk sahibi kardeşim: Sen de biliyorsun ki zor bir zamanda yaşıyoruz. Öyle bir zaman ki sık sık *'Hüznüm ve sıkıntımı Allah'a şikayet ediyorum'* demekten kendimizi alamıyoruz. İstircâ (inna lillahi ve inna ileyhi raciun), musibet anı için vaaz edilmişken, biz vird edinmiş gece-gündüz tekrarlıyoruz... Şirkin yaygınlığı kelimelerle ifade edilemez, o ancak Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ayetlerinde betimlediği lafızlarla izah edilebilir. Koyu bir karanlık, karanlıklar karanlık üstüne... Hiçbir şey görünmüyor. Rüzgarın savurup, hava da parçaladığı insanlar, çığlıklar, göğüs darlığı, razı edilesi birçok efendi arasında bitmiş tükenmiş insanlar. Kendi için yaşayan yığınlar, hiçbir değere ve ideale sahip olmayan hayvan misali, bilakis daha aşağı canlılar. Hayatı yatak, hela ve sofra arasında geçen yığınlar. Hevasını ilah edinmiş ve sapkınlığından haberi olmayan ve önüne konan komik neşriyatla mutlu olduğunu zanneden maskeliler...

Ve umut... Bütün bu çirkefin ve kirin arasında pak bir ışık. Selim fıtratların kendiyle hayat bulduğu tevhidi mücadele. Zifiri karanlıkta şaşkın ve yolunu kaybetmiş insanlara umut ve sevinç kaynağı olan kandil misali.

İşte sen busun... Kendi kıymetini bilmesen de, senin değerinin farkında olup, bu umudu ve ışığı söndürmek isteyen insi ve cinsi şeytanlar cirit atıyor etrafında. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Şeytan insana ait tüm yollara oturur. Önce İslam yoluna oturdu ve insana: 'Müslüman olup atalarının dinini mi terk ediyorsun?' dedi. İnsan ona isyan edip Müslüman oldu. Sonra hicret yoluna oturdu. 'Sen yurdunu bırakıp hicret mi ediyorsun? Hicret edenin misali bağlanmış ve bağından kopmayan at gibidir' insan ona isyan edip hicret edip gitti. Sonra cihad yoluna oturdu... 'Sen savaşıp, ölüp gideceksin. Hanımını başkası nikahlayacak, malın taksim edilecek...' " [1]

Kulun hayra doğru adım attığı her yerde

1. *Ahmed, Nesai, İbni Hibban*

şeytan bıkmadan, usanmadan, her fırsatı değerlendiriyor. İslam oldu diye hicrette, hicreti başardı diye cihad yolunda ona sokuluyor. Kendi haline terk etmiyor.

İşte senin durumun budur... İslam olduğunda yoluna oturdu. Sen Rabbi'nin hidayetiyle ona isyan ettin ve İslam'la şereflendin. Sonra hicret ve cihad ve bunun teminatı olan cemaat ve hareket... Sen bu merhalede de onu alt edip Rabbi'nin yardım ve muvaffak kılmasıyla bir adım daha attın. Sonra sorun olmak değil çözüm olmaya, dert olmak değil derman olmaya aday oldun. Kendinden korkulan değil, emir sahiplerine güven veren bir şerefi tercih ettin. *'Nefsim yok, malım yok, ailem yok...'*, *'Tek gerçek Allah için yapılan çalışma ve benden isteneni yeri getirmek'* dedin. Sen zor zamanda geldin, zora talip oldun ve zora *'bismillah'* dedin.

Konular yakıcıdır. Ancak dikkat edilmediği takdirde bize dokunacak ateşin yakıcılığı yanında hiçtir. Konusu kadın, erkek, büyük farketmez, sizin Müslümanların işlerinde sorumluluk almış herkestir. Sorumluluk alanı hiç önemli değildir.

Sence şeytan seni bırakır mı? Henüz hayrın başındayken, her yola oturup seni alıkoyan ve asla ayrılmayan bir düşman, sen hayrın ve şerefin içinde ve merkezindeyken seni, sana terk eder mi?

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"... Kim kardeşinin yardımında olursa, Allah da onun yardımındadır. Kim kardeşinin herhangi bir sıkıntısını giderirse, Allah da onun kıyamet sıkıntılarından birini giderir. Kim Müslüman kardeşinin ayıbını örterse, Allah da onun ayıbını örter." [2]

Bu hadisi seninle beraber düşünelim. Kardeşine yardım eden veya onun herhangi bir sıkıntısını gideren ve ayıbını örten insanlar... Allah *subhanehu ve teâlâ* bu amellerinin karşılığında onları yardımı, sıkıntılarını gidermesi ve ayıplarını örtmesi ile mükafatlandırıyor... Bu bir Müslümana yapılan hasenenin karşılığıdır. Şimdi, cemaat yapısını ve İslami hareketi düşünelim. Onlarca, yüzlerce, binlerce insan... Ve sen bunlara yardım ediyor, sıkıntılarını gideriyor, hatalarında nasihat etmek suretiyle ayıplarını örtüyorsun. Diri olan bir kalbi bundan daha güzel ne motive edebilir?

Ve şeytan... İblis ve onun insi ve cinni avenileri seni bu büyük lütufla baş başa bırakırlar mı? İster bir Müslümandan, ister on, ister bin kişiden sorumlu ol. Adın emir, abi, hoca, sorumlu veya yönetici olsun. Çok büyük bir hayır içerisindesin. Ve seni helak etmeye yeminli düşmanlar var, senden öncekileri de helak etmeye yeminliydi. Sonuç mu dersin, Allah Rasûlü'nden dinleyelim:

"Allah der ki: 'Ey Adem... Ateş topluluğunu çıkar', Adem: 'Ateş topluluğu nedir?' diye sorunca, ***'Her bin kişiden dokuz yüz doksan dokuzu...'*** *"* [3]

İşte şeytanın yemininin sonucu budur. Bin insandan bir kişi kurtulacak, Kur'an'ın her mücadele sonunda çoğunda çoğunluğu delalete, azınlığı hidayete nispet etmesi bundandır.

Hayrın merkezinde olarak en çok dikkatli olması gereken sensin. Üzülerek belirtmeliyim ki, yoğunluk ve yorgunluk illetini bahane ederek bu konuda en gevşek olanlarda bizleriz. İşte bu yazı bizim halimizin muhasebesi, hasbihalimizdir. Bir hatırlatma, düşünme için bir durak, muhasebe saati diyelim. Konular yakıcıdır. Ancak dikkat edilmediği takdirde bize dokunacak ateşin yakıcılığı yanında hiçtir. Konusu kadın, erkek, büyük farketmez, sizin Müslümanların işlerinde sorumluluk almış herkestir. Sorumluluk alanı hiç önemli değildir. Çay dağıtıp temizlik yapan da, ders verip Hocalık yapan da, sosyal faaliyetler tertip edip yapılara emirlik yapan da... Çaba bizden başarı Allah'tandır.

Emirlik Beklentisi İnsanı Helak Eder

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Ey Abdurrahman b. Semure emirliği isteme, şayet istediğin halde sana emirlik verilirse ona havale olursun. İstemediğin halde verilirse onun için yardım olunursun." [4]

Allah Rasûlü sahabesini uyarıyor *'sakın emir*

2. *Taberani*

3. *Buhari, Müslim*
4. *Muttefekun Aleyh*

olmayı talep etme, Allah seni onunla imtihan eder ve baş başa bırakır, sana yardım etmez'* onu madem istedin hakkını ver öyleyse. Sen onu istemediğin halde Allah seni layık görüp verirse, sana yardım eder.

Düşün ki kardeşim... Bizler Allah'ın yardımı olmadan hiçbir hareketin olmayacağına inanmış ve bunu vird edinmiş bir ümmetiz (la havle vela kuvvete illa billah).

Bir noktada Allah subhanehu ve teâlâ bizi aciz, nankör, zalim ve unutkan nefsimize terk ediyor, *'ne halin varsa gör'* diyor. Emirliği istemenin bundan başka cezası olmasa, kişiye hüsran olarak yeter.

Emirlik isteme meselesi nefsin en tehlikeli hallerindendir. Çünkü yeme içme gibi şeyler insanın bedeni ihtiyacı olduğu gibi, kabul edilme itibar görme de ruhsal ve psikolojik ihtiyaçlardandır. Yöneticilik insana statü kazandırıp, sözünü dinlenir kıldığı için insan nefsi ona meyyaldir. Tabi bu işin dünyevi boyutudur, uhrevi boyutu için de aynı şeyi söylemek mümkün değildir. Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem:

> *"Sizler bu emirliği istiyorsunuz, ancak o kıyamet günü pişmanlık olacaktır."* [5]

buyuruyor.

5. Buhari

Bu talep, insanı Allah'a kul yapan tevazu ve Rabbi'ne karşı zillet duygusundan ziyade; yeryüzünde üstünlük taslama ve kibir duygusunun insanda olduğunu gösterir. Emirliği isteyen, kendini ona layık görür. Akranlarından daha üstün olduğunu zımnen kabul etmiştir. Bu duygular rahmani olmadığı gibi, insanı helaka götüren, kalbi öldüren duyguların temelidir.

İçimizden bu hastalığa müptela olanlarımız, tedavi için acele etmelidir. Allah Rasûlü'nün sallallahu aleyhi ve sellem haber verdiği gibi kıyamet günü dönüşü olmayan pişmanlığı yaşamadan Allah'a yönelip, ehliyet sahibi insanlardan yardım almalıdır.

"Ey Abdurrahman b. Semure emirliği isteme, şayet istediğin halde sana emirlik verilirse ona havale olursun. İstemediğin halde verilirse onun için yardım olunursun."
(Muttefekun Aleyh)

Emirlik Beklentisinin İnsanda Olmasının Alametleri

- **Gereksiz ve yıkıcı eleştiri:** Eleştiren insan lisanı haliyle daha iyisini bildiğini söylüyordur. Bunun iç ses şeklinde olması veya sesli dillendirilmesi arasında fark yoktur. *'Bu böyle mi olur?', 'Ben olmuş olsam şöyle yapardım'* gibi cümleler bu duyguları ele veren düşünce ve sözlerdir.

Buna insanın künhünü, öncesini ve sonrasını bilmediği meseleleri eleştirmesi de dahildir. Çünkü bu ahlak, meselenin ıslah değil salt eleştirme isteği olduğunu gösterir. Nasıl olmasın ki!! Bilmediği, sırrına vakıf olmadığı meselelerde bırakalım eleştiriyi, düşünmek dahi zan, yalan gibi günahların mukaddimesidir. Bir de bunu hüküm haline getirmek ve eleştiri şeklinde yansıtmak asıl eleştirilesi durumdur.

- **Emirlere karşı buğz beslemek:** Allah'a isyan etmeyen, haramla itaati salık vermeyen emir sahiplerine buğz hastalık alametidir. Çünkü buğz Allah için olduğunda imanın en sağlam kulpuyken, nefsi sebeplerden olduğunda nifakın sağlam kulplarından olur.

Kendisine şer'i olarak buğz edilecek bir sebep bulunmayan sorumlumuza karşı buğz besliyorsak, tehlike çanları çalmaya başlamış demektir. Bedeni hastalıklar ağrı, sızı, iltihaplanma şeklinde sinyal verdiği gibi, kalbi hastalıklar da sinyal verir. Zamanında tedbiri alınmayan hastalıklar müzmin hastalıklara dönüşmeye mahkumdur.

Kardeşlerimize yönelik nefsi buğzun birçok

sebebi olabilir. Kıskançlık, haset, ahlak uyuşmazlığı vb. Ancak emirlere yönelik şer'i olmayıp nefsi olan buğzun nedeni genelde kıskançlıktır. Nefsini iyi muhasebe eden bir Müslüman, o makama kendinin, daha layık olduğunu düşündüğünü görecektir. Tüm emir ve memur ilişkisinde böyle olmakla beraber, pratik bir örnekle konuyu izah edelim...

İslami hareket bünyesinde bir ders çalışmasını ele alalım. Gruptan sorumlu arkadaşımız akidevi, ahlaki ve menheci olarak elinden geleni yapıyor. Bizleri bir araya topladığı gibi, ilmi ilerlememize, kulluğumuza olumlu yönde katkıda bulunuyor. Böyle bir ortamda içimizde bir rahatsızlık baş gösteriyor. Anlam veremediğimiz bir buğz ve isteksizlik hali oluşuyor. Bu duygu bize karşımızdakinin hatasını aramaya, onu eleştirmeye, yaptıklarını sorgulamaya itiyor. İster bunu dillendirmiş olalım, ister içimizden geçirelim. Acaba neden? Bu duygular Allah'tan yardım istenerek muhasebe edildiğinde kıskançlıktan kaynaklandığı görülecektir. Müslümanın şer'i olmayan bir buğzu nefsinde öylece bırakması, üzerine gitmemesi düşünülemez. Bu olsa olsa o kalbin öldüğünü ve artık yaralarından sıkıntı duymadığını gösterir.

- **Kendi sorumluluk aldığında sıkıntı yaşamak:** Müslüman ve kalbi selim insan Allah'a kuldur. O'nun için yaptığı işin statüsü değil şer'i boyutu önemlidir. O, her ortamda Rabbi'ne kulluk edecek bir yön bulur. Amirken Rabbi'ne kul olduğu gibi memurken de Rabbi'ne kuldur. Allah Rasûlü'nün ashabı gibi. Onlar her dönemin ve her ortamın adamıydılar. Çünkü onları yücelten ihlaslarıydı. İhlas, Allah için amel yapmaktır. Riya ise Allah dışında makam, mevki veya övgü gibi saiklerle amel etmektir. İhlas sahibinin gönlü Allah'a bağlıdır. Allah ise her ortam ve şartta mevcut, baki, beraber olandır. Amel sebebi Allah olanı, şartların ve şahısların değişmesi, makam ve mevki değişmesi etkilemez. Çünkü o, en sağlam sebebe dayanmıştır. Riya sahibinin ise amel sebebi Allah dışındaki şeylerdir. O örümcek ağı misali zayıf sebeplere dayanmıştır. Sebepler, şartlar, konumlar değişti mi onu amele teşvik edecek unsur ortadan kalkmıştır, nefsiyle baş başa kalır. Artık düşüncesi şer, ameli şer, sözleri şerdir...

Allah Rasûlü'nden *sallallahu aleyhi ve sellem* bir rivayetle durumu anlatalım:

"Dinarın kulu helak oldu, dirhemin kulu helak oldu, kumaşın kulu helak oldu... Kendisine ondan verilince razı olur, verilmediğinde kızar. Helak oldu ve baş aşağı çevrildi. Ayağına diken batsa çıkaracak kimse bulamaz. Müjdeler olsun o kula ki, atının yularından tutmuş Allah yolundadır. Saçları dağınık, ayakları tozlanmış vaziyettedir. Nöbet işinde oldu mu onun hakkını verir, develeri sürme işinde onun hakkını verir. İzin istese izin verilmez, aracı olsa aracılığı kabul edilmez..." [6]

Rasûl *sallallahu aleyhi ve sellem*, iki sınıf insanı aynı hadiste anlatıyor. Biri Allah Rasûlü'nün hakkını haber verdiği veya helak olması için beddua ettiği insan. O dinara, dirheme, kadifeye, ipeğe kul olmuştur. Ona secde etmemiş, rükûda bulunmamıştır. Sıkıştığında dinara, dirheme dua da etmemiştir. Ancak onunla mutlu olur. O varsa rahat ve razıdır, yoksa sıkıntılı ve mutsuz. Sinirli ve gergin. 'Suht' kelimesinin ifade ettiği anlam, rıza halinin dışındaki tüm halleri kapsar.

Diğer tarafta Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* müjdesine nail olmuş bahtiyar insan... Hangi görevde olsa onun hakkını veren, nöbetçiyken iyi bir nöbetçi, develeri sürdü mü iyi bir sürücü...

Emirlik ve yöneticiliğe kul olmuş insan da böyledir. Ona yöneticilik verildi mi mutludur, elinden alındı mı da gergin ve sinirli. Rıza göstermez. Emirlikte gösterdiği performansı memurlukta gösteremez...

---

6. *Buhari*

Rabbi'ne kul olmuş ve yaptığı işi cennete ve rıza-i ilahiye aracı gören Müslüman ise, emirken görevini en güzel şekilde temsil eder. Memurken de öyledir. Emir olduğunda hayırda esen rüzgar gibidir. Memur olduğunda kendine emirlik yapanların kolu kanadıdır adeta... Onun bulunduğu ortam güvenlidir. Ne yapacağını, nasıl yapacağını öğrenmiştir. Emirliğin zorluğunu yaşadığı için, emirlerine dua eder, onların işlerini kolaylaştırmak için elinden geleni yapar. Ne mutlu o insana ki, Allah Rasûlü'nün müjdesine mazhar olmuştur.

- **Haketmediği halde saygı görmekten hoşlanmak:** Müslümanlar emirlerine ve yöneticilerine saygıyı, Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* ve onun ashabından öğrenmiştir.

Müslüman emirine İslam'ın ona bahşettiği şereften dolayı saygı duyar. Emirlik hastalığı olan insan, nefsini en iyi bilendir. Bu saygıyı hak etmediğini, Müslümanların hüsnü zannına layık olmadığını bilir. En basitinden mahcubiyet duyması ve bu durumun onun ıslahına vesile olması gerekir.

Gözlerin kendini görmediği yerde, fıskın her türlüsüne müptela insanların bununla beraber saygı ve hürmet beklemesi, dini olmadığı gibi akli de değildir.

Çünkü emirlik ve yöneticilik hastalığına tutulmuş insanlar, imani ve ameli yönden zayıftır. Bunu en iyi bilen de kendileridir. Buna rağmen beklentileri ve halleri birbiriyle uyuşmaz.

Tecrübeyle sabittir ki, hak etmediği halde saygıdan hoşlanan, saygınlık getiren makamlara mübtela insanlar, saygı konusunda problem yaşarlar. Kendilerinin saygı göstermesi gereken yerde ya göstermezler ya da göstermelik saygıyla kendilerini kandırırlar. Mazeretleri de hazırdır. Şer'i ölçüleri aşmamak... Allah'a sığınırız.

Evet, taşın altına elinin atan insanlar, taşın altında ezilme tehlikesiyle karşı karşıyadırlar. Şeytan onları asla rahat bırakmaz. Hayrın merkezinde oturup, kantarlarla ecir almalarına müsaade etmesi düşünülemez. Onun varlık sebebi bu duruma müsaade etmez.

Biliyoruz ki, bu anlatılanlar iç meselelerdir. Dışarıdan anlaşılması zor olup, insanın yalnızca kendinin haberdar olduğu kalbî durumlardır. Onun için her birimizin kendi nefsimizi masaya yatırıp, halimizi kontrol ve muhasebe etmemiz gerekiyor.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bizlere Müslümanlara hizmet görevini bahşetmesi, bizim için lütuftur. Şeytan lütfu aleyhimize çevirip cehennem merdiveni kılmadan, Allah'tan yardım isteyerek tedaviye başlamalıyız. Bu özellikler yoksa Allah'a hamd etmeli, sebat istemeli, bunlardan biri veya birkaçı varsa Allah'a acziyetle yalvarıp yardım istemeli, bu konuda ehliyet sahibi insanlardan tedavi için yol talep etmeliyiz.

Hastalık hangi boyutta olursa olsun Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* şifasıyla beraber hiçbir hastalık barınamaz...

Kalpler ne derece hayattan yoksun olursa olsun, el-Hayy olan hayat verdi mi hiçbir katılık O'nun canlandırmasına direnemez.

Allah'a emanet...

FERHAT CURA

Darlar/Ülkeler e Ahkâmları -2-

Daru'l-küfürde yöneticinin hükmü neyse o beldenin bütün halkı da İslam'ı izhar edenler hariç o hükümdarın hükmünü alır, o beldenin de halkına kâfir muamelesi yapılır.

3. Kaide: Daru'l-Küfürden Kasıt Toprak Parçasını Tekfir Etmek Değil Oradaki Halkı Tekfir Etmektir

Bunu belirtmemizin sebebi bu gün bazı insanların daru'l-küfürden kast edilenin toprak parçası olduğunu anlıyorlar. Mesela diyorlar ki T.C. sınırları içerisinde bulunan toprak parçası kâfirdir, ama halkı Müslümandır. Oysa bu, hem şer'an hem de aklen doğru değildir.

Şer'an: Kur'an'da dar, karye ve toprak denildiğinde kast edilen toprak değil; o toprağın üzerinde yaşayan halktır. Allah *subhanehu ve teâlâ* ayette şöyle der:

"Ben size fasıkların karyesini göstereceğim." [1]

Yine başka bir ayette:

"Keşke o karyeler biz onları yakalamadan önce iman etselerdi de imanları onlara fayda verseydi. Ancak Yunus'un kavmi müstesna." [2]

Yani ayette bazılarının anladığı gibi toprak parçasının iman etmesi değil, o darın içinde olan insanların iman etmeleri kast edilmiştir. Yine başka bir ayette: *"Biz onu pislik yapan karyeden kurtaracağız"*, burada karyeden kastedileni Allah ayetin devamında şöyle belirtiyor: *"Çünkü onlar kötü ve fasık olan bir kavimdi."*

Ve bunun gibi birçok ayette Allah dar, toprak veya karye dediği zaman içinde yaşayan insanları kastetmektedir.

Aklen: Akli olarak bir şeye hüküm nispet edebilmek için hükmü gerektiren şeyin fiillerde ve sözlerde açığa çıkması gerekir. Mesela birisine fasık diyebilmek için; onun fıskı gerektiren bir şey yapması gereklidir. Yani hüküm kalp, dil ve organların ameline nispet edilir. Oysa toprak parçasının herhangi bir ameli/organı olmadığı için ona hüküm nispet edilmesi mümkün değildir. Yani bir yere daru'l-küfür denildiğinde, toprak parçasının küfür olan amelleri işlemesi mümkün olamadığından dolayı, onları yapan insanlara küfür hükmü verilir.

Sonuç Olarak: Şer'an ve aklen daru'l-küfürden kast edilen toprağı değil halkını tekfir etmektir. Yine bir topluma daru'l-İslam derken toprağı Müslüman değil içinde yaşayan insanları Müslüman olarak kabul etmektir.

1. 7/A'raf, 145
2. 10/Yunus, 98

4. Kaide: Her Belde, İçinde Yaşamış Olduğu Yöneticinin Hükmünü Alır

Yani daru'l-küfürde yöneticinin hükmü neyse o beldenin bütün halkı da İslam'ı izhar edenler hariç o hükümdarın hükmünü alır, o beldenin de halkına kâfir muamelesi yapılır. Bunun delilleri şunlardır:

- Allah *subhanehu ve teâlâ* kavimleri helak ettiğinde kavimlerin içinde mücrimler olmasıyla beraber, orada çocuklar ve hiçbir şeyden anlamayan yaşlılar da vardı ve Allah o insanları mücrimlerden ayrıt etme kudretine sahip olmasına rağmen dinini izhar edenler hariç geri kalan hepsini helak etti.

- Yine bir hadiste Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle der:

" 'Bir ordu Kâbe'ye saldırmak için yola çıkar. Ordu çöl olan bir araziye geldikleri zaman Allah o orduyu baştan sona, tamamını yerin dibine geçirir.' Bunun üzerine Aişe radıyallahu anha soruyor: 'Ya Rasulullah onların içinde onlara mal satanlar, ticaret için ve onlardan olmayanlar olmasına rağmen Allah onların hepsini yerin dibine sokar mı?', Rasulullah: 'Evet ama daha sonra niyetleri üzere dirilirler' diye cevap vermektedir." [3]

Burada da Allah *subhanehu ve teâlâ* bir topluluğun genel hükmüne göre içindeki fertlere dünyadayken aynı muameleyi yapıyor. Ayrıca Allah o ordudan olmayanları onlardan ayırma gücüne sahip olmasına rağmen ayırmayıp, hepsini birden helak ediyor. Yine Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bir belde ile savaşmak istediği zaman o beldedeki insanları tek tek kendine muhatap almıyor, sadece o beldenin genel hükmünü kâle almıştır. Mesela Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Hırakl'e gönderdiği mektupta:

"Müslüman ol, selamette kalasın. Şayet reddedersen bütün halkın sorumluluğu da senin üzerinedir." [4]

diyor. Bu rivayette de görülmektedir ki Rasulullah herkese davet mektubu göndermemiş sadece hükümdara mektup göndermiştir. Çünkü halk, hükümdarın hükmündedir.

Yine bu usulü aynı şekilde sahabe de devam ettirmiştir. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* vefat ettikten sonra yalancı peygamberler ortaya çıkmıştır. Bunlardan bir tanesi de Museylemetu'l-kezzab'tır. Ebu Bekir *radıyallahu anh* kendi hilafeti döneminde bunlarla savaşmış ve savaşta herkese, tek tek sormadan kâfir muamelesi yapmıştır. Ayrıca halkın melikin dini üzere olduğunda, âlimler icma etmişlerdir.

O zaman halk, kendi yöneticisinin hükmüne göre muamele görür. Ancak bunun hilafını izhar edenler hariçtir. Daru'l-küfür olan bir beldedeki halka kâfir muamelesi yapılır; ama İslam'ını izhar edenlere ise Müslüman muamelesi yapılır.

Şüphe: Tatarlar Türkiye'nin güneyinde bulunan Mardin beldesine saldırıp işgal edince bazı insanlar gelip Şeyhu'l-İslâm İbni Teymiye'ye Mardin halkı için bazı sorular sormuşlar. *'Mardin daru'l-harp mi yoksa daru'l-İslam mı? Orada yaşayan Müslümanların İslam diyarına hicret etmeleri vacip mi?'* Bu gibi sorular sorunca İbni Teymiye de: *'Mardin ne ehli kâfir olan küfür beldesi mesabesindedir, ne de ehli Müslüman olan İslam beldesi mesabesindedir. Onda iki mana birlikte vardır. Orada Müslümanlara gerektiği gibi muamele edilir, İslam şeriatından çıkanlara da gerektiği gibi muamele edilir.'* [5]

Günümüzde de bazı insanlar darlar meselesinde İbni Teymiye'nin Mardin halkı için vermiş olduğu bu fetvaya dayanarak: *'Daru'l-mürekkep adında üçüncü bir darın var olduğunu belirtip,*

---

4. *Buhari*
5. *Mecmau'l-Fetava 28/240-241*

şu anda içinde yaşadığımız ülke olan T.C.'nin de dâhil olmak üzere birçok ülke daru'l-mürekkeb hükmünde olduğunu iddia etmektedir. Onun için o ülkelerde yaşayan herkese kafir muamelesi yapılamayacağını, sadece o ülkenin yöneticisi ve onlara destek verenlere küfür ile itham edilebileceğini söylerler. Ama destek vermeyen halka da İslam'la hükmedilir. Çünkü bu darlar bir dönem İslam diyarları olmuş, daha sonra kafirler gelip buraları işgal etmişler' derler.

Cevap: Şeyhu'l-İslâm İbni Teymiyye'nin bu fetvasını şöyle açıklayabiliriz:

1. İbni Teymiyye'nin bu görüşünü kendinden önce hiçbir alim belirtmemiş ve ondan sonra da hiçbir alim bunu kabul etmemiştir. Necd uleması da bu görüşü kabul etmeyenlerdendir. Şeyhu'l-İslâm Muhammed İbn-i Abdilvehhab Mardin halkından durumu daha iyi olan Fatımilerin ülkesinde yaşayan halk için şöyle der:

'Müslüman olduklarını iddia ettikleri halde, âlimlerin tekfir ettikleri, riddetlerine ve öldürülmelerine fetva verdikleri kimseleri saymaya kalksak söz çok uzar. Ancak son zamanlarda gerçekleşen olaylardan birisi, Mısır meliklerinden olan Beni Ubeyd ve taraftarları ile ilgili olaydır. Onlar ehli beytten olduklarını iddia etmekteydiler. Cuma ve cemaat namazlarına devam ediyor, kadılar ve müftüler tayin ediyorlardı. Fakat âlimler, onların kâfir ve mürted oldukları, kendileriyle savaşılması gerektiği hususunda hemfikirdirler. Aynı zamanda halkı ikrah altında ve onlara buğzetmekte olsalar dahi, ülkelerinin dâru'l-harb olduğu ve bu nedenle onlara karşı savaşılacağı konusunda icma etmişlerdir.' [6]

2. Her âlimin sözünün kendi vakası içinde ele alınması gerekir. İbni Teymiyye'nin fetvası kendi vakasında ele alındığında İbni Teymiye'nin anlattığı vakıa ile bizim yaşadığımız vakıa birbirinden tamamen farklıdır.

Çünkü Mardin halkının durumu şuydu; kafir gelip o beldeye savaş açmış, Müslümanlar da onlarla savaşmıştır. Yani savaş halindeler ama ilk olarak Müslümanlar savaşı kaybetmişlerdir. Böyle bir durumda birinin gelip 'bu dar; daru'l-harp, halkına da kafir denilmesi lazım' demesini hiçbir gönül ve akıl kabul etmez. Çünkü o halkın Müslüman olduğu, kendi beldelerini işgal eden kafirlere karşı savaşıp yenildikleri bilinmektedir. O zaman İbni Teymiyye'nin bu fetvası **kendi zamanında** ele aldığında fıkha ve şeriatın usullerine çok uygun olan fetvadır ki, daha savaş henüz bitmemiş ve Müslümanlar daha sonra savaşı kazanmışlardır.

> O zaman İbni Teymiyye'nin bu fetvası **kendi zamanında** ele aldığında fıkha ve şeriatın usullerine çok uygun olan fetvadır...

Ayrıca Tatarların şöyle bir özelliği var: Onlar işgal ettikleri beldelerde halka kadılarla şeriatla hükmediyorlardı ama kendi aralarında ise atalarının koyduğu Yesak'la hükmediyorlardı. O zaman İbni Teymiye'nin konuştuğu vakıa böyle bir vakıadır. Böyle bir vakıayı getirip kendi ülkemize yani yüz sene önce yıkılmış, yerine küfür devleti kurulmuş ve halkın da razı olduğu bir devlete uygulamak, işte böyle iki farklı vakıayı birbirine kıyas etmek kesinlikle doğru olmaz.

6. er-Riseletu'l Sahsiyye, 220

EKREM BULCA

Medrese Ortamında Şeytanın Oyunları -2-

Eğer bu yarış hayırda yarışmak, gıpta etmek seviyesinde tutulursa, bu tutum kişilere hayırdan başka bir şey getirmeyecektir.

Geçen ay ki sayımızda şeytanın medresede bulunan talebeye oynamış olduğu bir takım oyunların olduğunu söylemiştik. Bu oyunlardan su-i zan ve küçük meselelerin büyütülmesi maddelerini izah etmeye çalışmıştık. Rabbi'miz izin verirse bu sayımızda yine bu oyunlardan olan öfke, gıybet, kıskançlık ve yalan maddelerini anlatıp konumuzu sonlandıracağız.

Öfke

Öfke veya kızgınlık diye tabir etmiş olduğumuz şey hakikatte insanın fıtratında bulunan bir özelliktir. Fıtratta bulunan bu özellikte had aşıldığında, ciddi sıkıntılar ortaya çıkmaktadır. Şeytan medrese ortamlarında öfke silahını sıklıkla kullanmaktadır. İşin en ilginç yanı ise medreseye gelmeden önce halim-selim olan insanların, medrese ortamında ufak meselelerde bile öfkelenmesidir. Bu da şeytanın medresenin ehli üzerinde kurmuş olduğu tuzakların bir ispatıdır. Öfke, medrese ortamında bir çok meselenin sonucu olarak karşımıza çıkabilir. Anlatmış olduğumuz küçük meselelerin büyütülmesi sonucu ortaya çıkacağı gibi, kıskançlık sonucu da ortaya çıkabilir.

Öfkeli olduğumuz anlar aynı zamanda en saçma ve en tutarsız kararları aldığımız anlardır. Birisine karşı öfkelendiğimizde Müslümana hiç yakışmayacak bir karar olan onunla muhatap olmama kararı alırız. Ama eğer bu öfkenin cereyan ettiği yer medrese ortamı ise, gözümüzü örten bu öfke bize medreseyi bırakmak gibi bir karar dahi aldırabilir. Bu ve bunun gibi daha sonra pişman olacağımız kararları almamıza sebebiyet verecek olan öfkeden şiddetle kaçınmamız gerekir. Peki, nasıl kaçınacağız? Öfkenin kendisinden kaçmamız mümkün değildir. Çünkü öfkenin fıtratımızda bulunan bir hakikat olduğunu söylemiştik. Ama bizi öfkelendiren, bizi kızdıran şeyleri tespit edip onlardan uzak durabiliriz. Ben hayatıma şöyle baktığımda küçük-büyük herhangi bir meselede kiminle tartışmışsam, öfkenmişim. O zaman benim, beni kızgınlığa götüren tartışmalardan kaçınmam gerekir. Öyleyse herkesin kendisini öfkeye iten sebepleri tespit edip ondan kaçınması gerekir.

Daha ayrıntılı bilgi için tezkiye ve terbiye ile ilgili yazılmış kitaplara müracaat edilebilir.

Gıybet

Gıybet, kardeşimizin hoşuna gitmeyecek olan birşeyi onun gıyabında zikretmektir. Herkesin tanımını çok iyi bildiği gıybet maalesef şeytanın türlü bahanelerle insanlara telkin ettiği ve insanların günlük hayatta en fazla hemhal olduğu fiillerdendir. Yazımızın ilk bölümünde söylediğimiz gibi burada saydığımız fiillerin de-

tayını anlatmayacağız. Anlatacağımız şey şeytanın medrese talebelerine bu fiili yaptırırken nasıl bir metot izleyeceğidir.

Medrese ortamı insanların bir arada yaşadığı bir ortam olması hasebiyle şeytanın talebeyi en fazla meşgul ettiği amel gıybettir. Gıybet konusunda şurası bir hakikattir ki hiç kimse *'Şu kardeşimin bir gıybetini yapayım'* diyerek gıybet yapmaz. Aksine bu habis ameli belli kılıflar altında yapar. Medresede bu amele giydirilen en meşhur kılıf 'ıslah' kılıfıdır. Örneğin; Kardeşimizde bir şey görürüz. Kardeşimizdeki bu şeyi ıslah etmek için başka kardeşimizle konuşuruz. Lakin ıslah etmek adına ifsat edenlerden olmuşuzdur ama farkında değilizdir. Eğer gayemiz ıslah olsaydı bunu başka bir kardeşimizle konuşmaktansa, ya bu hatanın faili olan kardeşimizle ya da bu hatayı ıslah edebilecek birisiyle konuşmamız gerekirdi.

Gıybet konusunda şunu da aktarmakta fayda vardır; günümüzde gıybete geçirilen kılıflardan birisi de *'Ben bunu onun yüzüne de söylerim'* sözüdür. Bir kardeşimiz yanımızda başka bir kardeşimizin gıybetini yaptığında bu kardeşimizi *'gıybet yapıyorsun'* diyerek uyardığımızda kardeşimiz bize *'Ben bunu onun yüzüne de söylerim'* cevabını verebiliyor. Sanki onun yüzüne söylüyor olabilmesi bu fiilin gıybet olma özelliğini ortadan kaldırıyor. Hâlbuki Rasulullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* gıybete getirmiş olduğu tanım çok açıktır:

> *"Kardeşimizi onun hoşuna gitmeyecek şekilde zikretmemizdir."* [1]

Lakin şurası da çok açık ki hangi şeyin kardeşimizin yüzüne söylendiğinde hoşuna gidip gidemeyeceğini bilemeyiz. Yani gıybete giydirdiğimiz bu kılıf son derece asılsız olan bir kılıftır. Şeytanın bu tuzağından da aynı şekilde kaçınmamız gerekir.

Kıskançlık

Kıskançlık, insanları su-i zan, gıybet gibi daha kötü olan amellere götüren bir ameldir. Lakin burada görüntü itibari ile kıskançlığa benzeyen bir amel daha vardır ki bu amelin adı gıpta etmektir. Bu iki ameli birbirinden ayıran özellik tanımlarının arkasında gizlidir. Kıskançlık, kişinin herhangi bir bakımdan kendinden üstün gördüğü birinin bu üstünlüğünden acı duymak ve haset etmektir. Gıpta ise kardeşimizde bulunan bir şeyin bizde de olmasını temenni etmektir. Kıskançlık kalbin fücur kısmından sadır olan bir ameldir. Gıpta etmek ise kalbin takvasından ortaya çıkan güzel bir ameldir.

Medreseler ilmin öğenildiği ortamlar olmakla beraber aynı zamanda insanların birlikte yaşadıkları ortamlardır. Yani ister istemez burada kişiler arasında bir yarış mevcuttur. Eğer bu yarış hayırda yarışmak, gıpta etmek seviyesinde tutulursa, bu tutum kişilere hayırdan başka bir şey getirmeyecektir. Ancak bu yarış anlamsız bir kıskançlık boyutuna ulaşırsa sıkıntılar baş gösterecektir. Çünkü kıskanç kişi aynı zamanda potansiyel su-i zan ve gıybet yapabilecek kişidir. Örneğin; kardeşimizin ilim noktasında ulaştığı seviyeyi görüp; *'Allah kardeşimin ilmine bereket versin ve bana da aynısını nasip etsin'* demek bizim kalbimizin kardeşimize karşı selamette olduğunu gösterir. Ama bunu görüp çileden çıkarak; *'bende mutfak nöbetçiliği yapmasam benim de derslerim onun gibi iyi olur'* demek bizim hastalıklı bir kalbe sahip olduğumuzun işaretidir.

Yalan

Yalan da medrese ortamında karşılaşılabilecek sıkıntılardandır. Şurası bir gerçek ki insanoğlu kınanmaktan ve mazeret bildireceği bir durumla karşı karşıya gelmekten hoşlanmaz. İşte bu iki durum insanı yalan söylemeye ister istemez sevk eder.

Medresenin bir yarış ortamı olduğunu söylemiştik. Hiçbir talebe bu yarış ortamında geride kalmak istemez. Lakin bu yarış kimi zaman hırs boyutuna ulaşabilir. Kişi bu hırsının kurbanı olarak bir takım yalanlara başvurabilir. Hocası kendisine dersini yapıp yapmadığını sorduğunda talebe, sırf bu yarış ortamında rakipleri tarafından kınanmamak veya onlardan gerideymiş izlenimi vermemek için yapmadığı halde yaptığını söyleyerek yalan söyleyebilir. Bu talebe için tam bir hezimettir.

1. *Ebu Davud, Tirmizi*

ABDULMETİN
AKSOY

Hala Düşünüp
Öğüt Almayacak mısınız?

Öğüt almak, kişinin hadiseler üzerine düşünmesine bağlıdır. Düşünmeyi hayatlarından çıkartan kişiler, ibretlerini öldürmüşlerdir.

Bu evrende yaşarken herkesin bir gayesi vardır. Kimisi malı, mülkü, zevki ve sefayı vb. dünyevi metaları hedef edinirken, kimisi de ahireti, kabir sorgusunu, mahşerde kurulacak teraziyi veya dünyaya İslam'ın şiarlarını hâkim kılmayı hedef edinmiştir. Hayatlarına herhangi bir hedef belirlemeden devam edenler, yürüdüğü yolun nereye çıkacağını bilemezler. Herkes gittiği yolun sonunda hedef edindiğine ulaşır. Bu sebeple herkesin bir hedefi olması gerekir. Müslümanın hedefi, yeryüzünde şirki kaldırmak; dini ve otoriteyi Allah'a *subhanehu ve teâlâ* has kılmaktır. Kâfirin hedefi ise bunun tam tersi olan yeryüzünde şirki yaymak, dini ve otoriteyi millete has kılmaktır.

Hedeflerde başarmanın başlangıcını, onun üzerinde düşünmek ve her şeyden öğüt almak oluşturur. İsteklerimizde/hedeflerimizde düşünmeden başkalarının bize bir şey kazandırmasını umarsak, kıyamete kadar bekleriz. Fakat düşünmeye başlasak kazanmamızın süresi daha hızlı olacaktır. Bilinmesi gerekir ki, başarmanın ilk adımı düşünebilmek, başarıyı geliştirmenin en güzel yolu da düşünceyi geliştirebilmektir. Çünkü düşünceleri sönük olan insanın, gayesi, fikirleri, inançları ve öğüt alması da sönük olur. Hedeflerimizi donukluktan, cansızlıktan kurtarıp başarıya ulaştırabilmemiz için düşünmemiz, düşüncelerimizi genişletmemiz ve ibret almamız gerekir.

Düşünmek, Peygamberimizin de bir eylemiydi. Hepimizin bildiği gibi kendisine ilahi görev verilmeden önceki özellikle son beş yıl Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* hemşehrilerinde gördüğü bir takım sıkıntılar ve aklına takılan bir takım sorular üzerine düşünmek için Hira mağarasına giderdi. Aklını kurcalayan şeylerin cevabını bulabilmek, gördüğü sorunlara çözüm üretebilmek ve başarabilmek adına ıssız mekânlara gidip tedebbür ediyordu. Nitekim Rasûlullah'ın bu alışkanlığı Peygamberlik görevinden sonra da devam etmiş, Allah'ta *subhanehu ve*

teâlâ insanlığı bu eyleme teşvik edip, yapmayanları kınamıştır.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

"Rabbinin ilmi her şeyi kuşatmıştır. Hala düşünüp öğüt almayacak mısınız?" [1]

"Onlar söyleneni düşünmezler mi?" [2]

"O halde siz iyice düşünüp öğüt almayacak mısınız?" [3]

Düşünmek, öğüt almayı gerektirir. Elbette tefekkür yapmayan öğüt alamaz, her tefekkür eden de öğüt almış sayılmaz. Ancak insan düşündüklerinden istifade etmek istiyorsa ibret almak zorundadır. Örneğin bu sene içerisinde Van da gerçekleşen dehşetli depremi düşünün. Bu olayda Allah'ın bize vermek istediği ibretler, bizim çıkartabileceğimiz birçok dersler vardı. Peki, Allah *subhanehu ve teâlâ* biz ibret alalım diye bu tür olaylar meydana getirirken, hangimiz bu hadiseden kendisine ders çıkardı? Belki de birçoğumuz bu depremin sebebini coğrafik olaylara bağladık. Hiç birimiz Rabbi'mizin vermek istediği öğüte odaklanmadan, o öğüte sebep olan toprağın, taşların yerinden oynamasına odaklandık. Parmakla sayılacak kadar az insan bu olaydan öğüt çıkardı. Bunun dışındakiler düşünmeye tenezzül etmedikleri için aldıkları bir ibret olmadı. İbret çıkarmak için çok uzaklara gitmeye gerek yok, gecen ay ramazan/oruç ayındaydık. Peki, şu ana kadar ne kadar düşünüp oruç ayından hayatımıza sürekli uygulayabileceğimiz ibretler/dersler çıkardık veya çıkarmaya çalışıyoruz? İnanıyorum ki bu ay üzerinde tedebbür eden insan ders çıkarmış, bunun dışındakiler herhangi bir ders çıkarmadan hayatına devam etmiştir. İşte öğüt almak, kişinin hadiseler üzerine düşünmesine bağlıdır. Düşünmeyi hayatlarından çıkartan kişiler, ibretlerini öldürmüşlerdir. Bu sebeple düşüneceğiz, düşündüklerimizden öğüt alacağız.

Aldığımız öğütlerin dünyada ve ahirette faydalı olabilmesi için çıkardığımız dersleri amele dönüştürmek zorundayız. Pratikte çıkartılan öğütleri uygulamayan kişinin durumu; susayıp da suyu ağzına götürmeyen kişinin haline benzer. Örneğin; Mus'ab bin Ümeyir gibi sabırlı, Selman'ı Farisi gibi fedakâr, Osman *radıyallahu anhum* gibi ahlaklı olmayı düşünüyorsunuz, fakat yaşantınızda onun için gerekli olanları yapmıyorsanız, bu düşünce size hiçbir fayda vermez. Böyle bir düşünce suyun üzerine yazı yazmaya çalışanın misali gibidir. Düşüncenin faydası, ondan öğüt alıp; yaşantıda gerektirdiği şeyleri uygulamaya bağlıdır. Düşüncelerini pratikte uygulayamayanlar zamanla düşündüklerinden sıkılmaya ve kendisine zarar vermeye başlayacaktır. Borçlu olan adamı düşünün, borcunu vermeyi düşünüyor fakat pratiğinde borcunu vermek için bir çabası yoksa zamanla borçtan sıkılacak, borcunu ödeyemediği için de kendisine her yönden zarar verecektir.

Düşüncelerimiz, amellerimizi oluşturan çekirdektir. Şu anda ve ileride yaşayacaklarımızın en gerekli mühimmatı hayal ettiklerimizdir. Kurduğumuz hayaller genellikle arzuladıklarımızdır. Bu nedenle arzuladıklarımızı özenle seçmek zorundayız. Arzuladığımız şeyler Allah ve Rasûlü'nün istekleri doğrultusunda olan şeyler mi yoksa bizi Allah ve Rasûlü'nden uzaklaştıracak, dünyaya ve menfaatlerimize köle ya-

1. 6/En'am, 80
2. 23/Mü'minun, 68
3. 23/Mü'minun, 85

pacak şeyler mi? Bu soruya vereceğimiz cevap, yaşantımızda oluşturacağı ameller bakımından çok önemlidir. Eğer düşüncemizi dünyevi şeyler yani dolar, altın, mal, mülk, araba ve ev almak oluşturuyorsa, yaşarken yapacağımız amelleri onlar oluşturacaktır. Ayakkabı boyacısı olmayı düşünürseniz, ayakkabı boyacısı olursunuz. Veya simitçi olmayı düşünürseniz, simitçi olursunuz. Hatırlarsanız T.C.'nin okulunu okurken öğretmenler her yılın sonunda bizlere *'İleride ne olmayı düşünüyorsun?'* diye sorarlardı. Oradaki verdiğimiz cevap -Allah'ın istisna kıldıkları hariç- geleceğimizi inşa etmek üzere biriken tuğlalara dönüştü. Kimimiz polisliği, kimimiz doktorluğu, kimimiz öğretmenliği, kimimiz de tekstilciliği veya buna benzeyen farklı mesleklerle hayatımıza devam etmeyi düşündük. Herkes hayatına dönüp baksa şu ana kadar eylemlerini ve mücadelelerini, zamanında düşündüğü, arzuladığı o şeylerin oluşturduğunu görecektir. Aslında T.C.'nin okullarında sorulan bu soru, çocukların gelecekteki yaşantısına yön verecek olan düşüncelerini tahrif etmek adına sorulan bir soruydu. Ana sınıfına giden bir kız yeğenim var. Ona, ileride ne olmak istediğini soruyorlar. Ailesi muhafazakâr olduğu için çocuk hoca olmak istediğini söylüyor. Öğretmeni de kızlardan hoca olmaz deyince, yeğenim düşüncesini değiştirip o zaman polis olmak istiyorum diyor. Görüyorsunuz melun öğretmen çocuğun berrak düşüncesini nasıl da tahrif etti. Bu sadece bir örnek. Allah bilir her gün bu gibi kaç tane körpe çocuğun düşüncelerini zehirliyorlar.

Geleceğimizi sağlam zeminde tutabilmek için düşündüklerimizin sıratı müstakime uygun ve ahiretimizi kurtaracak şeyler üzerinde olması gerekir. Eğer düşüncelerimiz dünyevi şeylerden uzak dinimiz ve ahiretimiz olursa imtihan dünyasındaki amellerimiz onlar ile bina olacaktır. Çünkü isteklerimiz ister dünyevi, ister uhrevi olsun fark etmez bizlere eksiksiz bir şekilde verilecektir. Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

"İnsanlardan bazıları vardır ki 'Ya Rabbi, bize dünyada ver' derler. Ahirette ise onların hiçbir payı yoktur." [4]

"Kim ahiret ekinini isterse onun ekinini artırırız, kim de dünya ekinini isterse kendisine ondan bir şeyler veririz. Ahirette ise onun hiçbir payı yoktur" [5]

Evet, okuduğunuz gibi isteklerimiz, düşüncelerimiz bizim için Allah tarafından verilen bir sermayedir. Sermayemizi kendimizi her iki tarafta da kurtarabilecek yerlerde harcarsak bizim için karlı bir alışveriş olacaktır. Fakat düşüncelerimiz, taleplerimiz dünyada ve ahirette bize fayda vermeyecek şeyler üzerinde olursa, nassın da belirttiği gibi ahirette hiçbir payımız yoktur.

Değerli kardeşim, Elbette şu ana kadar olumlu veya olumsuz düşündüğün konular olmuştur. Faydalanmak ve faydalı olmak adına üzerinde tefekkür ettiğin, gün içerisinde tedebbür etmek adına kendisine vakit ayırdığın bir listen vardır mutlaka. Burada önemli olan listenin varlığı değil listenin içerisindeki var olan, üzerinde düşündüğün konular ve bunların sana ve ümmete sağladığı faydalar veya zararlardır. Peki, bir Müslümanın şu ana kadar ve bundan sonra üzerinde düşünmesi gereken mevzular nelerdir? Rabbi'm bizden neleri düşünmemizi istiyor? Düşündüğümüzde ahiretimize ve dünyamıza fayda sağlayacak bahisler nelerdir?

Allah *subhanehu ve teâlâ* tüm Müslümanlara rahmet, cezaevlerinde bulunan hocalarımıza ve abilerimize de sabır ve sebat versin. Bir sonraki sayımızda konumuzun devamını yazmak üzere… Davamızın sonu Alemlerin Rabbi'ne hamd etmektir.

4. 2/Bakara, 200

5. 42/Şûra, 20

Sevdiğinizden İnfak Edinceye Dek! -2-

Bizler diriliş ve değişime çağıran kimseler olduğumuzu iddia ederken, mal biriktirmenin arkasında soluk soluğa koşturup, ahiretin harap olmasına karşılık dünya oluştururken, tağuti kurumların güçlenmesini nasıl yıkacağız?

Vaktin İnfak Edilmesi

Kardeşlerin birçoğu, davet ve cihadın farklı alanlarında mallarını infak etmeye hazırlanır. Müslümanların malî gelirlerinin büyük bir bölümünü de bu oluşturur. Bazıları kimi zaman maslahat, ailevi veya ticari ve diğer birçok şeyi bu hesabın üzerine kurarlar. Bazen de boş vaktinin pek sınırlı kısmını dinine feda ederler. Fakat tüm vaktini dine vermekten, vaktinin en büyüğünü davet ve cihad meydanındaki kardeşlerinin çeşitli eksikleri ile ilgilenmeye sarf etmekten daima kaçınır. Böylece vakti, kendisi ile cemaati arasında kırmızı bir çizgi olur. Artık dini bütün kimsenin sahip olduğu vakit, bırakamayacağı değerli bir şeye dönüşür. Böylece bunu ailesi, işi, diğer dünyevi ihtiyaçlarının bazısına dağıtır. Daha sonra da davetine ve dinine sadece birkaç dakika feda eder. Bu da dinde bilinmesi zaruri olan ilimlerin bazısını anlamada yetersiz kalmasına götürerek, yorgunluk ve ağırlık halinde olur.

Tüm bunların yanında yapılmayı bekleyen onlarca amel, kardeşlerin en güzel vakitlerine muhtaçtır. Zira vakit hakiki ve temel olan cihad amelinin kaynağıdır. Bizler diriliş ve değişime çağıran kimseler olduğumuzu iddia ederken, mal biriktirmenin arkasında soluk soluğa koşturup, ahiretin harap olmasına karşılık dünya oluştururken, tağuti kurumların güçlenmesini nasıl yıkacağız?

İslam bugün kendi evlatları tarafından veya en azından ümmetin bir grubunun tamamen kendilerini dine vermesine ihtiyaç duymaktadır. İzzet sahibi olan Allah'ın kitabında emrettiği gibi:

> *"Onların her kesiminde bir gurup dinde (dinî ilimlerde) geniş bilgi elde etmek ve kavimleri (savaştan) döndüklerinde onları ikaz etmek için geride kalmalıdır. Umulur ki sakınırlar."* [1]

Ümmetin evlatlarından oluşan gruplardan her birinin, bizi her yönden gözetleyen İslam düşmanları ile çarpışmak için cihadın ihtiyaç duyduğu ilimlerin herhangi birinde uzmanlaşmasına ne kadar ihtiyacımız var!

Ev, Araba ve Makam-Mevkiinin İnfak Edilmesi

Cihadi hareket, kardeşlerin evlerine ve taşınma vesilelerine veya diğer ev ihtiyaçlarına -davet ve hazırlık amellerini yapmak için- çokça ihtiyaç duymaktadır. Kendi cemaatleri de bunların hepsini oluşturacak mali kaynakların

1. 9/Tevbe, 122

azlığı nedeniyle bu sayılanlara çokça ihtiyaç duymaktadır.

Her ne zaman bu durumlarla meşgul olup, kardeşinden dine yardıma katılmasını istediğinde, onu reddeden, kaçan, kaytaran bir hal içinde bulursun. Sana kendi pozisyonunu savunmak için bazı mazeretler de getirecektir. Bu mazeretlerin de günahların en iğrenci/çirkini olduğunda hiçbir şüphe yoktur. Gerçek sebep, imanının zayıflaması, dünyayı din adına tercih etmesidir. Bu da Allah'ın şu sözünden uzak değildir:

"De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, kazandığınız mallar, kesada uğramasından korktuğunuz bir ticaret ve beğendiğiniz meskenler size Allah'tan, peygamberinden ve O'nun yolunda cihattan daha sevgili ise, artık Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin! Allah, fasık topluluğu doğru yola erdirmez." [2]

Yine bu hal, makam, iş ve diğer kimselerle ilişkileri ile alakalı olunca, kardeşin bu konuda dinindeki maslahatı ile çatıştığında fedakârlık göstermesi zorlaşır. Böylece kendisine ait bu ilgilerin tümünü, dinin ve Allah yolunda cihadın tümüne tercih eder.

Kadınlarımızın da bu alanda büyük bir rolü vardır. Kendilerini, evlerini ve eşyalarını Allah, Rasulü ve bu din için adamaya hazırlamaları gerekir. Burada –bu dine hakiki manada bağlılıktan sonra- inzivaya çekilmemek, imanî topluluktan bağımsız, ferdi olmamak gerekir. Bilakis bu, sürekli yardımlaşma, sahip olduğumuz her şeyi mümin kardeşlerle paylaşma, tek bir el, tek bir vücut, topluluk arasındaki ortak, önemli bir payda olan cemaatsel bir hayattır!

Malın İnfak Edilmesi

Mal olmadan cihadın hiçbir manası yoktur. Aslında çeşitli ihtiyaçları kapatan malların olmadığı zaman cihad da yoktur. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kitabında mal ile cihadın, can ile cihadın önünde gelmesinde hiçbir gariplik yoktur.

"Ey iman edenler! Sizi acı bir azaptan kurtaracak ticareti size göstereyim mi? Allah'a ve Resûlüne iman eder, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edersiniz. Eğer bilirseniz, bu sizin için daha hayırlıdır." [3]

"Gerek hafif, gerek ağır olarak savaşa çıkın, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edin. Eğer bilirseniz, bu sizin için daha hayırlıdır." [4]

Diğer cihad ayetlerinde de, mal ile cihad, can ile cihattan önce geçmektedir.

Şüphe yok ki cihad, çeşitli sorunlara maruz kalmış ve bu sorunlar da her tarafını kaplamıştır. Her merhalesinde ise sürekli devam edecek olan maddi sorumluluklar istemiştir. Mücahidin bu maddi destek olmadan hareket etmesi ise mümkün değildir.

Mal kazanmanın kaynaklarının çok çeşitli, devamlılığının garantili olması için birbirinden bağımsız olması gerekir. Tıpkı mal kazanmada gizlilik ve sırrın olması gerektiği gibi… Çünkü düşman daima cihadi hareketleri kırmak için açığa çıkarmaya, hareketi başarısızlığa uğratıp zayıf düşürmek, ihtiyaçlarını tıkamak için set çekmeye çabalamaktadır.

Evladın Allah Yolunda İnfak Edilmesi

Tablo asla önceliği olmaksızın doğrudan evladını cihad ve savaş bölgelerine yollaman değildir. Bilakis, öncelikle onu eğitmek, gelişmesine, hakkıyla bir mücahid olması için gereken hazırlığa alıştırmak gerekir.

İlk adım, onu küçüklüğünden itibaren yetiştirmekle gerçekleşir. Ona sabır, az ihtiyaçla geçinme, cesaret, cömertlik, fedakârlık, bahşetme, başkalarını nefsine tercih etme ve bunların hepsinden önce dini ve inancını elinde bulunan her şeye tercih etmek gibi mücahidin sıfatlarını eklemek gerekir.

Eşsiz olan bu terbiye, cihada ensar olanların ortamlarında az bir şey dahi bulunmazsa, avamda nasıl olabilir ki?

Bu sebeple cihada destek olanların, diğerlerine öncü olmaları için bu güzel badireyi açmak, çevrelerinde de bunu kökleştirmeleri gerekir.

2. 9/Tevbe, 24

3. 61/ Saff, 10-11
4. 9/Tevbe, 41

Bundan sonra birçok konuşmada insanları buna teşvik etmeye ihtiyaç duymayacaklardır.

Hareketin ilerlemesinin düşündüğümüzden daha uzun bir zamana ihtiyacı vardır. Bu bizi uzak hayallere götürmemelidir. Bilakis biz değişimin gece veya gündüz her an geleceğini düşünmeliyiz. Kişiler olmadan değişim beklememizin makul olmadığı gibi…

Erkekler hepimizin bildiği üzere mücadelede ya ölüm ya da hapis ile yok olup gitmekteler. Bizlerin mutlaka sancağı alacak, değişim ve devrimi gerçekleştirecek eyleme ulaşan ikinci, üçüncü ve dördüncü safları hazırlamayı düşünmemiz gerekir. Aslında sözü bu yiğitlerin bacılarına, Hansa ve Sümeyye'nin torunlarına yönlendirmek gerekir ki böylece ümmete ve dünyanın tümüne fedakârlık konusunda yüce örnekler versinler. Tabi bundan önce neslin terbiye edilmesi, tüm ümmetlere şahitlik eden bu son ümmete yeni komutan ve süvarilerin hazırlanması gerekecektir.

Bacılarımızın mücahid ve âlimler çıkarmak için evlerini medreselere çevirmeleri, çocuklarının içlerine ruhi, ilmi ve ahlaki azık ekmeleri, zihinlere yeniden salih selefimizin ilim, davet ve cihad alanlarında olan bu kalıcı örneklerini getirmeleri gerekir.

Bacılarımız İslam ümmetine karşı sürekli devam eden bu savaşta, çocuklarının onları temsil ettiklerini göz önünde bulundurmaları gerekir. Onları güzel terbiye ve hazırlığa, güzel bir telkin ve yönlendirişe hırslandırmalılar ki, bu çocuklar onlara Allah'a (infak sahasında itaat ve boyun eğmekle) yaklaşmak için bir vesile olsun.

Canın İnfak Edilmesi

Bahşetmenin doruğuna, İslam'ın zirvesinin en ucuna ulaşmış olduk. Bu da canı Allah yolunda ve Allah'ın dinine yardım yolunda ucuzca sunmaktır. Bu tüm infakların ve bahsi gecen fedakârlıkların bir semeresidir. Kişi fedakârlık ve infak amelinde adım adım ilerler, ta ki bu dünya hayatındaki yolculuğunun sonuna ulaşır. Böylece yanındaki en değerli şeyi rabbine yaklaşmak ve

"Allah, müminlerden canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın almıştır. (onlar) Allah yolunda savaşarak öldürürler ve öldürülürler. Bu, Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da verilen gerçek bir vaaddir. Verdiği sözü Allah'tan daha çok tutan kim vardır? Öyleyse O'nunla yaptığınız alışverişe sevinin. Bu en büyük başarıdır" [5]

ayetindeki O'nunla olan ahdine vefa göstererek tamamlar.

Şimr Bin Atiyye şöyle dedi: *"Müslüman ancak Allah için vardır. Boynunda bir biat vardır. Buna vefa gösterir veya bunun üzerine ölür."* Ve sonra da yukarıdaki ayeti okudu.

Bu yüzden şöyle de denilmiştir: *"Kim Allah yoluna çıkarsa Allah'a biat etmiştir."* Yani, bu anlaşmadan önce vefasını göstermiştir.

Muhammed bin Kab El-Kurzî ve diğerleri şöyle der: *"Akabe Gecesinde Abdullah b. Revaha Peygamber'e sallallahu aleyhi ve sellem: 'Rabbin ve kendin için dilediğini şart koş' dedi. Allah'ın Rasûlü: 'Rabbim için, hiç bir şey ortak koşmadan sadece kendisine ibadet etmenizi şart koşuyorum. Kendim için de can ve malınızı nasıl koruyorsanız beni de öyle korumanızı şart koşuyorum" dedi. Ensar: 'Peki bu dediklerini yaparsak bize ne var?' diye sordular. Peygamber: 'Cennet!' dedi. Bunun üzerine: 'Alışveriş kazançlı! Bunu ne bozarız, ne de bozulmasını isteriz' dediler. Bunun üzerine "Allah müminlerden canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın almıştır…" ayeti indi."*

Bu, Allah ile aramızdaki biatın realitesidir. Sadık bir müminin bundan gafil olup, inkâr etmesi ise mümkün değildir. Bilakis bu maddelere yalnızca vefa göstermesi, sahibi ile olan anlaşmayı tamamlaması gerekir. O *subhanehu ve teâlâ* ahdine vefa gösteren sadık olan, söz verdiğini tam olarak yerine getirendir.

Şeyh Ebu Sa'd El Amili'nin "Hatta Tunfiku Mimma Tuhibbun" isimli makalesinden alınmıştır.

Özcan YILDIRIM, Tevhid Dergisi için çevirmiştir.

---

5. 9/Tevbe, 111

Yiğit İnan

İslam Şeriatı, Kamil Bir Şeriattır

Toplum, Allah'ı en güzel bir şekilde razı etmeyi bilen ve bu razı etme şeklini insanlığa öğreten Rasûlullah'ın yapmış olduğu amelleri bir kenara bırakarak lisanı halleriyle 'Allah öyle razı edilmez böyle razı edilir' dercesine bir bidat yarışına girmişlerdir

Rabbi'miz izin verirse bu ay menhec notları köşemizde Ehli Sünnet ve'l Cemaat'in menhecinin en büyük esaslarından biri olan **'İslam şeriatı kâmil bir şeriattır'** esasını izah etmeye çalışacağız.

Herkesin malumudur ki geçtiğimiz Ramazan ayı Müslümanlar için fırsat ayıydı. Allah *subhanehu ve teâlâ* bu ay vesilesi ile Müslümanlara bütün bir senenin günahlarından kurtulma fırsatı vermiştir. Bu da Rabbi'mizin çok geniş olan merhametinin bir tecellisidir. Ramazan ayı fırsat ayı olmakla beraber, maalesef bugün içinde yaşadığımız coğrafyada en fazla bidatin icra edildiği aylardandır. Toplum, Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* en güzel bir şekilde razı etmeyi bilen ve bu razı etme şeklini insanlığa öğreten Rasûlullah'ın yapmış olduğu amelleri bir kenara bırakarak, lisanı halleriyle 'Allah öyle razı edilmez böyle razı edilir' dercesine bir bidat yarışına girmişlerdir. Hâlbuki Allah ve Rasûlü bu dine bir eklemenin artık söz konusu olmayacağını bizlere bildirmiştir. İşte bizler de bu gerçeği hatırlatmak kastı ile bu köşemizde bu konuya yer verme ihtiyacı duyduk. Söylemiş olduğumuz doğrular Allah *subhanehu ve teâlâ* ve O'nun Rasûlü'ne ait olup yanlış ve hatalar ise şeytandan ve günahkâr nefsimizden kaynaklanmaktadır. Allah *subhanehu ve teâlâ* bizleri doğruya ve hayra isabet eden kullarından eylesin.

Allah *subhanehu ve teâlâ* Kur'an-ı Kerim'de Müslümanlara bir nimet olarak şöyle buyuruyor;

"Bugün sizin için dininizi tamamladım." [1]

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dinini tamamlamış olması iki manaya gelmektedir:

Birincisi: Dinin tam kemale ulaşması ile beraber en üstün dinin İslam dini olması.

İkincisi: Bundan sonra bu dinde bir yeniliğin olmaması veya dine herhangi bir eklemenin ve dinden herhangi birşey çıkarmanın yapılamaması.

İmam Buhari, Tarık bin Şihab'ın şöyle dediğini rivayet eder:

"Yahudilerden bir adam Ömer İbnu'l Hattab'a şöyle dedi: 'Ey müminlerin emiri; 'Bugün sizin için dininizi kemale erdirdim ve üzerinizdeki nimetimi tamamladım' ayeti bize indirilmiş olsaydı, o günü biz bayram edinirdik.' Ömer şöyle

1. 5/Maide, 3

dedi: 'Bu ayetin indiği günü biliyorum. Cuma gününe denk gelen Arefe günü indi.' "

Maalesef o gün bir yahudinin bile gıpta ettiği, ifade ettiği manayı anladığı gibi bugün Müslümanlar bu ayetin ifade ettiği manayı anlamak bir yana Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bu dini tamamlamasının nasıl bir nimet olduğunu idrak edememişlerdir. Şüphesiz bu nimet öyle bir nimet ki, Allah *subhanehu ve teâlâ* sadece bu ümmete lütfetmiştir. Diğer semavi dinlere baktığımızda bunu görmek mümkün değildir. Bugün Hristiyanlığın temel olarak kabul ettiği İncil, dörtbin tane el yazması İncil arasından seçilen dört İncil'dir. İşte Allah'ın bizlere bahşettiği en büyük nimet budur. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dini tamamlamış olması, bizi kimsenin aklına, heva ve hevesine muhtaç bırakmaması anlamına gelir. Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamdolsun ki O, *subhanehu ve teâlâ* dini kimsenin tekeline bırakmamıştır. Şayet bu dini insanların aklına bırakmış olsaydı ortaya dörtbin tane farklı dinin çıkması kaçınılmaz olurdu. Çünkü her insanın akli seviyesi, fıtratı, yetiştiği ortam, aldığı eğitim ve kültür seviyesi farklıdır. Ama yarattığını en güzel şekilde bilen Allah *subhanehu ve teâlâ* dini kimsenin eline bırakmayıp tamama erdirmiştir. Müslümanların bu ayete bu perspektiften bakmaları gerekmektedir. Aksi taktirde Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* tamamladığı dine, ekleme yapmaları veya dinden işlerine gelmeyen hususları çıkarmaları kaçınılmaz olacaktır.

İslam Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* tamama erdirdiği bir dindir. Önümüzde dolu olan bir bardak var. Bardağı dolduran kişi diyor ki; *'Ben bu bardağı doldurdum. Sen bu bardağa su ekleme.'* Biz buna rağmen bu bardağa su ekliyorsak; ya biz bu bardağı dolduran kişinin bu bardağı doldurduğuna inanmıyoruz ya da bu şahıs bizim pek de kaale aldığımız bir şahıs değildir. İşte Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bu ayetine rağmen bu dine bir şey ekleme yarışında olanlar, lisanı halleriyle bu konumdadırlar. Ya Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bu dini tamamladığına inanmıyorlar; ya da Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* sözü onlar için bir şey ifade etmiyor demektir.

O halde Müslümanlar olarak bizlerin aşağılık kompleksinden kurtulmamız gerekmektedir. Bizler Allah'ın nimeti sayesinde tamamlanmış olan bir dinin, ne Aristo'nun ne de başkasının mantıksız mantık kurallarına göre şekillenmiş, tamamen ilahi olan bir dinin mensuplarıyız. Müslümanlar kurtuluşu, daha tamamlanmamış olan, eksik beşer aklının ürünü olup, dünün doğrularının bugün yanlış olarak addedildiği dinlerde aramamaları gerekmektedir.

Ehli Sünnet'i diğer fırkalardan ayıran en temel özelliği Kur'an'ı ve sünneti selefin anlayışı üzerine anlamalarıdır. Buradan hareketle selefin yukarıda zikredilen ayetten ne anladığına bakabiliriz. İmam Malik *rahimehullah* şöyle demektedir; *'Kim İslam dininde olmayan bir şey çıkarır ve bunun güzel bir amel olduğunu iddia ederse; bu hareketiyle Rasûlullah'ın kendisine gönderilen risalete ihanet ettiğini iddia etmiş olur.'* Yani dinden olmayan birşeyi dine dahil etme çabası içerisinde olan insanlar aynı zamanda şunu iddia etmişlerdir; *'Allah dini tamamladığını söylüyor ama Rasûlullah bize dini eksik ulaştırdı.'* Subhanallah… Bu ne büyük bir iftiradır. Demek ki bidat meselesi hafife alınacak bir mesele olmayıp ciddi boyutlara varan, dini yavaş yavaş kemiren bir meseledir. Çünkü bidat ekleyen veya işleyen kişi şunları iddia etmektedir;

- *'Rasûlullah dini tam bir şekilde bize ulaştırmadı.'*
- *'Allah subhanehu ve teâlâ dini kemale erdirmemiştir.'*
- *'Ben bu dini Rasulullah ve sahabesinden daha iyi yaşarım.'*
- *'Rasûlullah ve sahabesi dini benim anladığım gibi anlamadılar. Onların yapamadıklarını ben buldum.'*
- *'Sahabe kutlu doğum haftası diye bir organizasyon neden düşünemedi. Rasûlullah'a bu kadar mı değer veriyorlar.'*
- *'Sahabe Regaip kandilini bilmiyordu.'* vs. vs.

Lisanı hal sonucu ortaya çıkan bu iddiaların tümü, insanın kanını donduran türden iddialardır. Demek ki bidat meselesi, içerisinde ciddi tehlikeleri barındıran önemli bir meseledir.

Bidatin en büyük tehlikelerinden birisi de şudur; bidat işleyen veya bidat ihdas eden kişinin tevbe etmesi çok zordur. Yani bu, geri dönüşü zor olan habis bir ameldir. Çünkü bidati işleyen veya ihdas eden kişi yapmış olduğu veya çıkarmış olduğu şeyin güzel olduğuna inanıp bunun dinden olduğunu iddia eden kimsedir.

Böyle bir kişinin de hatasını anlayıp geri dönüş yapması Rabbi'mizin dilemesi müstesna çok zordur. Mesela içki içen veya zina yapan bir kimsenin tevbe etmesi beklenebilir. Çünkü bu amellerin haramlığı herkes tarafından aşikârdır. Ama bidat böyle değildir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor;

"Ey Peygamber! Rabbinden sana indirileni tebliğ et. Şayet tebliğ etmezsen Allah'ın elçiliğini yerine getirmiş olmazsın." [2]

İmam Buhari Aişe'nin *radıyallahu anha* şöyle dediğini rivayet ediyor; *"Rasûlullah'ın vahiyden bir şey gizlediğini söyleyene asla inanma. Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor…"* deyip yukarıda zikrettiğimiz ayeti kerimeyi okuyor. Biz Müslümanlar olarak Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* risaleti tam bir şekilde yerine getirip, dini en ince ayrıntısına kadar bizlere tebliğ ettiğine iman etmek zorundayız. Lakin kendini İslam'a nispet eden tasavvufi topluluklarda bu esasa muhalif şeylere rastlamak mümkündür. Bir takım şeyleri Rasûlullah'ın herkese söylemeyip sadece seçkin sahabelerine söylediği tarzda olaylara ve iddialara bu cenahta sıklıkla rastlayabiliriz. Mesela tarikat fikri, Rasûlullah'ın mağarada sadece Ebu Bekir'e *radıyallahu anh* söylediği; Ebu Bekir'in de *radıyallahu anh* sadece faziletli gördüğü kimselere söylediği bir fikir olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu gibi iddialar hep bu kesim tarafından dillendirilmektedir. Ancak yukarıda da dediğimiz gibi bu anlayışa sahip olan insanların, Rasûlullah'ın tebliğ görevine ihanet ettiğini söyleyen insanlardan farkları yoktur. Rasûlullah'ın dinden olan birşeyi birisine tebliğ edip, başka birisine tebliğ etmemesi gibi bir şey mümkün değildir. Bu Rasûlullah'a atılmış çirkin bir iftiradan başka bir şey değildir.

İslam'ın tam ve eksiksiz olması, neshedilmiş başka dinlere veya beşeri sistemlerin kanun ve kurallarına ihtiyacının bulunmadığı anlamına gelir. Rasûlullah ve sahabesi, onlardan sonra gelen en hayırlı üç nesil, onlardan sonra da diğer Müslümanlar on dört asır boyunca dünyanın dörtte birini bu şeriat ile yönettiler ve girdikleri her yerde oranın halkı Müslümanlardan memnun vaziyetteydiler. Neden? Çünkü Müslümanların elindeki şeriat beşer aklına dayanan bir şeriat değildi. Aksine tamamen Allah'tan gelen bir şeriattı. Allah *subhanehu ve teâlâ* kulları yaratan olduğu gibi, onların hayatı için en uygun kanunları da belirleyecek olan yine O'dur. Çünkü yaratan yarattığı varlıkların neye ihtiyaç duyduğunu, hangi kuralların onun fıtratına uygun olduğunu en iyi bilendir. Yaratılmış olan varlıkların diğer yaratılmışların hayatı hakkında söz sahibi olması ise fesattan başka bir şey getirmeyecektir. Bunun en güzel örneğine günümüzde şahit olmaktayız. Beş yüz elli yaratılmış olan insan topluluğu, yetmiş küsür milyon insanın hayatı hakkında söz sahibi olmaya çalışmaktadır. Ama daha birbirlerine bile söz geçiremeyen bu beş yüz elli yaratığın, bu kadar insanın hayatına ve fıtratına en uygun hükümleri çıkarmaları gibi bir şey mümkün değildir. Ama yarattığının fıtratını en ince ayrıntısına kadar bilen Allah *subhanehu ve teâlâ* şüphesiz ki onun için en uygun hükmü indirmiş olduğu kitabında ortaya koymuştur. Nitekim Allah *subhanehu ve teâlâ* bu gerçeği şu şekilde ifade etmiştir;

"Yoksa onlar cahiliyenin hükmünü mü istiyorlar? İyi anlayan bir topluma göre hükmü Allah'tan daha güzel olan kim vardır?" [3]

O Allah ki yeri, göğü ve ikisi arasındakileri kimsenin eleştiremeyeceği güzellikte yaratmıştır. Allah'ın kanunlarını hiçe sayıp kendi yanlarından kanunlar çıkaran insanların bir kere olsun güneşin konumunun düzeltilmesi, yıldızların durumunun iyileştirilmesi hakkında konuştuğunu göremezsiniz. *'Bu gökyüzü tepemizde çok tehlikeli duruyor, üstümüze düşebilir. Bir kolon atmak lazım', 'Yıldızlara bir halat mı atsak ne yapsak acaba?'* diyerek endişe ettiklerine rastlayamazsınız. Çünkü düzen veren öyle güzel düzen vermiş ki, kimse dönüp bakmıyor bile. İşte Allah *subhanehu ve teâlâ* bu cansız cisimlere böyle eşsiz bir düzen vermiştir. Cansız varlıklara eşsiz düzen veren Allah *subhanehu ve teâlâ* elbette ki insanların yaşantıları içinde en uygun olan hükümleri verecek olandır. İnsanı eşsiz bir şekilde yaratan Allah *subhanehu ve teâlâ* onun hayatı içinde eşsiz kanunlar belirlemiştir. Nitekim Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor;

"Yaratmak ta emretmekt e yalnız O'na aittir. Alemlerin Rabbi olan Allah'ın şanı ne yücedir!" [4]

---

2. *5/Maide, 67*
3. *5/Maide, 50*
4. *7/A'raf, 54*

Kerem Çağlar

"Akıbet Müttakilerindir" (28/Kasas, 83)

Uzun ve çetin hayat yolculuğunda istikbal endişesi taşıyan herkes hangi gemide olduğunu, bulunduğu geminin izlediği rotayı, kaptanının kim, hedefinin hangi menzil olduğunu bilmelidir.

"...O günleri biz insanlar arasında döndürür dururuz (Zaferi bazen bir topluma bazen öteki topluma nasib ederiz)." [1]

Dünya hayatı tüm insanlar için inişli ve çıkışlı, uzun ve çetin bir yürüyüşten ibarettir. Zaman, emrolunduğu gibi hızla akıp gitmekte. Herkes inancı, emeli ve ideali için sürekli olarak yol almakta. Böyle bir yola çıkmadan evvel bir arayış sürecinden de geçmektedir insan. Bu arayış kimi insanlar için çok uzun yıllar sürebilmektedir.

Kendileri için ulaşılması gereken hedefler olarak belirledikleri emellere ulaşma gayretleri, çoğu zaman hüsranla neticelenmektedir. Bu arayış ve yürüyüş sürecinde hedeflerine ulaşabilenler olduğu kadar, bütün gayretlerine rağmen amaçlarına ulaşamayanlar daha fazladır. Bu yürüyüşte muvaffakiyet ve galibiyet gibi başarısızlık ve yenilgi de muhtemel sonuçlardır.

Başarısızlık ve yenilgi belirtisi, muvaffakiyet ve galibiyete götürecek unsurlardan mahrum olmakla beraber başarısızlığın ve yenilginin sebeblerinden de kaçınmamaktır.

İşinin ehli, tecrübeli ve bilgili bir kaptanın yönetimindeki sağlam ve eksiksiz bir geminin daha önceden belirlenmiş rotasını takip etmesi halinde, ulaşmayı hedeflediği limana varmaması için zahirde engelleyici başka bir neden bulunmamaktadır.

Aynı müsbet kanaatleri, teknik aksamı bozuk veya eksik olan bir başka gemi için öngörmek mümkün değildir. Üzerinde kaptan kıyafeti bulunan liyakatsız insanların yönetimindeki böyle bir geminin rotasını da, artık farklı yönlerden esecek kuvvetli rüzgarlar belirleyecektir. O andan itibaren hallolunması gereken problem, içindekilerle beraber geminin güvenli bir limana ulaşıp ulaşamaması problemidir.

Bunun gibi can sıkıcı bir durumla karşılaşmamak için herkesin hangi gemide bulunduğuna dikkat etmesi zaruridir. İçinde bulunduğumuz gemi, hangi limana doğru, kimin kaptanlığında ve hangi rotada seyrediyor? Asıl mühim olan budur. Asıl maksat, bu uzun yolculukta gemiyi bir buzdağı heyulasına çarptırmadan, rotayı başka yönlere kırdırmayıp emrolunan doğru istikamette yol alarak ulaşılması gereken limana, sahil-i selamete varabilmektir.

Çünkü bu yolculuk sonuç itibariyle geri dönüşü olmayacak bir menzile ulaştıracaktır insanı. Esas olan bu seyir çizgisinde ara sonuçlara takılmadan asıl hedefe kararlılıkla yönelebilmektir.

Ara Sonuçlar

Bir Müslüman için mücadele safhalarındaki ara sonuçlar, zahiren ve etkileri itibariyle genellikle tatsız şeylerdir. Herkesin zihninde bir istikbal tasavvuru vardır. Bu tasavvurda, hem ferd hem de topluluk olarak harika şeyler düşünülür. İnsan fıtri olarak yenilgi, başarısızlık, acizi-

1. 3/Al-i İmran, 140

yet, mahrumiyet ve çaresizlik gibi menfi halleri kendisine yakıştırmaz. Hiç kimsenin hayallerinde ve hülyalarında böyle nahoş şeyler olmaz. Ancak yüksek düzeyli bu iyimserlik ve naiflik halinin gerçekleri değiştirmeye gücü yetmez.

"Andolsun ki biraz korku ve açlık; mallardan, canlardan ve ürünlerden biraz azaltma(fakirlik) ile deneriz. (Ey Peygamber) Sabredenleri müjdele!" [2]

Merhametlilerin en merhametlisi olan Allah *subhanehu ve teâlâ* sabredenlerin müjdelenmesini emrediyor. Müjdelenmek için mağlubiyette veya başarısızlıkta güzel bir sabırla sabretmek gerekiyor. Müjdelenene kadar metanetle ve güzel bir şekilde sabretmekte ise herkes başarılı olamıyor. İnsanların ekseriyeti sabretmeden müjdelenmeyi istiyor, bekliyor. Sabr-ı cemil ile sabredilmesi gereken bir takım müsibetlerle karşılaşmadan müjdelenmenin hayalini kurup, hesabını yapmak Sünnetullah'a da aykırıdır.

İnsanların tevhid akıdesini fert fert ve fevc fevc terketmekte olduğu günümüzde, muvahhid olarak akıntının tersine doğru yol almaya çalışmak; beraberinde bir çok sıkıntı ve musibetleri de barındırır.

Peygamberlerin örnekliğine baktığımızda hepsinin ara sonuçlara takılmadan asıl maksada yönelerek davetlerini kararlılıkla sürdürdüklerinin görüyoruz.

Onlar nasıl bir galibiyetin peşindelerdi? Yenilgiyi nasıl yorumluyor, nasıl karşılıyorlardı? Yenilgiden *'herşey bitti'* sonuçunu çıkarıp, bulundukları yerde oturdular mı? Bela ve musibetleri başarısızlık ve yenilgi olarak mı gördüler? Yalnız bırakılmışlığı, terkedilmişliği ve kuşatılmışlığı davet ve cihadlarının önünde engel olarak mı gördüler?

Peygamberler tevhid davası mücadelesinin dünyevi sonuçlarını asla bu şekilde değerlendirmediler. Davetleri akabete uğratılmaya çalışıldı, cihad ederken yenildikleri oldu, davet yolunda çilenin, acının, hüznün her türlüsüne maruz kaldılar, yurtlarından sürüldüler... Davet sürecinde ara sonuçlar olarak gördükleri bu musibetler sadece onların kararlılığını, azmini, tesbih, tevbe ve tazarrularını arttırmaya vesile oldu. Galibiyet ve muvaffakiyette olduğu gibi yenilgi ve başarısızlıkta da Allah'a daha çok yaklaştılar. İnsanlığa örnek ve önderlikteki konumları daha da perçinlendi.

Ara Sonuçların Toplamında Ortaya Çıkan Manzara

"...Kim Allah yolunda savaşır da öldürülür ise veya galib gelirse biz ona yakında büyük bir mükafaat vereceğiz." [3]

Hayat boyu sürdürülecek bir mücadelenin dünyevi sonuçları galibiyet ya da mağlubiyet olarak öne çıkmıyor. Allah *subhanehu ve teâlâ* bizim için *'rıza ve hoşnutluğu'* ile *'büyük bir mükafatı'* öncelikli hedef olarak göstermektedir. Bu durumda Peygamberlerin olduğu gibi hüzün, y'es, yılgınlık, istikbal endişesi şeklinde ortaya çıkabilecek ara sonuçlar, Müslümanın yürüyüşüne asla mani olmamalıdır.

Her açıdan insanlara örnek olmaları hasebiyle vahiyle desteklenen Peygamberler de zayıf ve yenik düşebiliyorlardı. Nuh'un *aleyhisselam* dokuzyüzelli yıllık tevhid mücadelesinin sonlarında çok çarpıcı manzaralar görüyoruz.

İlkin kavminin yalanlama ve yıldırma faaliyetleri karşısında Allah'a tazarruda bulunarak *"...Yenildim, yardım et!..."* [4]

diye yalvarmaktadır. Kavminden gelen tüm tepki ve baskılara dokuzyüzelli sene dayandıktan sonra ortaya koyduğu tavırla mücadelede yeni bir dönemin kapısını aralıyor. Bunun akabinde büyük bir azimle yapmakla emrolunduğu geminin inşasına başlıyor.

Yenilgi olarak ortaya çıkan bir ara sonucun akabinde gelen zaferi görüyoruz. Tufan ile yeryüzü bütün müşriklerden ve şirk unsurlarından temizlenmiş oldu. Yeryüzünün iktidarı gemiye binen birkaç muvahhidin temiz ellerine teslim edildi.

Yenilginin acı ve hüznü ile beliren yeniden ihya çabası... Hiçbir ara sonuça takılmadan kurtuluş gemisinin yapımı...

"Andolsun ki biraz korku ve açlık; mallardan, canlardan ve ürünlerden biraz azaltma (fakirlik) ile deneriz. (Ey Peygamber) Sabredenleri müjdele!"
(2/Bakara, 155)

2. *2/Bakara, 155*

3. *4/Nisa, 74*
4. *54/Kamer, 10*

Bir Peygamberin *"Ben yenildim!"* diye Rabbine itirafta bulunduğu halde yeşeren umutlar ve açılan ufuklar...

Nuh'un *aleyhisselam* örneğinin benzerini başta Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem* olmak üzere diğer tüm Peygamberlerde de görmekteyiz.

Musa'nın *aleyhisselam* çektiği eziyetler, İsa'nın *aleyhisselam* çilesi, Zekeriyya *aleyhisselam* ve oğlu Yahya'nın *aleyhisselam* terkedilmişlik ve yalnız bırakılmışlıktan sonraki şehadetleri, Efendimiz'in *sallallahu aleyhi ve sellem* Mekke'deki zayıflığı, çaresizliği, kan ve ıstırap içerisinde bırakılmışlığı...

Tüm bunlarla beraber ortaya çıkan manzara bizlere irademizi yenilememizi, azmimizi bilememizi, Allah'a verdiğimiz sözün gereğini yerine getirmedeki kararlılığımızı güçlendirmemizin zaruretini hatırlatmaktadır.

Galibiyetin mi, yenilginin mi gerçek anlamda hayırlara gebe olduğu bilinemez. Peygamberlerin *sallallahu aleyhi ve sellem* örnekliğindeki manzaraya baktığımızda yenilgideki metanetin, galibiyetteki rehavetten evla olduğu anlaşılıyor. Ancak mağlubiyetin dirilişe, inşaa, ıslaha, istikamete, netliğe, kaliteye, ihlasa, sadakate, tutarlılığa ve kararlılığa dönüşmesi kaydıyla!

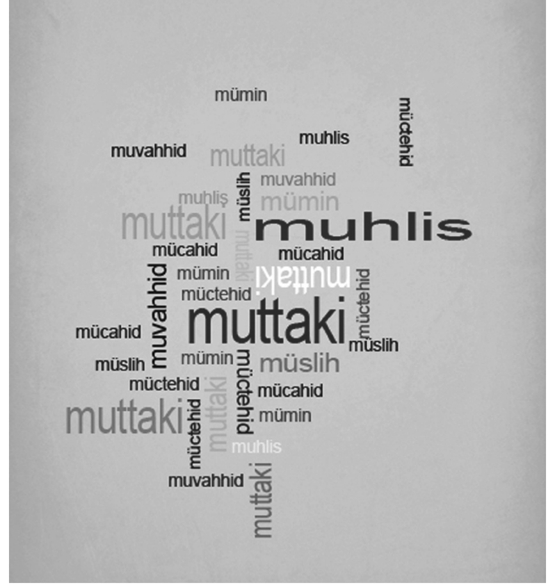
Uzun ve çetin hayat yolculuğunda istikbal endişesi taşıyan herkes hangi gemide olduğunu, bulunduğu geminin izlediği rotayı, kaptanının kim, hedefinin hangi menzil olduğunu bilmelidir.

Bunları bilmelidir ki, kendisini Nuh'un *aleyhisselam* Sefinetu'n Necat-ı(Kurtuluş gemisi) gibi gerçek anlamda kurtuluşa, özgürlüğe ve zafere götüreceğini umduğu gemi, geri dönüşü mümkün olmayan tehlikeli ve sığ sularda karaya oturmasın.

Bunları bilmelidir ki gerçek anlamda galibiyetin ve mağlubiyetin hangi nedenlere bağlı olarak ortaya çıktığını anlayabilsin.

Bunları bilmelidir ki hakikatte kimin galip kimin mağlup olduğu hususunda net bir fikir edinebilsin.

Gerçek anlamda galip ve mağlup kimdir? Şu soruların cevabını vermekle başlayabiliriz.

Adem mi *aleyhisselam*, İblis mi? Kabil mi, Habil mi? Muvahhidleri ateş dolu hendeklere atan hendekçi yahudi Zu-Nuvas ve adamları mı, akideleri uğrunda ölümsüzleşen Ashab-ı Uhdud mu?

Şirkten yüz çevirip Allah'a firar eden Ashab-ı Kehf mi, ihtişamlı Roma'nın imparatoru ve avanesi mi? Haset ve hainliğin esir aldığı kardeşler mi, zindanın dehşetengiz dehlizlerinin karanlığındaki Peygamber mi? Mekke şirk devleti mi, Tevhid davetine tek başına başlayan Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* mi?

Peki, potansiyel olarak nihai zafer ve galibiyete en yakın olduğuna inandığımız bir Müslüman mı, yoksa yeryüzünün neredeyse her metrekaresini gözetleme, takip ve dinleme imkanına sahip oldukları düşünülen, adı '*süper*' olan korku imparatorlukları mı?

Bu soruların cevabı ara sonuçlara takılmadan verildiği taktirde gerçek manzara da böylece ortaya çıkmış olacaktır.

"Allah size yardım ederse, artık size galip gelecek yoktur." [5]

Akıbet; muvahhid, mümin, muhlis, müslih, mücahid, müctehid ve muttaki olanlarındır.

5. *3/Al-i İmran, 160*

MAHİ

Elinizdekinin Kıymetini Bilin

Söylenilen, hararetle savunulan inancın samimiyeti, uygulamada ortaya çıkar. Bugün kendi çocuğunu ihmal ederek, başkalarının çocuklarını İslam yapmaya çalışanlar hezimete uğrayacaklardır.

Bir çok şeye sahibiz. Mal, makam, para, eş, çocuk… Bunlar arasında en çok değer verilen meta kişiden kişiye göre değişir. Kimi malı önceler, kimi makamını… Kimi eş ya da evladını… Her ne kadar eş ve evladı önemseyenler pek az olsa da elhamdülillah varlar ve i'rabta en güzel yerlerini almışlar. Ancak maalesef ehlini önemsemeyenler, onların istek, ilgi ve ihtiyaçlarına cevap vermeyenler çoğunluğu oluşturuyorlar.

İslam'la alakası olmayan kişilerin eş ve çocuklarına bakış açılarındaki değerin, sıfırın altında olması çok şaşılacak bir durum değil. Zira adam selametteİslam) değil ki, selamet versin. Emniyetli bir limana sığınmamış ki, eman olsun, güven olsun.

Biz, kendini İslam'a nispet eden ailelerde gördüğümüz ve gördüklerimizin bizi son derece üzdüğü eksikliklerden bahsetmeye çalışacağız. İslam olmayanlar şöyle bir kenara dursun.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bir nimetidir eş ve çocuk. Ve bir takım haklar vermiştir Allah onlara. Sorumlusu, evin reisi Rasûl'ün *sallallahu aleyhi ve sellem* ifadesi ile çobanı, bu hakları yerine getirmekle mükelleftir. Kulluğunun bir parçasıdır bu mükellefiyetleri yerine getirmek. Yerine getirilmeyişi, tıpkı diğer emirler göz ardı edildiğinde karşılaşılan ikaz, ikab ve hüsrana sebep olur.

Bu sorumlulukları bilmeyen yoktur. Sorun, bilinenlerin pratiğe yansımamasındadır. Bu yansımayışın farklı farklı sebepleri vardır. Biz bir kaçını zikredeceğiz.

Çalışmayan baba yoktur. İşi olmayanlar da evinin geçimi için iş ararlar. Gecesini gündüzüne katar babalar, harıl harıl çalışırlar. Öyle yoğundurlar ki, dinlenmeye dahi vakit bulamazlar.

Tabi dinlenmeye vakit bulamayan adam, ehli ile ilgilenmeye vakit bulabilir mi?

Oldu ki çocuk ilgi istedi, bahane ile babasına bir soru soracak oldu. Cevap vermeye dahi hali yoktur babanın yorgunluktan. Ya annesine transfer eder yavrucağı ya da başından savar.

Bir çok çocuk, babasını göremez. Zira babası işten eve geldiğinde, yavrucak onun hayali ile çoktan uykuya dalmıştır. Sevgi ihtiyacı, aklına takılan soruların cevaplanması hep ertesi güne kalmıştır.

Bazı babaların, pazarı dahi yoktur. Çok çalışmalıdırlar. "*Parka gidelim mi?*" sorusunun cevabı hep "*sonra gideriz çok işim var*" olur. Beraber oyun oynamak, yalnızca çocuğun hayallerinde vardır.

"*Nankörlük etmeyin canım. Adam yavrularına rızık temin etmek için gecesini gündüzüne katmış çalışıyor, yine de yaranamıyor.*" derseniz, deriz ki; Yavrusunun midesi için çalıştığı kadar, ruhu için de çalışıyor mu babamız?

İlgi bekleyen çocuk kitabın bitmesini, babanın dinlenme vaktinin gelmesini bekler. Ama bu bekleyiş de boşunadır. Çünkü baba dinlenmek için sessiz bir ortamı aramakta, çocukları yanından uzaklaştırmaktadır.

Çocuğun bedenini ekmek büyütecek. Bu doğru. Peki ruhu da mı unlu mamullerle, bakliyatla büyüyecek? Yoksa o tertemiz ruhu babasının ilgi, şefkat ve merhameti mi geliştirecek? Bir çocuk yetiştirmek istiyorsanız bedenine nasıl bakıyorsanız, ruhuna da duygularına da zihinsel gelişimine de aynı şekilde itina göstermelisiniz. Hatta daha fazla özen göstermelisiniz. Çünkü insanı insan yapan, hem Allah katında hem insanlar yanında değer kazandıran şekli şemali sureti değil, kişiliğidir...

Her insanın bir iş ve arkadaş çevresi vardır. Kimileri bu sosyal çevre ile ilişkilerini ayarlayamazlar. Ya hiçbir yere gitmez, kendilerini internet veya televizyona adarlar; ya da eve sadece yemek yemek için uğrayıp, ahbaplarının yanından gelmezler. Gelemezler.

İslami camiada olanlar da eve pek uğrayamazlar ama iddialarına göre onların durumları farklıdır. Onların boş ve faydasız birliktelikleri yoktur. Onlar her oturumu İslam ve sorunları ile açar kapatırlar. Tek dertleri İslam'ın yeryüzü hakimiyetidir. Bunun için evlerinden misafir eksik olmaz ya da hep bir yerlerde misafirliktedirler. Beraber oldukları insanlarla, sabahlara kadar İslam'a dair konuşurlar. Bu arada misafire ikram da lazım. Evin hanımı arı gibi çalışır. Yemekler, ardından çay ve meyve, gecenin ilerleyen saatlerinde uykular kaçsın diye içilen kahve… Konular uzadıkça uzar. İçeride kaç devlet yıkılır, kaç devlet kurulur hesabı bilinmez ama dışarıda da hesaplaşanlar vardır birbiriyle bu arada. Misafirlerin çocukları birbirlerini yerler. Dövüşen, didişen, birbirini ısırıp ağlaşan, geceyi annelere zehir eden çocuklar... Saat ilerledikçe uykusuzluktan hırçınlıkları arttıkça artan, artık anneye saldıran çocuklar… Onları uyutmak için can çekişen, habire kalkması için eşine haber gönderip olumsuz yanıt alan ya da hiç haber alamayan kadınlar ise zaten hep gariban… Artık tahammülleri kalmaz çocukların. Her biri bir köşede sızıverir. Bu sefer annecağız, aman çok su içtiler altlarını ıslatmasınlar diye diken üstündedir...

Evin hanımı ise artık bitmiştir. Sabahtan maraton başlamış, yemekler hazırlanmış, misafirlerin yiyip içmesi ile mutfak afet yeri halini almıştır… Çocuk gürültüsünden kafalar kazan gibi olmuş, ilerleyen saatlerde sessizliğin hakim olması ile yorgun kadınlar uykudan başka bir şey düşünemez olmuştur… Babalar ise bu olanlardan tamamen habersiz, ilgisiz, kalkmaya niyetsiz, oturmaktadırlar. Yine haksızlık ettiğimizi mi düşünüyorsunuz. "*Adam tek gitmemiş, çoluk çocuğunu da beraberinde götürmüş*" derseniz asıl haksızlığı siz yapmış olursunuz... Bu oturumlar o kadar sık tekrarlanır ki, aile kavgalarına dahi neden olur.

Bazen tek de katılırlar babalar bu oturumla-

ra. İşten çıkar çıkmaz giderler davet edildikleri yere. Eve geç gelmek şöyle bir kenara dursun hanımı haberdar dahi etmezler kimi zaman. Zavallı kadın acaba başına bir iş mi geldi diye üzülür durur. Eve gelince adam "*Nerde kaldın bey?*" diyen kadın, "*Sana hesap mı vereceğim?*" denilerek susturulur. Ya da makul bir açıklamayla savuşturulur.

Misafir olmadığı ya da olunmadığı günler de bundan pek farklı değildir erkeğin ailesine ilgisizliği. Bu sefer de kitaplara gömülür eş… Okumalıdır. Ve onun konsantrasyonunu kimse, hele çocuk hiç bozmamalıdır.

İlgi bekleyen çocuk kitabın bitmesini, babanın dinlenme vaktinin gelmesini bekler. Ama bu bekleyiş de boşunadır. Çünkü baba dinlenmek için sessiz bir ortamı aramakta, çocukları yanından uzaklaştırmaktadır.

Yavrucak sürekli anne ile bir aradadır. Anne kimi döver kimi sever. Tüm yük onda olduğu için artık sabrı kalmamıştır. Bu nedenle otoritesi zayıflar ve tek başına terbiye edemez çocuğunu. Daha fazla uzatmayalım. Vakıa resmedildiğinden daha vahim, örnekler ise kesinlikle verilenden çok daha fazla…

Şimdi de bu gruba soralım:

Arzulanan İslam devleti, yalnız erkeklerin yaşadığı bir devlet mi acaba? Kadına ve çocuğa yer yok mu bu devlette?

Neden mi?

Çünkü siz bu devleti kurma aşamasındaki uygulamalarınızla çoktan kadınların sinirleri laçkalaşmış, bedenleri hastalanmış; çocuklarınız ilgisizlikten, sevgisizlikten sağlıklı gelişememiş, kendini ifade etmekten yoksun, manevi hastalıkları olan bireyler haline gelmiş olacaklardır.

Söylenilen, hararetle savunulan inancın samimiyeti, uygulamada ortaya çıkar. Bugün kendi çocuğunu ihmal ederek, başkalarının çocuklarını İslam yapmaya çalışanlar hezimete uğrayacaklardır. Zira dışarıdakinin hidayetine vesile olacağım derken ihmal ettiği, ne sevgisini ne ilgisini sözüm ona yoğunluktan gösteremediği çocuğunun dalaletine sebebiyet verecektir

bu tutum. Ya da dediğimiz gibi sevgi eksikliği olan, kimseyi sevemeyen, kalbinde hakim duygu kıskançlık, inat, bencillik olan, güvensiz bireyler yetişecektir. Baba ile sağlıklı diyalog kuramayan çocuk, sevgiyi ilgiyi hep başka yerlerde arayacaktır. Hayatında düzen, disiplin, kural olamayacaktır. Çünkü çocuk bunları kendinden öğreneceği babasıyla hiç zaman geçirmemiştir.

Yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten öncelikle korumamız gereken kendi ehlimizdir.

Yavrunuz elinizden kayıp gittiğinde ise, her şey için artık çok geçtir.

İlgi, sevgi deyince öyle korkutmasın bu kavramlar sizi. Saatlerinizi verin demiyoruz. Nitelikli beraberlikler yaşayın, onlarla öyle bir ilişki kurun ki sevildiklerini, değerli olduklarını hissettirin. Sizinle olmaktan zevk alsınlar ve siz de aynı hisleri yaşadığınızı ona belli edin. Oyun oynayın, kısa bir hikaye anlatın, okuduğunuz kitaptan bir paragrafı anlamasa dahi paylaşın, ona küçük bir yazı okutun, size hizmet etmesini talep edin, küçük sorumluluklarını yerine getirirken ona yardımcı olun, beraber boyama yapın, ev ihtiyaçlarını beraber karşılayın, iş yerinize götürün… Yanında bulunamasanız da bir not, bir hediye, küçük bir sürprizle ya da arayarak gönüllerini alın. Yaptıklarını değerlendirin, övün, destekleyin… Tüm bunlar samimiyetle

yapılırsa, süresi kısa da olsa etkili olacaktır inanın.

Bir çok anne baba çocuklarının fıtri özelliklerinin, ahlaki yapılarının, yetenek ve kabiliyetlerinin farkında dahi değiller. Ya da evladının kabiliyetlerinin farkına varıp da, onu yeteneğine uygun bir alana yönlendirmekte acizlik gösterirler. Oysa ki sahip olunan yeteneklerin açığa çıkarılması çocukta güvenin oluşmasına, çocuğun kendini iyi hissetmesine, sosyalleşmesine, kötü alışkanlıklardan uzak kalmasına sebep olacaktır. Tabi bunun öğrenilebilmesi için çocuk ile zaman geçirmek şarttır.

Bir gün yavru deve babasına sorar.

- Babacığım bizim boynumuz neden uzun?

- Evladım çölde, çok uzaklardaki tehlikeyi görebilmemiz için böyle yaratılmışız.

- Peki baba bizim neden hörgücümüz var?

- Çölde su yoktur. Biz susuz kalmayalım diye bu şekilde yaratılmışız.

- Eee... Toynaklarımız neden geniş?

- Yavrum bir tehlike olduğunda hızla koşabilmemiz için Allah geniş yaratmış.

- Ee baba biz süper yaratılmışız. Öyleyse bu hayvanat bahçesinde ne işimiz var?

Bu cümleler eleştiriye açık olmakla beraber hoşuma giden, şahsın hayatındaki düzen ve bu düzeni korumak için 'hayır' demesini bilmesi...

Bir gün karşınıza çıkıp kabiliyetleri doğrultusunda yetiştirmediğiniz, ona uygun ortamlar oluşturmadığınız için size sitem ederse yavrularınız şaşırmayın. Hadi sitemi geçtim, suçlanırsanız bu daha acı olur zannındayım.

Daha önemlisi çocukların ahlaki eksikliklerin tespit edilip, düzeltilmesidir. Yalan söyleyen, babasının cebinden para çalan, misafirlerin çantalarını karıştırıp birşeyler aşıran, aşırı kıskanç olan, arkadaşlarının arasını açmak için fitneler çıkaran, yaptığı hatalarda hep başkalarını suçlayan, inatçı, iki yüzlü, laf taşıyan, evin sırlarını ifşa eden çocuklar var… Aile çocuğu ile diyalog içerisinde olmasa onu nasıl tanıyacak? Bu hastalıklarına nasıl çözüm bulacak?

Ne mi yapmalıyız? Ez cümle, son cümle çocuklarımız ile zaman geçirip onları tanımaya çalışmalıyız. Hiç değilse haftada birkaç saatimizi onlara ayırmalıyız.

Son olarak benim gıpta ettiğim bir konuşmayı size aktarmak istiyorum

Misafirliğe gitmek için yeni tanıştığı arkadaşını arayan bir Müslüman'a karşıdaki adamın verdiği cevap çok anlamlı:

- Kardeşim hakkını helal et ama haftanın beş günü çalışıyorum ve eve yorgun geliyorum. Bir günümü sohbete bir günümü de ehlime ayırıyorum. İlle görüşmek istersen sohbet yaptığımız yere gel, dersten sonra sana biraz zaman ayırabilirim.

Bu cümleler eleştiriye açık olmakla beraber hoşuma giden, şahsın hayatındaki düzen ve bu düzeni korumak için 'hayır' demesini bilmesi. Ve en önemlisi konumuzla alakalı kısmı, evlatlarına zaman ayırabilmesi.

Ders alınması temennisiyle…

Müslüman Öldürmenin Tarifesi

Bu dönemde yürürlükte olan bir "katliam tarifesi" var: Hıristiyanların Müslüman öldürmesinin bedeli ödenmez. Müslümanların Hıristiyan öldürmesinin bedeli ödetilir.

Batman filminin galasında bir manyağın öldürdüğü on iki kişiden bütün dünya haberdar olurken Myanmar'da işlenen soykırım ve resmi kayıtlara göre bugüne kadar öldürülmüş olan 20.000 kişi (gayri resmi kanallara göre öldürülen insan sayısı 150.000 civarındadır) hakkında medyada neredeyse bir yansıma bile bulunmamaktadır." Bu çarpıcı tespit İbrahim Oluklu ve Ali Günvar'ın Arakan Müslümanlarına yönelik katliamlara dikkat çekmek için kaleme aldıkları bildiride yer alıyor.

Batının Arakan Müslümanlarına yaklaşımını anlamak için dönüp iki yüzyıllık modern katliamlar dönemine göz atmak lazım. Bu dönemde yürürlükte olan bir "katliam tarifesi" var: Hıristiyanların Müslüman öldürmesinin bedeli ödenmez. Müslümanların Hıristiyan öldürmesinin bedeli ödetilir.

Myanmar'da Müslümanları katledenler Hıristiyan değil Budist. Ama öldürülenler Müslüman olduğu için orada da aynı tarife geçerli. Onun için batı medyasında bu konuda hiçbir haber ya da yorum okuyamıyorsunuz. Onun

için Arakan Müslümanlarına ancak İslam dayanışması hassasiyeti taşıyan az sayıdaki yayın organı ilgi gösteriyor. Çünkü "İslamofobi" sanılandan çok daha güçlü bir duygu. "İslamofobi" aynı zamanda batı dünyasının dünyanın geri kalanındaki Müslüman olmayan kültürlerle

paylaştığı bir hastalık. Bu sayede Akif'in "Kimi Hindu, kimi yamyam, kimi bilmem ne bela..." diye tarif ettiği unsurları da Müslümanlara karşı seferber edebiliyor.

"İslamofobi"nin temelinde aslında Müslümanların elindeki ekonomik değerleri ele geçirme hırsı var. Yirminci yüzyılın başına gelindiğinde İngiliz emperyalizmi petrol bölgelerini ele geçirmek istiyor, Ruslar sıcak denizlere erişim yolu arıyor, Fransızlar doğu Akdeniz'e egemen olmak için Osmanlı arazisinin bir kısmına el koymak istiyorlar vs. Aslında amaç epeyce dünyevi. Ama buna dini bir kisve giydiriyorlar. Osmanlı yönetimi altındaki Hıristiyanları devreye sokuyorlar. İkinci Haçlı Seferinde gelip mabedlerini kirlettikleri, kadınlarına tecavüz ettikleri, erkeklerini kılıçtan geçirdikleri doğu Hıristiyanlarının aslında din kardeşleri olduklarını hatırlıyorlar birden bire.

Bugün Myanmar'da Budist katillerin onbinlerce Müslümanı çocuk-kadın demeden seri bir şekilde katletmesi batı dünyasında "insanlık suçu" olarak algılanmıyorsa sebebi öldürülenlerin Hıristiyan olmamasıdır. "İnsanlığa karşı suçlar" kavramı bile başlangıçta "Hıristiyanlığa karşı suçlar" diye ortaya atılmış; sonra sakıncaları düşünülerek bu adlandırmaya dönülmüş. Geçenlerde Taner Akçam yazdı da oradan öğrendik!

"Hıristiyanlığa karşı suçlar" adlandırması Birinci Dünya Savaşı döneminde gerçekleştirilen tehcir sırasında Ermenilerin uğradığı katliamlara batı dünyasının gösterdiği tepkiyi ifade ediyor. Haklı bir gerekçeyle alınan tehcir kararının uygulanması sırasında, ister intikam amacıyla ister eşkıyalık maksadıyla olsun, başıbozuk birtakım topuluklarca göç kafilelerine yapılan saldırılar sonucunda meydana gelen katliamlar gerçekten de "insanlığa karşı suç" kabul edilmeli.

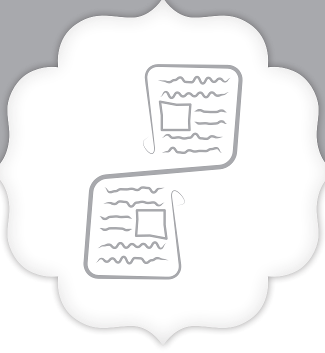
Ama 1915 öncesi ve sonrasında Ermenilerin nüfus çoğunluğuna sahip olmadığı bölgelerde "etnik temizlik" maksadıyla öldürülen yüz binlerce masum Müslümanı görmezden gelmek de "insanlığa karşı suç" kabul edilmeli. Mesela Yunan isyanı sırasında Müslümanlara karşı gerçekleştirilen soykırımı Hıristiyanlığın ve uygarlığın zaferi olarak alkışlamak da "insanlığa karşı suç" değil mi?

93 Harbinde en az 300 bin Müslüman sivil katledildi; 1 milyonu aşkın kişi vatanlarından sürüldü. Balkan savaşında öldürülen 400 bin Müslümanın büyük çoğunluğu kadın ve çocuklardı. Bu da "insanlığa karşı suç" değil mi? Tıpkı aynı dönemde Kırım'da ve Kafkaslarda öldürülen ve yurtlarından sürülen milyonlarca Müslümana reva görülenler gibi.

> Bugün Myanmar'da Budist katillerin onbinlerce Müslümanı çocuk-kadın demeden seri bir şekilde katletmesi batı dünyasında "insanlık suçu" olarak algılanmıyorsa sebebi öldürülenlerin Hıristiyan olmamasıdır.

Batı dünyası ancak Hıristiyanların başına bir şey gelirse ağlar. Çünkü batı uygarlığı örosantriktir, yani benmerkezlidir. Onun için batı kamuoyunun Batman filminin galasında öldürülenlere gösterdiği ilgiyi Arakan Müslümanlarına göstermesini beklemek saflıktır.

Hiperaktif Çocukların Dramı

Zira üstün zekalı çocukların birçoğu zaten hızlıdır, hiperaktiftir. Ve bu çocuklara öğretilmeye çalışılan konular ilgi çekici değilse "dikkat eksikliği" zannedilen bir ilgisizlik de görülmektedir...

Hiperaktif bir öğrencidir Albert. Kıpır kıpırdır, bir türlü yerinde duramaz. Öğretmeni ders anlatmaya başladığında canı sıkılır, onu bir türlü takip edemez. Hocası sosyal bilgiler, coğrafya anlatırken Albert bu konulara dikkatini veremez. Zira onun aklı sosyal bilgilere değil, fiziğe ermektedir. Matematik onun için bir haz kaynağıdır. Ama öğretmeni kafayı takmış ya, sırf onun iyiliği için ve öğrensin diye devamlı ceza vermekte, aşağılamakta, küçük düşürmektedir…

Sonunda babasını çağırır ve "Çocuğunuzda 'dikkat eksikliği ve hiperaktivite' bozukluğu var. Dersleri öğrenemiyor. Diğer öğrencilerin öğrenmesine de engel oluyor. Onu daha basit bir okula yazdırsanız iyi olur." diyerek Albert'i okuldan uzaklaştırır.

Oğlu için üzülen baba, onu askerî okula verir. O dönemde askerî okullar, işe yaramayan çocukların 'Hiç olmazsa asker olsun' diye gönderildikleri yerlerdir.

Askerî okulda derslere başlayan Albert'i yeni öğretmeni keşfeder. Albert normal bir çocuk değildir, üstün zekalıdır. Hiperaktivitesi de üstün zekasının bir sonucudur. Zira üstün zekalı çocukların birçoğu zaten hızlıdır, hiperaktiftir. Ve bu çocuklara öğretilmeye çalışılan konular ilgi çekici değilse "dikkat eksikliği" zannedilen bir ilgisizlik de görülmektedir…

Batı dünyası geçmişte üstün zekalı çocuklara "zihinsel engelli" muamelesi yaparken aynı dönemde Osmanlı'da "Enderun mektepleri" vardır. Ender çocukların, yani üstün yetenekli çocukların gittikleri okullardı bu okullar…

Bu okulların en önemli özelliği, çocukların bir türlü yerlerinde duramıyor oluşları idi. Hatta enteresandır, eğitimciler üstün yetenekli çocukları bulabilmek için köy ve kasabaları gezer, çocukların saçlarını sıfır numara ile traş ederlerdi. Çünkü kafasında kırık, yarık olan çocukların üstün yetenekli olma ihtimali vardı da onun için. Zira bu kırık ve yarıklar, onların hareketli olup sağa sola koşup çarpmalarından kaynaklanmıştır diye düşünülmekteydi.

Tarihte ne kadar önemli kişi varsa her birisinde hiperaktif bir hâl görmek mümkündür. Mesela, İstiklal Marşımızın şairi merhum Mehmet Akif Ersoy bir türlü yerinde duramayan ve mahalleliyi canından bezdirmiş bir çocuktur. Necip Fazıl Kısakürek de büyük bir enerji deposu gibi bir türlü dur durak bilmezdi. Atatürk de üstün yetenekleri daha çocukluk yıllarında keşfedilmiş hiperaktif bir çocuktu. Aynı dönemde yaşamış olan Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri de hiperaktif bir çocuktu. Öyle ki kendisini durduramadığı için, bırakın yerleri, minarelerin tepesinde yürüyordu…

Ama bu çocuklar çevresi tarafından yeterince anlaşılamadığı için genellikle şımarık, yaramaz, beceriksiz olarak tanınırlar.

Halbuki hiperaktif bir çocuğunuz varsa dünyalar sizin olması gerekir. Ondan ne olmaz ki… Belki bir dünya lideri… Kimi zaman bir bilim adamı… Kimi zaman da gelmiş geçmiş zamanların en büyük sporcusu… Tıpkı Londra Olimpiyatları'nda 15 altın madalya kazanan, 39 dünya rekoru kıran ve olimpiyat tarihine "tüm zamanların en iyi yüzücüsü" olarak geçen Amerikalı Michael Phelps gibi…

Biz ülke olarak olimpiyatlardan 1 tek altın alsak zil takıp oynayacağız ama 27 yaşındaki bir delikanlı tek başına 15 altın madalya aldı…

Ancak Michael'in de eğitim yaşamı her hiperaktif çocuk gibi acıklı bir dram içeriyor…

Daha 7 yaşındayken yerinde oturmuyor, dersleri dinlemiyor. Sonunda öğretmeni "beni anlamıyor" diye Michael'in annesini okula davet ederek şu utanç dolu sözcüğü kullanıyor: "Üzgünüm ama Michael hayatında hiçbir işe yoğunlaşamayacak kadar başarısız bir çocuk."

Batıda böylesi trajedilere tek tük rastlanırken, ülkemizdeki durum içler acısı. Zira Türkiye üstün yetenekli çocuklar açısından bulunmaz bir altın madeni gibi.Maalesef çocuğu tanıma yeteneği olmayan öğretmenler, beş dakikalık psikiyatr görüşmeleri ve ilaç sektörünün teşvikleri ile koca bir milletin üstün yetenekli çocukları "Bundan hiçbir şey olmaz" denilerek harcanıyor, ilaçlanıyor…

Sizi bilmem ama bu çocukların düşürüldükleri durum benim çok zoruma gidiyor...

Sırât-ı Müstakîm

İbni Teymiyye

Kitap: Sırât-ı Müstakîm
Yazar: Şeyhu'l-İslam İbni Teymiyye
Yayınevi: Pınar Yayınları

Hamd ancak Allah'a mahsustur. O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Allah'tan başka ilah yoktur ve tektir ve yine şehadet ederim ki Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem O'nun kulu ve Rasûlü'dür.

"Ey iman edenler Allah'tan O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin." [1]

Bu ay da yeni bir kitap tanıtma imkanı veren Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamd olsun. Bu ay tanıtacağımız kitap Şeyhu'l-İslam İbni Teymiyye'nin 'Sırât-ı Müstakîm' adlı eseri olacak. Öncelikle kitabın kaleme alınma nedenini Şeyh'ten aktaralım:

'İmdi ben zaman zaman gerek doğrudan gerekse sorulan sorulara cevap vererek kafirlere özenilmemesi gerektiğini belirtmiş, bu konudalar hakkındaki şer'i delilleri dile getirip gerek kitaplı gerek kitapsız kafirlerin izleyicisi olmaktan kaçınmanın şeriattaki gerekçelerini açıklamıştım.

Bir süre sonra bu söz yazılarımın, köklü alışkanlıklarına ters düştüğünü gören bazı kimselerin söylediklerimi garip ve asılsız bulduklarını haber aldım. İşte bunun üzerine bir dostum benden bu konunun iç yüzünü ele alan bir eser ele almamı istedi. Söz konusu kafirlere özenme hastalığının çoğu kimselere bulaştığını ve bu yüzden bir çeşit cahiliye dönemi görüntüsüne büründüklerini gördüğüm için bu konuda bildiklerimi kaleme almaya karar verdim.' [2]

Evet Şeyh kendi döneminde yani hilafetin var olduğu ve şeriatın ikame edildiği bir dönemde kitaplı, kitapsız kafirlere özenmenin çokluğundan bir tür cahiliye devrinin görüntülerinin çokluğundan böyle bir eser yazmayı uygun görüyorsa, yaşadığımız şu devirde bu eserlere ne kadar ihtiyaç olduğunu varın siz düşünün.

Şirkin insanların gündelik yaşamanın bir parçası olduğu, hurafelerin ibadet, bidatlerin takvayla işlendiği, batılıları taklit etmenin muhasır medeniyet zannedildiğini, bir takım yatırlara veya zatlara bağlamanın cennete girişin kesin belgesi zannedildiği bu çağımızda böyle bir eser her davetçinin elinin altnda bulunması gereken bir kitaptır.

Kitapta ele alınan bütün konuların hemen hemen hepsi günümüzde ve yaşadığımız coğrafyada mevcuttur.

Kitapta göze çarpan bir sıkıntıyı da dile getirelim: Kitap biraz geniş hacimli olmasına rağmen, orta boy bir kitap sığdırılmaya çalışılmış, dolayısıyla yazılar çok ufak ve sığ yazılmış. Aynı zamanda dipnotlarda sayfanın hemen altına değilde, ilerleyen sayfalarda müstakil bir bölüme ayrılmıştır. Dipnotlarında çokluğunda dolayı okuyucu sık sık sayfa çevirip dipnota bakmak zorunda kalıyor. Ya da dipnotlara bakmadan okumak zorunda kalıyor. Bu da yayınevinin hatası olsa gerek.

Davamızın sonu Allah'a hamd etmektir.

1.(3/Al-i İmran, 101

2.Sırâtı Müstakim, 9-10

Sahabelerin nasıl Müslüman olduklarını çok merak ederdi. Fırsat buldukça bu güzel insanların hayatlarını anlatan kitapları alıp karıştırırdı. Fakat Adiyy b. Hatem isimli sahabenin hayatı bugün daha çok ilgisini çekmişti. Heyecanla sayfanın üzerinde göz gezdirdi. İşte, peygamberimiz (sav.)'in huzurundaki Adiyy! Henüz hıristiyandı ve boynunda da bir haç vardı. Ve Rasulullah (sav.) efendimiz Tevbe suresinin 31. ayetini okuyordu o sırada. « Onlar, hahamlarını ve rahiplerini rabler edindiler... »

Adiyy b. Hâtem hemen itiraz ediyor: – "Ey Muhammed! Bizler asla rahiplerimize ibadet etmedik."

– " Onlar, Allah'ın haramlarını helal, helallerini de haram kıldılar. Onlara tabi olanlar da kendilerine ibadet etmiş oldular."

Durakladı Hakan. Bir kez daha okudu. "Ne demekti bu?" Şimdi Allah'ın helallerini haram yapanlar ve haramlarını helal kılanlara uyanlar, onlara ibadet mi etmiş oluyorlar? Aklına geçen dönem oy verdiği parti geldi. Şu anda iktidarda onlar vardı. Yarınki seçim için bir kez daha oy istiyorlardı. Ama geçen dönem boyunca içki, faiz, zina, şans oyunları adıyla kumar... evet, tüm bu haramlar "kanunen" helâl idi.

Kendi oylarıyla Meclise giren Milletvekillerine ibadet ettiği hayali canlandı zihninde. Ürperdi bir an. Kalp atışları da hızlanmaya başlamıştı. Sehpanın üzerinde duran seçmen kağıdını yırtıp attı! mırıldanarak « Ben yalnızca Allah'a kulluk ederim ».

YİĞİT MUVAHHİDLERİN ÖYKÜSÜ

Onlar,
Rablerine İnanmış
BİRKAÇ
Gençti!

"...Onlar,
Rablerine inanmış
birkaç gençti..."
(Kehf 13)

YİĞİT MUVAHHİDLERİN
ÖYKÜSÜ

çıktı!

TALEP ADRESİ:
Emre UYAR
P.K. 51 Güneşli-Merkez Postanesi
Bağcılar/İSTANBUL
info@tevhiddergisi.com

Tâğut'a Kulluk Etmekten Kaçınıp, Allah'a Yönelenlere Müjde Vardır. Kullarımı Müjdele!

39 / Zümer, 17

